

An abstract landscape illustration featuring a winding river in shades of blue and purple. The surrounding land is depicted in various shades of green and yellow, with a prominent purple path or ridge in the foreground. The overall style is painterly and surreal.

JEFFREY ARCHER

TUCATNYI FÉLREVEZETÉS

GENERAL PRESS

JEFFREY ARCHER

**Tucatnyi
félrevezetés**

GENERAL PRESS 1997

A mű eredeti címe: Twelve Red Herrings
Published by arrangement with HarperCollins
Publishers Ltd.

Copyright by Jeffrey Archer

Fordította: dr. Józsa Béláné T. Emmi, 1996

A címlapot tervezte: Szabó Árpád

Hungárián translation dr. Józsa Béláné T. Emmi

Szerkesztette: Borbély Sándor

Tartalom

POTOM FÉLÁRON *

EVEZŐS MORTIMER JOBB KARJA

NE ELŐZZ *

LÁTOMÁS A CSALAGÚTRÓL

A CIPŐTISZTÍTÓ FIÚ *

SOHA ÉLETÉBEN NEM BÁNJA MEG *

AUTÓPÁLYÁN NE ÁLLJ LE SOHA *

NEM ELADÓ

TIMEO DANAOS *

SZEMET SZEMÉRT *

ÁRTATLANUL ELÍTÉLVE

LEHET VALAKI ENNYIRE SZÉP?

* A csillaggal megjelölt történetek ismert eseményeken alapulnak (némelyikük komoly felhatalmazás birtokában kiszínezett). A többiek a saját képzelőerőm termékei.

1994. július

POTOM FÉLÁRON

A nők természetüknél fogva különbek a férfiaknál, s ez alól Mrs. Consuela Rosenheim sem volt kivétel.

Victor Rosenheim, egy amerikai bankár, Consuela harmadik férje volt, és a pletykarovatok az Atlanti óceán mindkét partján azt rebesgették, hogy a volt kolumbiai modell – mint az a dohányos, aki egyik cigarettáról a másikra gyújt – már a következő férjét keresi, mielőtt az előzőnek utolsó leheletét is kipréselné. Az első két férje – az egyik egy arab, a másik egy zsidó férfi volt (Consuelának nem voltak faji előítéletei, amikor házassági szerződést írt alá) – nem hagyták őt teljesen olyan helyzetben, amely garantálta volna anyagi biztonságát arra az időre, amikor természetes szépsége már fakulóban lesz. De két további válási egyezség révén a dolgok rendbe jönnének. Ezzel a gondolattal a fejében Consuela úgy becsülte, hogy csak még további öt évre van szüksége, mielőtt az utolsó esküt tennie kell.

Rosenheimék Londonba repültek New York-i otthonukból, pontosabban szólva, otthonaikból. Consuela a Hamptons-béli lakásukról hajtatott sofőrjével a repülőtérre, míg férje a Wall Street-i irodájából ment egy második sofőr vezette autóval. A Kennedy repülőtéren találkoztak, a Concorde-váróban. És amikor Heathrow-n leszálltak, egy limuzin vitte őket a Ritz-be, ahol a szokásos lakosztályukba kalauzolták őket. A portás természetesen még csak célzást sem tett holmi kérdőívek kitöltésére vagy bejelentkezésre.

Utazásuk célja kettős volt. Mr. Rosenheim abban bízott, hogy meg tud vásárolni egy kisebb kereskedelmi bankot, amelynek nem vált hasznára a recesszió, míg Mrs. Rosenheim azzal szándékozta az idejét eltölteni, hogy megfelelő születésnap ajándékot keressen – a saját részére. Azt persze nehéz lenne pontosan kideríteni, hogy

Consuela valójában hányadik születésnapját is fogja ünnepelni.

A gép késése miatt álmatlan éjszakájuk volt, de Victor Rosenheimet mégis elzavarták egy kora délelőtti megbeszélésre a Citybe, miközben Consuela ágyban maradt a reggelijével pizmogva. Sikerült leerőltetnie egy vékony szelet pirítóst vaj nélkül, és próbát tett egy főtt tojással is.

Amikor a reggeliző tálcát elvitték, Consuela elintézett néhány telefont, hogy arra a két napra, amíg Londonban lesz, találkozókat szervezzon. Aztán eltűnt a fürdőszobában.

Ötven perccel később elindult lakosztályából rózsaszínű, sötétkék galléros Olaganie kosztümjében, vállát verdeső szőke hajával. Egy pár férfi, akik mellett elhaladt a felvonó és a lengőajtó között, utána fordultak, és Consuela úgy ítélte, a megelőző ötven percet nem vesztegette hiába. Kilépett a szállodából, bele a délelőtti napsütésbe, hogy elkezdjen keresgélni a születésnap ajándék után.

A keresgélést a New Bond Streeten kezdte. Ahogyan a múltban is, nem szándékozott néhány háztömbnél többet elkóborolni északra, délre, keletre vagy nyugatra, miközben a sofőr vezette kocsit néhány yarddal mögötte lassan követte őt.

Töltött egy kis időt az Asprey'sben a legutolsó divatú karcsú vonalú órák, a jade-szemű tigrist ábrázoló arany-szobor és egy Fabergé-tojás tanulmányozásával, majd onnan betért a Cartier-hez, ahol visszautasított egy hullámos szélű ezüstitálcát, egy platinaórát és egy XIV. Lajos korabeli hosszú tokban lévő órát. Onnan további néhány yardnyira elsétált a Tiffany-hoz, és bár egy elszánt kiszolgáló csaknem mindent megmutatott neki, amit az üzlet árul, mégis üres kézzel távozott.

Consuela a járdán állt, és az órájára nézett. 12.52-t mutatott, és be kellett ismernie, hogy ez eredménytelen délelőtt volt. Utasította a sofőrjét, hogy vigye őt Harry Bárájába, ahol ott találta Mrs. Stavros Klean-thist, aki a szokásos asztaluknál rá várt. Consuela arcát mindkét oldalon megcsókolva üdvözölte barátnőjét, és helyet

foglalt vele szemben.

Mrs.Kleanthis egy korántsem ismeretlen hajótulajdonos felesége – a görögök jobban kedvelik az egyetlen feleséget és a több szeretőt. Az asszony az utóbbi néhány percben az étlapra összpontosította figyelmét, hogy megbizonyosodjék, tud-e szolgálni az étterem azzal a kevés étellel, amit a mostani fogyókúrája megengedne. A két nő. számba vett valamennyi olyan könyvet, amely a New York Times bestseller listáján első helyet ért el, és az a szó szerepelt a címében, hogy fiatalság, orgazmus, karcsúság, jó kondíció vagy halhatatlanság.

– Hogy van Victor? – érdeklődött Maria, miután megrendelték az ételüket.

Consuela egy ideig nem válaszolt, aztán az igazság mellett döntött.

– Hamarosan eléri az idejét, amikor túl kell adni rajta – felelte. – És Stavros?

– Jócskán túl van az idején, attól tartok – mondta Maria. – De mivel nekem sem a külsőm, sem az alakom nem olyan, mint a tiéd, nem beszélve arról a tényről, hogy három tizenéves gyerekem van, nem hiszem, hogy vissza fogok térni a piacra a legfrissebb áruból választani.

Consuela elmosolyodott, amikor egy saladé nioise-t letettek eléje.

– Szóval mi hozott Londonba azon kívül, hogy régi barátnőddel ebédelj? – kérdezte Maria.

– Victor szemet vetett még egy bankra – válaszolta Consuela olyan hangon, mintha egy gyerekről beszélgetnének, aki bélyeget gyűjt. – Aztán meg egy jó születésnap ajándékot keresek.

– És mit gondolsz, Victor ezúttal mivel rukkol ki? – kíváncsiskodott Maria. – Egy vidéki házsal? Egy telivér versenylóval? Vagy talán egy saját lökhajtásos Lear-géppel?

– Egyikkel sem – mondta Consuela, miközben villáját a félig elfogyasztott saláta mellé tette. – Olyasvalamire van szükségem, amit egy későbbi időpontban nem lehet elkótyavetyélni. Szóval az ajándéknak olyannak kell lennie, amelyet bármilyen törvényszék bármelyik államban megkérdőjelezhetetlenül az enyémnek ismer el.

– És találtál már olyat, ami ennek megfelel? – firtatta Maria.

– Még nem – vallotta be Consuela. – Az Asprey's semmi érdekessel nem jött elő, Cartier szekrényei csaknem üresek voltak, és a Tiffanynál az egyedüli vonzó holmi egy kiszolgálósegéd volt, aki kétségtelenül szegény, mint a templom egere. Folytatnom kell délután a keresgélést.

A salátás tányérokat ügyesen eltávolította egy pincér, akit Maria túl fiatalnak és túl karcsúnak talált. Egy másik pincér, akivel ugyanaz a probléma volt, öntött mindegyiküknek egy csésze friss, koffeinmentes kávét. Consuela visszautasította a felkínált tejszínt és cukrot, de társnője nem volt ennyire fegyelmezett.

A két hölgy zsörtölődött még az áldozatok miatt, amelyeket a recesszió következtében hozniuk kell, mígnem egyedüli vendégek maradtak a teremben. Ekkor egy kövérebb pincér hozta nekik a számlát, egy különös hosszúságú lajstrommal, amely tekintetbe vette, hogy egyikük sem rendelt második fogást, és nem kért mást, mint ásványvizet.

A South Audley Street járdáján ismét megcsókolták egymást mindkét oldalról, mielőtt különválva folytatták útjukat, az egyik keleti, a másik nyugati irányba.

Consuela beszállt sofőr vezette kocsijának hátsó ülésére azzal az utasítással, hogy térjenek vissza a New Bond Streetre, nem több, mint fél mérföldnyire.

Amikor visszatért az ismerős területre, útját egyenesen az utca másik oldala felé vette, miközben megállt a Bentley'snél, ahol úgy tűnt neki, hogy semmi újat nem árulnak tavaly óta. Gyorsan tovább

ment Adlerhez, aki láthatóan még inkább ezzel a problémával küszködött. Ismét elátkozta a recessziót, és az egészért Bili Clintont tette felelőssé, aki Victor szerint a világ legtöbb bajának az okozója.

Consuela kezdett lemondani róla, hogy valami érdemlegesen találjon a Bond Streeten, ahol kellenként visszafelé vette útját a Ritz felé. Úgy érezte, hogy megfontolhatja még egy kirándulást másnap a Knightsbridge-re, miközben hirtelen megállt a House of Graffnál. Consuela nem emlékezett az üzletre a legutóbbi, körülbelül hat hónappal ezelőtti londoni látogatásáról, és mivel sokkal jobban ismerte a Bond Streetet, mint a három férje közül bármelyiket is, úgy döntött, hogy ez biztosan egy új cég lesz.

Megbámulta az elképesztő drágaköveket pompás fogladataikban a nagyfokú védelmet biztosító golyóálló kirakatüvegek mögött. Amikor a harmadik kirakathoz ért, a szája tátva maradt, mint egy frissen kikelt éhes kiscsibe csőre. Attól a pillanattól kezdve tudta, hogy nem szükséges további kirándulásokat tennie, mert ott feküdt egy karcsú márványnyakon egy párját ritkító gyémánt, rubin nyaklánc. Úgy érezte, már látta valahol ezt a nagyszerű ékszert, de gyorsan elhessegette magától a gondolatot, és folytatta a tanulmányozását a tökéletesen csiszolt gyémántokat körülvéző, remekműví foglalatokkal ellátott rubinoknak, amelyek a nyakláncnak különös szépséget kölcsönöztek. Anélkül, hogy egy pillanatig is eszébe jutott volna, mennyibe is kerül, Consuela lassan az üzlet vastag üvegajtaja felé sétált, és megnyomott egy diszkrét elefántcsont gombot a falon. A Graff-ház nyilván nem kívánt nagyobb forgalomban a tömegek rendelkezésére állni.

Az ajtót egy biztonsági ember nyitotta ki, akinek csak egy pillantásra volt szüksége ahhoz, hogy tudja, bekísérheti őt nyomban a belső portálokra, ahol egy második ajtó nyílt ki. Consuela szemtől szembe került egy magas, imponáló külsejű férfival, aki hosszú fekete köpenyt és hajszálcsíkos nadrágot viselt.

– Jó napot kívánok, asszonyom – mondta kissé meghajolva, miközben lopva megcsodálta a nő gyűrűit.

– Miben lehetek a segítségére?

Bár a helyiség tele volt kincsekkel, ami rendes körülmények között több órányi figyelmet érdemelhetett volna, Consuela érdeklődése csak egyetlen tárgyra irányult.

– Igen. Szeretném közelebbről megnézni a harmadik kirakatban lévő gyémánt és rubin nyakláncot.

– Igenis, asszonyom – válaszolt a cégvezető, miközben egy széket tolt oda vevőjének. Csaknem észrevétlenül odabólintott egy segédnek, aki csendesen odament a kirakathoz, kinyitotta a kis ajtó zárját, és behúzta a nyakláncot. A cégvezető a pult mögé osont, és megnyomott egy rejtett gombot. Négy emelettel följebb egy kis berregés hallatszott Mr. Laurence Graff privát irodájában, ami arra figyelmeztette a tulajdonost, hogy egy vevő érdeklődik egy különlegesen drága darab iránt, és hogy azt szeretné, személyesen foglalkozzon vele.

Laurence Graff rápillantott a tőle balra, a falon lévő televízióképernyőre, ami azt mutatta neki, hogy mi folyik a földszinten.

Á – mondta magában, amint meglátta a rózsaszínű kosztümös hölgyet a XIV. Lajos korabeli asztalnál ülni. – Mrs. Consuela Rosenheim, ha nem csalódom. – Ahogy a képviselőház elnöke tudja a 650 tag mindegyikét azonosítani, úgy ismerte fel Laurence Graff 650 vevőjét, akik megengedhetik maguknak, hogy nála vásároljanak. Gyorsan kilépett íróasztala mögül, kiment az irodájából, és beszállt a várakozó felvonóba, hogy lemenjen a földszintre.

Eközben a cégvezető egy fekete bársony szövetet fektetett az asztalra Mrs. Rosenheim elé, s a segéd óvatosan ráhelyezte a nyakláncot. Consuela megbabonázva bámulta vágyainak tárgyát.

– Jó napot kívánok, Mrs. Rosenheim – mondotta Laurence Graff, amint kilépett a felvonóból, és a vastag bolyhos szőnyegen leendő vásárlója felé tartott.

– Milyen öröm, hogy ismét találkozunk.

– Jó napot, Mr... – habozott Consuela, mert bizonytalan volt abban, hogy találkoztak-e már.

– Laurence Graff – mondta a férfi kezét nyújtva.

– Sotheby Parké Benettnél találkoztunk tavaly, egy jótékonysági akción a Vöröskereszt támogatására, ha jól emlékszem.

– Persze – mondta Mrs. Rosenheim, bár képtelen volt visszaemlékezni a férfira, illetve erre az alkalomra.

Mr. Graff tiszteletteljesen meghajolt a gyémánt és rubin nyaklánc felé.

– A Kanemarra családi ékszer – mormogta, majd szünetet tartott, mielőtt elfoglalta a cégvezető helyét az asztalnál. – 1936-ban munkálta meg Silvio di Larchi – folytatta. – Mindegyik rubint ugyanazon burmai lelőhelyen bányászták ki húsz éven át tartó munkával. A gyémántokat De Beerstől vásárolta meg egy egyiptomi kereskedő, és miután nyakláncná állították össze neki, felajánlotta az egyedi darabot Farouk királynak, bizonyos szolgálatok fejében. Amikor az uralkodó összeházasodott Farida hercegnővel, az esküvőjük napján neki ajándékozta, és ő viszonzásképpen szült neki négy utódot, akik közül sajnos egyiknek sem sikerült a trónra jutnia. – Graff az egyik szépségről a másikra tekintett.

– Ezután több kézen ment keresztül, mielőtt a Graff-házba érkezett – folytatta a tulajdonos.

– Az előző tulajdonosa egy színésznő volt, a férjének olajkútjai voltak, amelyek kiszáradtak.

Mosoly villant át Consuela Rosenheim arcán, amikor végre eszébe jutott, hol látta ezt a nyakláncot.

– Pompás – mondta, utoljára rápillantva. – Vissza fogok jönni.

Graff az ajtóhoz kísérte. Tíz olyan vevőből, aki ilyen kijelentést tesz, kilencnek nem áll szándékában visszatérni, de ő mindig ösztönösen rá tudott érezni a tizedikre.

– Megkérdezhetem az árát? – kérdezte Consuela mellékesen,

amint a férfi kinyitotta előtte az ajtót.

– Egy millió font, asszonyom – válaszolta könnyedén Graff, mintha a nő egy műanyag kulcstartókarika ára után érdeklődött volna egy tengerparti szuvenír boltban.

Amikor Consuela kiért a járdára, elküldte a sofőrjét. Az agya most olyan sebességgel dolgozott, ami férjére is mély benyomást tett volna. Átsuhant az úton, először meglátogatta a White House-t, majd az Yves Saint Laurent-t, végül a Chanelet, és két óra múltán mindazokkal a fegyverekkel felszerelve tűnt elő, amelyeket az előtte álló ütközethez szükségesnek ítélt. Hat óra előtt öt perccel érkezett meg Ritz-béli lakosztályába.

Consuela megkönnyebbült, hogy a férje még nem jött vissza a bankból. Arra használta az időt, hogy vegyen egy kiadós fürdőt, és kigondolta, hogyan állítsa fel a csapdát. Amikor leszárította és bepúderezte magát, új illatot pötytyentett a nyakára, majd belebújt egyik újonnan szerzett ruhájába.

Éppen a földig érő tükörben nézegette magát, amikor Victor belépett a szobába. A férfi megtorpant, és leejtette kezításkáját a szőnyegre. Consuela feléje fordult.

– Fantasztikusan nézel ki – jelentette ki a férfi ugyanolyan vágyódó tekintettel, mint amilyenel az asszony árasztotta el néhány órával ezelőtt a Kanemarra családi ékszer.

– Köszönöm, drágám – válaszolta. – És neked hogy sikerült a napod?

– Győzelem. Megegyeztünk a vételben, és fele áron, mint amennyibe egy évvel ezelőtt került volna.

Consuela elmosolyodott. Egy nem várt pluszpénz.

– Azoknak, akiknek még készpénz van a birtokukban, nem kell félniük a recessziótól – tette hozzá Victor elégedetten.

Egy csendes vacsora mellett a Ritz éttermében Victor nagy vonalakban elmesélte feleségének, mi történt aznap a bankban. A

monológ közben tartott szünetben Consuela alkalmasint megengedte magának a megjegyzéseket, hogy „Milyen ügyes vagy, Victor,” „Milyen elképesztő,” Sosem fogom megérteni, hogyan sikerült elintézned”. Amikor végül a férfi rendelt egy nagy brandyt, rágyújtott egy szivarra, és hátradőlt a székén, az asszony elegáns harisnyába bújtatott lábát gyöngéden végigfuttatta férje combjának belső felén. Victor ma este először hagyta abba a bankvásárlással kapcsolatos gondolatait.

Az étteremből rögtön a felvonó felé tartottak, Victor karját felesége karcsú dereka köré fonta. Mire a lift a hatodik emeletre ért, már levetette a zakóját, és keze néhány hüvelykkel lejjebb csúszott. Consuela kuncogott. Mielőtt lakosztályuk ajtajához értek, a férfi már a nyakkendőjét kezdte ráncigálni.

Amikor beléptek a szobába, Consuela kitette a ”Do not disturb” táblácskát az ajtó külső gombjára. Az elkövetkező néhány percben Victor a meglepetéstől majd elájult, ahogy karcsú felesége a délután vásárolt valamennyi ruhadarabját lassan lehúzta magáról. Gyorsan ő is levetette a saját ruháját, és igencsak azt kívánta, hogy az újívi teljesítményét meg tudja ismételni.

Negyven perccel később a férfi kimerülten feküdt az ágyon. Néhány sóhaj után horkolni kezdett. Consuela ráhúzta a lepedőt meztelen testükre, de ébren maradt. Már tervének következő lépésén gondolkodott.

Victor másnap reggel arra ébredt, hogy felesége keze gyöngéden simogatja lábának belső oldalát. Áthemperedett, hogy szemtől szembe kerüljön az asszonnyal. Az elmúlt éjszaka emléke még élénken élt benne, de nem is reménykedett ilyen ismétlésben.

Amikor kilépett a zuhany alól, akkor jutott eszébe Victornak, hogy a feleségének születésnapja van, és hogy megígérte neki, azzal tölti a délelőttöt, hogy ajándékot vásárol. Remélte azonban, hogy az asszony már kiszemelt magának valamit, mert a nap nagyobb részét a Cityben kell töltenie az ügyvédekkel, hogy a szerződésen

sorról sorra végigmenjenek.

– Boldog születésnapot, drágám – mondta, amint visszatért a hálósobába. – Egyébként volt szerencséd, és találtál valami ajándékot? – tette hozzá, miközben a Financial Times címlapját vizsgálta, amely már latolgatta a lehetséges eladás esélyeit, és azt ügyes sakkhúzásnak minősítette. Victor arcán ma másodszor tűnt fel elégedett mosoly.

– Igen, drágám – válaszolta Consuela. – Rábukkantam egy kis apróságra, amit a leginkább szeretnék. Csak abban reménykedem, hogy nem túlságosan drága.

– És mennyibe kerül az a kis apróság”? – kérdezte Victor. Consuela szembefordult vele. Mindössze két ruhadarab volt rajta, mindkettő fekete, és mindkettő meglehetősen picire méretezett.

Victor azon kezdett gondolkozni, vajon van-e még ideje, de eszébe jutott a két ügyvéd, akik egész éjszaka fenn voltak és türelmetlenül várják őt a bankban.

– Nem kérdeztem az árát – felelte Consuela. – Te sokkal ügyesebb vagy az ilyen dolgokban, mint én – tette hozzá, amint belebújt egy tengerészkék selyemblúzába.

Victor ránézett az órájára. – Milyen messze van innen? – kérdezte.

– Csak át kell menni az úton, drágám, itt a Bond Streeten – felelte Consuela. – Nem szeretném túl sok idődet elvenni. – Pontosan tudta, mi megy végbe a férje fejében.

– Jól van. Akkor menjünk és nézzük meg késlekedés nélkül azt a kis apróságot – mondta, amint begombolta az ingét.

Miközben Victor befejezte az öltözködést, Consuela – a Financial Times segítségével – ügyesen visszaterelte a beszélgetést az előző nap diadalára. Most az egyszer jobban odafigyelt az eladás részleteire, ahogy a Bond Streeten mentek kart karba öltve.

– Valószínűleg néhány milliót megspóroltunk – mondta

diadalmasan a férfi. Consuela mosolygott, amint a Graff-ház bejáratához vezette.

– Néhány milliót? – ismételte Consuela elakadó lélegzettel. – Hogy te milyen ügyes vagy, Victor.

A biztonsági őr gyorsan kinyitotta az ajtót, és Consuela látta, hogy ezúttal Mr. Graff már őt várja az asztalnál. A férfi mélyen meghajolt, majd Victorhoz fordult. – Fogadja gratulációimat a briliáns üzleti fogásához, Mr. Rosenheim. – Victor mosolygott. – Miben segíthetek önnek?

– A férjem szeretné látni a Kanemarra családi ékszert – közölte Consuela, mielőtt Victornak alkalma lett volna válaszolni.

– Természetesen, asszonyom – hajolt meg a tulajdonos. Megállt az asztal mögött, és leterítette a fekete bársony szövetet. A segéd ismét kivette a kirakatból a pompás nyakláncot, és óvatosan a bársonyszövet közepére helyezte, hogy az ékszer a legelőnyösebben mutakozzék. Mr. Graff éppen neki akart fogni előadásának az ékszer történetéről, amikor Victor egyszerűen annyit mondott: – Mennyibe kerül?

Mr. Graff felemelte a tekintetét. – Ez nem egy közönséges ékszer. Úgy érzem...

– Mibe kerül? – ismételte Victor.

– A származási helye egymaga garancia.

– Mennyi?

– A tökéletes szépsége, nem is említve a megmunkálását...

– Mennyi? – kérdezte Victor emelkedő hangon.

– ...az a szó, hogy egyedülálló, nem is lenne megfelelő rá.

– Lehet, hogy igaza van, de nekem mégis tudnom kell, mennyibe kerül – mondta Victor, és a hangja kezdett ingerült lenni.

– Egy millió font, uram – közölte Graff egy szuszra, és nem kockáztatott meg még egy szuperlatívuszt.

– Félmilliót adok érte, többet nem – jött az azonnali válasz.
– Sajnálom, uram, hogy ezt kell mondanom – szabadkozott Graff –, de e különleges darab esetében nincs helye alkunak.

– Alkunak mindig van helye, bármit is adnak el - jelentette ki Victor. – De ma reggel nincs sok időm, így kiállítok egy csekket, és itt hagyom önnek. Döntse el, be akarja-e kasszírozni, vagy sem.

– Félek, hogy az idejét vesztegeti, uram – mondta Graff. – Nem engedhetem, hogy a Kanemarra családi ékszer egy milliónál kevesebért keljen el.

Victor előhúzta csekkfüzetét a belső zsebéből, lecsavarta töltőtollának tetejét, és leírta a következő szavakat: Ötszázezer Font. Csakis”, alatta egy bank, amely az ő nevét viselte. Felesége észrevétlen lépést tett hátrafelé.

Graff már azon volt, hogy megismétli előbbi kijelentését, amikor felpillantott és észrevette, hogy Mrs. Rosenheim szótlanul int neki, fogadja el a csekket.

Furcsálló grimasz futott át az arcán, amint Consuela folytatta sürgető arcjátékát.

Victor kitépte a csekket, és az asztalon hagyta.

– Huszonnégy órát adok önnek, hogy döntsön. Holnap reggel visszamegyünk New Yorkba, vagy a Kanemarra családi ékszerrel, vagy anélkül. Öné a döntés.

Graff otthagyta a csekket az asztalon, amint Mr. és Mrs. Rosenheimet a bejárat ajtóhoz, majd mély hajlongások közepette a Bond Streetre kísérte.

– Brillíroztál, drágám – súgta Consuela, amint a sofőr kinyitotta az ajtót gazdája előtt.

– A bankba – adta ki az utasítást, amint hátravetette magát a hátsó ülésen. – Megvan a kis apróságod, Consuela. A kereskedő be fogja váltani a csekket, mielőtt a huszonnégy óra lejár, ebben biztos vagyok. – A sofőr becsukta a hátsó ajtót, és az ablak dorombolva

lecsúszott, miközben Victor egy mosoly kíséretében hozzátette: – Boldog születésnapot, drágám.

Consuela viszonzta a mosolyt, és egy csókot dobott, amint a kocsi kigördült, bele a forgalomba, majd útját a Piccadilly felé vette. A délelőtt nem egészen úgy alakult, ahogy tervezte, mert nem tudott egyetérteni férje feltételezésével, de akkor is még huszonnégy órája van a játékra.

Visszatért Ritz-béli lakosztályába, levetkőzött, lezuhanyozott, kinyitott egy másik üveg parfümöt, és lassan elkezdte lecserélni a szerelését egy másodikra, amelyet előző^nap szerzett be. Mielőtt elhagyta a helyiséget, a Financial Timest az árukkal foglalkozó részhez lapozta, és megnézte a zöld kávé árát,

Consuela a Ritz Szálló Arlington Street felőli kijáratán lépett ki egy kétsoros, igazi tengerészkék Yves Saint Laurent kosztümben, széles karimájú piros-fehér kalapban. Nem hívta a sofőrjét, hanem intett egy taxinak, hogy vigye el őt egy diszkrét kis hotelbe a Knightsbridge-en. Tizenöt perc múlva lehajtott fejjel belépett az előcsarnokba, majd miután megadta a vendéglátója nevét a szálloda menedzserének, felkísérték egy negyedik emeleti lakosztályba. Partnere ott állt, amikor Consuela belépett, majd eléje ment, mindkét oldalról megcsókolta az arcán, és boldog születésnapot kívánt neki.

Egy intim ebéd és egy még intimebb óra után - amit a szomszéd szobában töltöttek – Consuela partnere meghallgatta a nő kívánságát, és – először órájára nézve – beleegyezett, hogy lekísérje őt Mayfair-be. A férfi nem említette, hogy vissza kellene mennie az irodájába négy órára, hogy átvegyen egy fontos telefonhívást Dél-Amerikából. A brazil elnök bukása óta a kávéárak az égig szöktek.

Miközben az autó a Brompton Roadon haladt, Consuela partnere telefonált, hogy megtudja a zöld kávé legutóbbi árát New Yorkban (csak a nő erotikus hatásának tulajdonítható, hogy megakadályozta a korábbi telefonálást). A férfi elégedett volt, amikor megtudta,

hogy az ár két további centtel emelkedett, de nem volt annyira elégedett, mint amennyire a nő. Tizenegy perccel később a kocsi kitette őket a Graff-ház előtt.

Amikor kart karba öltve beléptek az üzletbe, Mr. Graff nem tett egyebet, mint felhúzta a szemöldökét.

– Jó napot kívánok, Mr. Carvalho – üdvözölte. – Remélem, hogy birtokai az idén bőséges termést hoztak.

Mr. Carvalho mosolygott, és azt felelte: – Nem panaszkodhatom.

– És miben állhatok a rendelkezésére? – érdeklődött a tulajdonos.

– Szeretnénk megnézni a harmadik kirakatban lévő gyémánt nyakláncot – közölte Consuela pillanatnyi habozás nélkül.

– Igenis, asszonyom – mondta Graff, mintha egy teljesen idegenhez intézné a szavait.

A fekete bársony szövetet ismét az asztalra tették, és a segéd még egyszer ráhelyezte a Kanemarra családi ékszert.

Engedélyezték Mr. Graffnak, hogy előadja az ékszer történetét, még mielőtt Carvalho udvariasan az ára iránt érdeklődött.

– Egy millió font – közölte Graff.

Egy pillanatig tartó habozás után Carvalho azt mondta: – Félmillió fontot hajlandó vagyok érte fizetni.

– Ez nem egy közönséges ékszer – válaszolta a tulajdonos. – Úgy érzem...

– Lehet, hogy nem közönséges, de félmilliót tudok érte adni – mondta Carvalho.

– A tökéletes szépsége, nem is említve a megmunkálását...

– Ennek ellenére nem vagyok hajlandó félmillió fölé menni.

– ...az a szó, hogy egyedülálló, nem is lenne megfelelő rá.

– Félmillió, és nem több – ragaszkodott ajánlatához Carvalho.

– Sajnálom, uram, hogy ezt kell mondanom, de e különleges darab esetében nincs helye alkunak.

– Alkunak mindig van helye, ha bármit is adnak el – mondta makacsul a kávétermelő.

– Félek, hogy ebben az esetben ez nem így van, uram. Tudja...

– Gondolom, idejében észhez fog térni – jegyezte meg nyersen Carvalho. – De sajnós, ma délután nincs időm, így kiállítok egy csekket, és itt hagyom önnek, döntse el, be akarja-e kasszírozni, vagy sem.

Carvalho kivette csekkfüzetét a belső zsebéből, lecsavarta töltőtollának tetejét, és leírta a következő szavakat: Ötszázezer Font. Csakis”. Consuela csöndben nézte.

Carvalho kitepte a csekket, és a pultra tette.

– Huszonnégy órát adok önnek, hogy döntsön. Holnap a koraesti repülőjáráttal Chicagóba megyek. Ha a csekket nem nyújtják be addig, amíg az irodámba érek...

Graff kissé meghajtotta a fejét, s a csekket az asztalon hagyta. Az ajtóhoz kíserte őket, és ismét meghajolt, amikor kiléptek a járdára.

– Brillíroztál, drágám – súgta Consuela, amint a sofőr kinyitotta a kocsit munkaadójának.

– A tőzsdére – mondta Carvalho. Hátrafordult kedvese felé, és hozzátette: – Tiéd lesz a nyaklánc, drágám, még mielőtt ennek a napnak vége lesz, ebben biztos vagyok.

Consuela elmosolyodott, és integetett, amint a kocsit eltűnt a Piccadilly irányában, és ez esetben úgy érezte, egyetérthet szeretője megítélésével. Amint a kocsit befordult a sarkon, visszaosont a Graff-házba.

A tulajdonos mosolygott, és átnyújtotta a csinosan becsomagolt ajándékot. Mélyen meghajolt, és egyszerűen annyit mondott: – Boldog születésnapot kívánok, Mrs. Rosenheim.

EVEZŐS MORTIMER JOBB KARJA

Róbert Henry Kefford III., akit barátai csak Bobnak ismertek, éppen ágyban volt egy Helen nevezetű lánnyal, amikor először hallott Dougie Mortimer jobb karjáról.

Bob sajnálta, hogy el kell hagynia Cambridge-et. Három nagyszerű évet töltött a St. John's-ban, és bár nem tanult meg annyt, mint egyetemista évei alatt Chicagóban – minden erejével keményen iparkodott a head of the river” (a folyó ura” A ford.) címét megszerezni.

Nem volt szokatlan, hogy egy amerikai az 1970-es évek elején bekerüljön az evezősválogatottba, de vezérevezősnek lenni három éven át egy győzedelmes cambridge-i evezősnolcasban, ez most fordult elő első alkalommal.

Bob apja, Róbert Henry Kefford II., akit barátai Róbertnek ismertek, átutazott Angliába, hogy megnézzé fiát, aki részt vett mindhárom versenyben Putneytől Mortlake-ig. Azután, hogy Bob a Cambridge-et harmadszor is győzelemre evezte”, apja azt mondta neki, nem szabad visszatérnie addig a szülőföldjére, -Illinois-ba, amíg az egyetemi evezősklubot meg nem ajándékozza valami olyan emlékekkel, amely őrá emlékeztet.

– És ne feledkezz meg arról, fiam – figyelmeztette Róbert Henry Kefford II. – , hogy az ajándéknak nem szabad hivalkodónak lennie. Inkább azt a sok erőfeszítést tükrözze, amit kifejtettél, mintsem olyasvalamit adj nekik, amiről nyilvánvaló, hogy egy csomó pénzbe került. A britek inkább az ilyen dolgot értékelik.

Bob sok időt töltött apja szavainak mérlegelésével, de egyetlen valamirevaló ötlet sem jutott eszébe. Hiszen a cambridge-i egyetem evezős klubjának több ezüst kupája és trófeája volt, mint amennyit egyáltalán ki tudott volna állítani.

Egy vasárnap reggel volt, amikor Helen először említette neki Dougie Mortimer nevét. A lány és Bob egymás karjaiban feküdtek, amikor Helen böködni kezdte a fiú bicepszt.

– Ez valamilyen formája egy ősi brit előjátéknak, amit ismernem kellene? – kérdezte Bob, miközben szabad karját Helen válla köré helyezte.

– Az biztosan nem – válaszolta Helen. – Én csupán azt próbáltam megtudni, hogy a te bicepszed van-e olyan nagy, mint Dougie Mortimeré.

Minthogy Bob még nem ismert olyan lányt, aki egy másik férfiről mesélt volna neki, miközben vele volt ágyban, képtelen volt azonnal reagálni rá.

– És van olyan nagy? – érdeklődött végül, miközben megfeszítette izmait.

– Nehéz megmondani – válaszolta Helen. – Én tulajdonképpen nem tapogattam meg Dougie karját, csak bizonyos távolságból láttam.

– És hol akadtál rá a férfiasságnak eme nagyszerű mintapéldányára?

– A bárpult felett van kifüggesztve, a helyi kocsmában, Hullban, ahol a papám lakik.

– És Dougie Mortimer ezt nem találja egy kissé fájdalmasnak? – érdeklődött Bob nevetve.

– Kétlem, hogy törődne ezzel – mondta Helen. – Ugyanis több mint hatvan éve halott.

– És a karja még mindig ott lóg a bárpult felett? – kérdezte Bob hitetlenül. – Nem kezd már egy kissé bűzleni?

Ezúttal Helenen volt a sor, hogy nevessen. – Nem, te hóbortos jenki. A karjának bronzból öntött mása az. Ha abban az időben három évig az egyetemi evezős csapatban lettél volna, a te karodról is csináltak volna egy öntvényt, hogy kifüggeszék a klubban. Nem

beszélve a képedet ábrázoló kártyáról, amely minden doboz Player's cigarettán rajta lenne. Gondold csak meg, én még sosem láttam a képedet egy cigarettás dobozon – ugratta Helen, miközben magára húzta a takarót.

- Az oxfordi vagy a cambridge-i csapatban evezett? – firtatta Bob.
- Fogalmam sincs.
- Szóval mi a neve annak a kocsmának Hullban?
- King William – felelte Helen, amikor Bob kihúzta karját a lány válla alól.
- Ez pedig egy amerikai előjáték? – kérdezte néhány pillanat múlva.

Aznap reggel, miután Helen elment Newnhambe, Bob elkezdett keresgélni a polcain egy kék borítójú könyvet. Kibányászta a sokat forgatott A versenyevezés története című könyvet, és a tárgymutatóhoz lapozott, amiből megtudta, hogy hét Mortimer szerepel a listán. Öt az Oxfordban evezett, kettő pedig a Cambridgeben. Elkezdett fohászzkodni, miközben a kezdőbetűiket nézte. Figyelmét a Mortimer, D.J.T. (Harrow and St Catherine's, Cantab) név ragadta meg, és odalapozott a megfelelő oldalra. Douglas John Townsend Mortimer, Cambridge, 1907, -08, -09, vezérevezős. Azután elolvasta Mortimer evezős karrierjének rövid összegzését.

Dougie Mortimer 1907-ben győzelemre vezette a Cambridge hajóját, s ezt a nagyszerű teljesítményt 1908-ban megismételte. De 1909-ben, amikor a szakértők véleménye az volt, hogy a Cambridge-nek évek óta az egyik legkitűnőbb legénysége van, a világoskékek (a Cambridge csapata . Egyszer veszítettek egy oxfordi hajó ellenében, amelyet esélytelennek tartottak. Noha sokféle magyarázat látott napvilágot a sajtóban annak idején, a verseny eredménye annak a napnak a titka marad. Mortimer 1914-ben halt meg.

Bob becsukta a könyvet és visszatette a polcra azzal a feltételezéssel, hogy a nagy evezőst az első világháborúban

megölték. Az ágyára kuporodott, mérlegelte a birtokába jutott információt. Ha vissza tudná hozni Dougie Mortimer jobb karját Cambridge-be, és a klubnak ajándékozna a kékek éves vacsoráján, az biztosan olyan érték lenne, amely megfelel az apja által megkívánt követelménynek.

Gyorsan felöltözött, és lement a lépcsőn, a folyosón lévő nyilvános telefonhoz/Amikor a tudakozó megadta a kért számot, hozzáfogott, hogy leküzdje a következő akadályt.

Az első telefonhívásnál a King Williambe tárcsázott, pontosabban a King Williamekbe, mert a tudakozó három olyan kocsmá számát közölte vele, amelyek mind ezt a nevet viselik Hullban. Amikor az elsőhöz kapcsolták, azt kérdezte: – Dougie Mortimer jobb karja önöknél lóg a pult fölött? – Nem tudott minden szót kivenni az északi kiejtés miatt, amellyel válaszoltak neki, de nem hagyták kétségek közt afelől, hogy nem náluk lóg.

A második telefonhívásra egy lány felelt, aki azt mondta: – Arra az izére gondol, ami a falra van kissegezve a bárpult fölött?

– Igen, azt hiszem, az lesz – mondta Bob.

– Nos, akkor ez az a kocsmá, amit keres. Miután Bob leírta a címet, és megtudta a kocsmá nyitvatartási idejét, egy harmadik hívást is lebonyolított. – Igen, lehetséges – mondták neki. – 3.17-kor megy egy vonat Peterborough-ba, ahol át kell szállnia a 4.09-esre Doncaster felé, aztán ismét át kell szállnia. 6.32-kor érkezik Hullba.

– És a legutolsó vonat visszafelé? – kérdezte Bob.

– A 8.52-es. Doncasternél és Peterborough-nál átszállással. Csak éjfél után ér vissza Cambridge-be.

– Köszönöm – mondta Bob. Elballagott a kollégiumba ebédelni, és a hatalmas középső asztalnál foglalt helyet, de szokatlanul unalmas társaságnak bizonyult a körülötte ülők számára.

Délután beszállt a peterborough-i vonatba, miközben

egyfolytában azon gondolkodott, hogyan tudja majd megszabadítani a kocsmá tulajdonosait becses vagyontárgyuktól. Peterborough-nál leugrott a vonatról, átment a hármas számú peronon várakozó szerelvényhez, és gondolataiba mélyedve beszállt. Amikor néhány órával később a vonat begördült Hullba, csöppet sem állt közelebb a probléma megoldásához.

Kérte a taxisor első helyén álló kocsi sofőrjét, hogy vigye őt a King Williambe.

– A Markét Place-re, a Harold's Cornerre, vagy a Percy Streetre?
– kérdezte a taxis.

– A Percy Streetre kérem – felelte Bob.

– Hét előtt nem nyitnak, fiú – közölte a taxis, amikor kitette a bejárati ajtónál.

Bob megnézte az időt. Húsz percet kell valahogy elütnie. Besétált a kocsmá mögötti mellékutcába, megállt, és a focizó srácokat nézte. Az utca egymással szemközt két házának falát használták kapuként, és elképesztő tudásról adtak tanúbizonyságot, hogy sosem törtek be egyetlen ablakot sem. Bob azon töprengett, vajon ez a játék valaha is elterjed-e Amerikában.

Úgy lenyűgözte az ifjancok ügyessége, hogy azok abbahagyták egy pillanatra, és megkérdezték, nem akar-e csatlakozni hozzájuk. Csak annyit mondott, köszönöm, nem, biztos lévén benne, hogy ő lenne az egyetlen, aki betörne egy ablakot.

Néhány perccel hét után ért vissza a King Williamhez, és beballagott az üres kocsmába. Reménykedett, hogy senki nem fog túl sok figyelmet szentelni neki. De azok ott hárman a bárpult mögött a kétsoros kék blézert, szürke nadrágot, kék inget és egyetemista nyakkendőt viselő, hat láb és négy hüvelyk magas fiatalembert meglátva azt hitték, hogy egy másik bolygóról pottyant ide. Bob abbahagyta a bár felső részére való básmézkodást, amikor egy fiatal, szőke csaposlány előlépett, és megkérdezte tőle, mit óhajt.

– Egy fél pintet a legjobb sörükből – mondta Bob, és azon igyekezett, hogy úgy hangozzék, mint amikor angol barátai rendelnek italt az egyetemi ivóban.

A kocsmáros gyanakvóan nézte Bobot, amint az odavitte a félpintes poharat a sarokban lévő kis kerek asztalhoz, majd csöndben leült egy székre. Örült, amikor két másik férfi is belépett a kocsmába, s így elvonták a kocsmáros figyelmét.

Bob belekortyolt a sötét folyadékba, és csaknem elakadt a lélegzete. Amikor magához tért, hagyta, hogy szeme a bár felső része felé kalandozzon. Megpróbálta elrejteni izgatottságát, amint meglátta a masszív kart ábrázoló bronzöntvényt egy nagy, politúrozott fadarabba ágyazva. A tárgyat egyaránt ijesztőnek és ösztönzőnek is találta. Tekintete az alatta lévő dombornyomása, arany színű feliratra esett.

D. J. T. MORTIMER

1907-08-09

(St Catharine's, vezérevezős)

Bob rajta tartotta szemét a kocsmároson. Amint a helyiség kezdett megtelni, hamarosan nyilvánvalóvá vált, hogy a felesége az a nő, akit mindenki csak Nórának hívott, és aki a kiszolgálás nagyobb részét csinálja.

Amikor végzett az italával, átment hozzá a bár végébe.

– Miben segíthetek, fiatalember? – kérdezte Nóra.

– Kérek szépen még egyet – mondta Bob.

– Amerikai – állapította meg a nő, amint kezdte újratölteni Bob poharát. – Nem sok magukfajta jár errefelé, legalábbis amióta a támaszpontot bezárták – és letette eléje a félpintet a pultra. – Szóval, mi hozta magát Hullba?

– Ön – válaszolta Bob, figyelemre sem méltatva italát.

Nora gyanakodva nézte az idegent, aki olyan fiatal volt, hogy akár a fia is lehetett volna.

Bob elmosolyodott. – Vagyis, hogy pontos legyek, Dougie Mortimer.

– Akkor rájöttem, kicsoda maga – mondta Nora. – Maga telefonált ma reggel, ugye? A Christie-m mesélte. Sejthettem volna.

Bob bólintott. – Hogy történt, hogy a kar Hullban kötött ki? – kérdezte.

– Hát az egy hosszú történet – kezdte Nora. – A nagyapám, aki Elyben született, azzal töltötte a szabadságát, hogy a Camben horgászott. Azt mondta, ez volt abban az évben az egyetlen fogása, ami úgy gondolom, annál jobb, mint kiesni egy stráfkocsi hátuljából, ahogy a szólás mondja. Amikor aztán néhány évvel ezelőtt meghalt, az apám ki akarta dobni ezt a vacakságot a többi lommal együtt, de én hallani sem j akartam róla. Azt mondtam neki, hogy ki kellene függeszteni a kocsmában, hát nem? Megtisztítottam, kifényesítettem, egészen jó lett, aztán kiakasztottam a bárpult fölé. De maga aztán hosszú utat tett csak azért, hogy megnézzze ezt az öreg kacatot.

Bob felnézett, és még egyszer megcsodálta a kart. j Visszatartotta a lélegzetét. – Nemcsak azért jöttem,^ hogy megnézzem.

– Akkor miért jött? – kérdezte a nő.

– Azért, hogy megvegyem.

– Mozogj már, Nora – szólt rá a kocsmáros. – Nemi látod, hogy vendégek vannak, akik arra várnak, hogy[ki legyenek szolgálva?

Nora megfordult, és azt mondta: – Csak fékezd a nyelved, Cyril Barnsworth. Ez a fiatalember azért tette meg ezt az utat Hullba, hogy megnézzze Dougie Mortimer karját, és mi több, meg is akarja vásárolni. – A bejelentés nevetéshullámot váltott ki a törzsvendégek között, akik a bárpult körül álltak, de minthogy Nóra nem csatlakozott hozzájuk, gyorsan elcsöndesedtek.

– Akkor fölösleges volt az út, nem igaz? -jegyezte meg a kocsmáros. – Mert hogy nem eladó.

– Nem a tiéd, hogy eladd – csattant fel Nóra, s kezét a csípőjére tette. – Figyeljen csak ide, fiatalember, az uramnak igaza van – fordult szembe Bobbal. – Nem válok meg tőle száz fontsterlingért sem.

Néhányan a helyiségben érdeklődni kezdtek a fejlemények iránt.

– És kétszázért? – kérdezte Bob nyugodtan. Ekkor Nóra nevetésbe tört ki, de Bob még csak nem is mosolygott.

Amikor az asszony abbahagyta a nevetést, egyenesen az idegen fiatalemberre nézett. – Istenem, ez komolyan gondolja – mondta.

– Valóban komolyan gondolom – bólintott Bob. -Szeretném a kart méltó helyén, Cambridge-ben látni, és hajlandó vagyok ezért az előjogért kétszáz fontot fizetni.

A kocsmáros ránézett a feleségére, mintha nem hitt volna a fülének.

– Megvehetnénk azt a kis használt autót, amelyiket már kinéztem – mondta.

– Nem beszélve egy nyaralásról, vagy egy új télikabátról – tette hozzá Nóra, miközben egyre Bobot bámulta, mintha még mindig meg kellene győzni őt arról, hogy nem egy másik bolygóról való. Hirtelen kinyújtotta kezét a pult felett, és azt mondta: – Áll az alku, fiatalember!

Bob végül fizetett néhány kört azoknak a vendégeknek, akik kijelentették, hogy szoros barátságban voltak Nóra nagyapjával, bár egy páran láthatóan túl fiatalok voltak ehhez. Bobnak-ott is kellett maradnia éjszakára egy szállodában, mert Nóra nem akart csak úgy megválni a családi ereklyéjétől”. -Közben persze a helyi bank ügyintézője is telefonált Cambridge-be, hogy ellenőrizze, vajon Róbert Henry Kefford III.-nak van-e kétszáz font a számláján.

Hétfő reggel visszafelé Cambridge-be Bob egész úton szorosan fogta .kincsét, majd a nehéz tárgyat az I állomástól a Grange Roadon lévő albérleti szobájáig cipelte, és ott az ágy alá dugta.

Másnap elvitte egy helyi restaurátorhoz, aki megígérte, hogy eredeti pompájában adja vissza a kart még idejében, amikor I a kékek vacsorája lesz.

Amikor három héttel később Bobnak megengedték, hogy megtekintse a restaurátor erőfeszítéseinek eredményét, azon nyomban érezte, hogy olyan érték van birtokában, ami nemcsak méltó a cambridge-i egyetemi evezősklubhoz, hanem ki is elégíti apja kívánságait. Elhatározta, hogy nem osztja meg titkát senkivel – még Helennel sem –, egészen a kékek vacsorájának estéjéig. Közben azért figyelmeztette a meglepett elnököt, hogy szándékában áll ajándékozni valamit, és hogy két kampóra van szüksége, amelyeket előzőleg a falba kell erősíteni egymástól tizennyolc hüvelyk, a padlótól pedig nyolc láb távolságra.

Az egyetemi kékek vacsorája évente megrendezett esemény volt, amelyet a Cam folyóra néző csónak- házban tartottak. Minden egykori vagy jelenlegi evezős kéknek kíváncsi volt megjelenni, és Bob nagyon boldog lett, amikor aznap este látta, hogy rekordközeli a létszám. Óvatosan letette a barna papírba burkolt csomagot a széke alá, a fényképezőgépét pedig maga elé helyezte az asztalra.

Mivel Bob számára ez volt az utolsó vacsorája a kékek körében, a fő asztalhoz ültették, a tiszteletbeli titkár és a hivatalban lévő elnök közé. Tom Adams, a tiszteletbeli titkár húsz évvel ezelőtt került a kékek közé, úgy ismerték, mint a klub két lábon járó lexikonját. Nemcsak azért, mert mindenkit a teremben nevén tudott nevezni, hanem mert maga is nagy evezős volt a múltban.

Tom három olimpiai éremtulajdonost mutatott Bobnak, akik a teremben jelen voltak. – A legidősebb, Charles Forester az elnök balján ül – mondta. – Hármassal evezett a klub színeiben, most már biztosan nyolcvan felett van.

– Lehetséges lenne? – csodálkozott Bob, visszaemlékezve Forester fiatalkori képére a klub falán.

– De még mennyire – mondta a titkár. – És mi több, fiatalember

– tette hozzá nevetve –, maga is így fog egyszer kinézni.

– És az a férfi ott az asztal távolabbi végén? – érdeklődött Bob. – Ő még idősebbnek látszik.

– Az is – mondta a titkár. – Ő Sidney Fisk. Csónakmester volt 1912-től 1945-ig, csak az első világháború idejére szakította meg. A nagybátyjától vette át egy rövid időre, ha jól emlékszem.

– Akkor ő talán ismerte Dougie Mortimert – reménykedett Bob.

– Nos, ez egy nagy név a múltból – mondta Adams. – Mortimer, D.J.T., 1907-08-09, a St. Catherine's-ből, vezérevezős volt. Ó, igen. Fisk emlékezni fog Mortimerre, ebben biztos vagyok. Csak gondolja meg, Charles Forester ugyanabban a hajóban evezhetett, mint amiben Mortimer volt a vezérevezős.

A vacsora alatt Bob tovább kérdezgette Adamset Dougie Mortimerről, de képtelen volt annál többet megtudni, mint amit A versenyevezés története című könyvben olvasott, mely megerősíti, hogy a Cambridge 1909. évi veresége rejtély maradt, valamint azt is, hogy a kékeknek kimutathatóan jobb legénysége volt.

Amikor az utolsó fogást befejezték, az elnök felállt, hogy üdvözlje vendégeit, és rövid beszédet tartson. Bob örült, ha hallott valamit is a zajtól, amit a garázda egyetemisták csináltak, sőt csatlakozott a tomboláshoz, valahányszor az Oxford említésre került. Az elnök ezekkel a szavakkal fejezte be:

– Most pedig klubunk egy különleges ajándékot kap Bob Keffordtól, újvilágbeli vezérevezősünktől. Biztosra veszem, mindannyian nagyra fogjuk ezt értékelni.

Amikor Bob felállt a helyéről, az éljenzés még viharosabbá vált, de olyan halkán beszélt, hogy a zaj csakhamar elült. Elmondta tagtársainak, hogyan fedezte fel, majd szerezte vissza Dougie Mortimer jobb karját, kihagyva a pontos helyszínt, ahol először értesült annak hollétéről.

Szóvirágok közepette kibontotta a csomagot, majd bemutatta a

nyilvánosságnak a frissen restaurált bronzöntvényt. A tagság felállt és éljenzett. Elégedett mosoly ült ki Bob arcára, amint körülnézett, és azt kívánta, bárcsak itt lenne az apja, és szemtanúja lehetne a hatásnak.

Amint Bob tekintete végigpásztázta a termet, akaratlanul is észrevette, hogy a jelenlévő legidősebb kék, Charles Forester ülve maradt, és a tapshoz sem csatlakozott. Bob tekintete aztán Sidney Fiskre esett, a másik férfire, aki nem állt fel. Az idős evezős ajkát szorosan összezárta, és keze nem mozdult el a térdéről.

Bob el is feledte a két embert, amikor az elnök Tom Adams segítségével felakasztotta a bronzkart a falra egy evező tolla és egy használt evezőstrikó közé. Az evezőt az 1908-as olimpiai csapat egyik tagja húzta, a trikót pedig az az egyetlen kék viselte, aki olyan cambridge-i hajóban evezett, amely az Oxfordot négy éven át zsinórban megverte. Bob fényképeket készített a ceremóniáról, hogy meg tudja mutatni apjának, teljesítette a kívánságát.

Sok fiatal tagtárs és idősebb kék vette körül Bobot, hogy köszöntse őt és gratuláljon neki. Így nem maradt benne kétség, hogy megérte a fáradozást, ami a kar kinyomozásával járt.

Bob az utolsók között volt, akik éjszaka elmentek, mert oly sokan akartak még neki szerencsét kívánni a jövőre. A gyalogösvényen baktatott dudorászva albérleti lakása felé, amikor hirtelen eszébe jutott, hogy fényképezőgépét az asztalon hagyta. Úgy döntött, majd reggel visszamegy érte, mivel biztos volt benne, hogy a klubot bezárják, és mostanra már kihalt is lett. De amikor megfordult, hogy megnézzze, fényt látott kiszűrődni a földszintről.

Elindult vissza a klub felé, bepillantott az ablakon, és látta, hogy két alak áll a nagy teremben. Hosszú léptekkel odament, hogy közelebből benézzen, és meglepődve pillantotta meg az öreg kékeket, Charles Forestert és Sidney Fisket, a nyugalomba vonult csónakmestert, akik éppen az asztalt próbálták eltolni. Bement volna, hogy segítsen nekik, ha Fisk hirtelen nem mutatott volna

felfelé Dougie Mortimer karjára. Bob mozdulatlan maradt, miközben figyelte a két öregembert, amint az asztalt hüvelykről hüvelykre közelebb húzták a falhoz, amíg közvetlenül a bronz emléktárgy alá nem került.

Fisk felemelt egy széket, odahelyezte a falhoz, és Forester lépcsőként használta, hogy felmásszon az asztalra. Azután Forester lehajolt, megfogta a nála idősebb ember karját, hogy felsegítse őt.

Mihelyt mindketten biztonságosan fenn voltak az asztalon, rövid beszélgetést folytattak, azután felnyúltak a bronzöntvényhez, levették a kampóról, és lassan leeresztették. Forester a szék segítségével lelépett a padlóra, aztán megfordult, hogy a társának ismét segítsen.

Bob nem mozdult, amikor a két öregember átcipelte Dougie Mortimer karját a termen keresztül, majd ki a csónakházból. Miután az ajtón kívül letették a földre, Forester visszament, hogy lekapcsolja a világítást. Amikor ismét kiért a hűvös éjszakai levegőre, a csónakmester gyorsan belakatolta az ajtót.

A két Öreg felemelte Bob trófeáját, és kibotladoztak vele a folyó melletti útra. Néhányszor meg kellett állniuk és letenniük a kart a földre, majd ismét folytatták tovább. Bob csöndesen követte őket a vastag törzsű fák mögé bújva egészen addig, míg a két öreg hirtelen befordult, és a parton lefelé, a folyó irányába tartott. A víz szélénél megálltak, leengedték az ajándékot egy kis csónakba.

Az öreg kék kioldozta a kötelet, és a két férfi lassan kitolta a csónakot a folyóra, egészen addig, míg a víz a térdükig nem ért. Egyikük sem látszott törődni azzal, hogy vizesek lettek. Foresternek egész gyorsan sikerült bemásznia a kis csónakba, de Fisknek eltartott néhány percig, hogy beüljön mellé. Mihelyt mindketten a csónakban voltak, Forester elfoglalta a helyét az evezőknél, míg a csónakmester az orrában maradt, magához szorítva Dougie Mortimer karját.

Forester folyamatosan evezni kezdett a folyó közepe felé. Lassan

haladt, de könnyed ritmusa mutatta, hogy sokszor evezett azelőtt. Amikor a két férfi úgy számított, hogy a Cam közepére értek, Forester abbahagyta az evezést, felemelték a bronzkart, és minden ceremónia nélkül a csónak szélén át a folyóba dobták. Bob hallotta a loccsanást, és látta, hogy a csónak veszedelmesen billeg egyik oldaláról a másikra. Ezután Fiskén volt a sor az evezőknél; még lassabban haladt, mint Forester. Végül szárazföldet értek, és mindkét férfi kibotladozott a csónakból, kihúzták kikötőcölöpjéhez, s a csónakmester végül ráerősítette a kötelet a nagy gyűrűre.

A két öregember átázott és kimerült, lélegzésük hallhatóan szapora volt a tiszta éjszakai levegőn, és álltak szemtől szemben egymással. Kezet ráztak, mint két üzletember egy fontos üzletkötés után, aztán eltűntek az éjszakában.

Tom Adams, a klub tiszteletbeli titkára másnap reggel telefonált Bobnak, hogy elmondja azt, amit a fiú már tudott. Tulajdonképpen egész éjszaka álmatlanul feküdt, és másra sem tudott gondolni.

Hallgatta Adams beszámolóját a betörésről. – Ami meglepő, az az, hogy csak egyetlen dolgot vittek el. – Szünetet tartott. – A maga karját, azaz pontosabban Dougiét. Nagyon furcsa ez, különösen, ha valaki otthagy az asztal tetején egy értékes fényképezőgépet.

– Van valami, amiben segíthetnék? – kérdezte Bob.

– Nem, azt hiszem, nincs, öregfiú – mondta Adams. – A helyi rendőrség kihallgatásokat folytatott, de akárki is lopta, el a kart, van egy fogadásom, hogy valószínűleg mostanra már jóval túl van a megyehatáron.

– Alighanem igaza van önnek – mondta Bob. – Ha már így beszélünk, Mr. Adams, feltehetnék önnek egy kérdést a klub történetével kapcsolatban?

– Megteszek minden tőlem telhetőt – mondta Adams, de emlékeztetnem kell, öregfiú, hogy ez nekem csak a hobbim.

– Nem tudja véletlenül, ki a legöregebb élő oxfordi evezős kék? – Hosszú csönd volt a vonal másik végén. – Itt van még? – kérdezte

végül Bob.

– Igen. Éppen azon gondolkodtam, hogy az öreg Harold Deering él-e még. Nem emlékszem, hogy láttam volna a nekrológiát a The Timesban.

– Deering? – kérdezte Bob.

– Igen. A Radley és Keble-bőí, 1909 és 1911 között. Püspök lett, ha jól emlékszem, de átkozott legyen, ha eszembe jutna, hogy hol.

– Köszönöm – mondta Bob –, ez nagy segítség.

– Lehet, hogy tévedek – vallotta be Adams. - Egyébként nem olvasom mindennap az elhalálozási rovatot. És egy kissé beroszdásodott az agyam, ha Oxfordról van szó.

Bob ismét megköszönte, mielőtt letette a telefont.

A kollégiumi ebéd után, amit nem evett meg, visszament az albérletébe, és odatelefonált a Keble portásfülkéjéhez. Egy durva hang vette fel.

– Van valami feljegyzésük bizonyos Harold Deeringről, a kollégium volt tagjáról? – kérdezte Bob.

– Deering... Deering... – mondta a hang. – Ez új nekem. Hadd nézzem meg, nincs-e benne a kollégiumi évkönyvben. – További hosszú szünet, amely alatt Bob arra gondolt, hogy megszakadt a vonal, amikor a hang ismét megszólalt, – Jóságos egek, nem csoda. Egy kicsivel korábban volt az én időmnél. Deering, Harold, 1909-11, a bölcsész-bakkalaureusi fokozatot 1911-ben, a bölcsészdoktori címet 1916-ban nyerte el teológiából. Truro püspöke lett. Ez az összes?

– Igen, ő az én emberem – mondta Bob. – Megvan esetleg a lakcíme is?

– Igen, igen – mondta a hang. – Főtiszteletű Harold Deering, The Stone House, Mill Road, Tewkesbury, Gloucestershire.

‘ – Köszönöm szépen. Ön nagyon sokat segített.

Bob a délután hátralévő részét egy levél megfogalmazásával töltötte, amelyet a volt püspöknek írt annak reményében, hogy az öreg kék beleegyezik abba, hogy találkozzanak.

Meg volt lepődve, amikor három nap múlva telefonhívást kapott bizonyos Mrs. Elliottól, aki történetesen Mr. Deering lánya volt, és akinél most lakik.

– A szegény öreg már alig lát az orrán túl mostanában – magyarázta Mrs. Elliot –, így fel kellett neki olvasnom az ön levelét. De örömmel találkozik magával, és kérdezteti, meg tudná-e látogatni őt vasárnap 11.30-kor, istentisztelet után, feltételezve, hogy ez nem alkalmatlan önnek.

– Pompás – mondta Bob. – Kérem, mondja meg az édesapjának, hogy 11.30 körül ott leszek.

– Délelőtt kell itt lennie – folytatta Mrs. Elliot a magyarázatot –, mert, tudja, ebéd után hajlamos elaludni. Biztos vagyok benne, hogy megérti. Egyébként fogok küldeni a kollégiumába útbaigazítást.

Vasárnap reggel Bob jóval napkelte előtt már fenn volt, és elindult az útjára Tewkesburybe kocsival, amit előző nap bérelt. Vonattal szeretett volna menni, de a brit vasút nem látszott hajlandónak olyan korán felkelni, ami elegendő lett volna neki, hogy úti célját időben elérje. Amint a Cotswoldson utazott keresztül, próbálta észben tartani, hogy a kocsit a bal oldalon tartsa, és önkéntelenül is arra gondolt, vajon mikor építettek a britek egy sávnál szélesebb főútvonalakat.

Néhány perccel tizenegy után behajtott Tewkesburybe, és – hála Mrs. Elliot világos útbaigazításának hamar megtalálta The Stone House-ot. A kocsival a kapun kívül parkolt le.

Egy asszony nyitotta ki a ház ajtaját, még mielőtt Bob a cserjével borított ösvényen a fele utat megtette. – Ön biztosan Mr. Kefford – jelentette ki. – Én Susan Elliot vagyok. – Bob mosolygott, és kezét fogtak. – Figyelmeztetnem kell önt – magyarázta Mrs. Elliot, amint

a bejárati ajtó elé vezette –, hogy hangosan kell beszélnie. Az apám az utóbbi időben meglehetősen nagyothall, és félek, hogy a memóriája sem olyan, mint régen. Mindenre vissza tud emlékezni, ami akkor történt, amikor annyi idős volt, mint ön. de a legegyszerűbb dolgokra nem, amelyeket tegnap mondtam neki. Többször emlékeztetnem kellett, hogy ön ma délelőtt milyen időpontban jön – mondta, amint bement a kinyitott ajtón.

– Sajnálom, Mrs. Elliot, hogy annyi bajt okoztam – mentegetőzött Bob.

– Semmi baj – mondta Mrs. Elliot, amint a folyosón át vezette őt.
– Az az igazság, hogy apám meglehetősen izgatott lett attól a gondolattól, hogy egy amerikai kék Cambridge-ből jön őt meglátogatni annyi év után. Megállás nélkül erről beszélt az elmúlt két napban. Elsősorban arra kíváncsi, hogy miért akarja ön meglátogatni őt – tette hozzá összeesküvő hangon.

Bevezette Bobot a fogadószobába, ahol rögtön szemtől szembe, került egy idős férfival, aki egy forgatható bőr karosszékekben ült, meleg pléddel betakart köntösben, néhány párnával megtámasztva, és skótkockás takaróval a lábán. Bob alig tudta elhinni, hogy ez a legyengült alak valaha olimpiai evezős volt.

– Ő az? – kérdezte hangosan az öregember.

– Igen, apa – válaszolt Mrs. Elliot ugyanolyan hangosan.

– Ő Mr. Kefford. Cambridge-ből vezetett ideig csak azért, hogy téged meglátogasson.

Bob előrelépett, és megrázta az öregember kinyújtott csontos kezét.

– Kedves magától, hogy megtette ezt az utat, Kefford – mondta a volt püspök, miközben takaróját kissé feljebb húzta.

– Megtisztel vele, hogy fogad, uram, – vágta rá Bob, amikor Mrs. Elliot egy kényelmes karosszékkal kínálta apjával szemben.

– Inna egy csésze teát, Kefford?

– Köszönöm, uram, nem kérek. Igazán semmit sem kérek.

– Ahogy óhajtja – mondta az öregember. – Most pedig figyelmeztetnem kell magát, Kefford, hogy a koncentráció képességem nem egészen olyan, mint lenni szokott, ezért jó lenne, ha egyenesen nekifogna elmondani, miért jött meglátogatni.

Bob megkísérelte rendezni a gondolatait. – Egy kis kutatómunkát végeztem egy cambridge-i késsel kapcsolatban, aki abban az időben evezhetett, mint amikor ön, uram.

– Mi a neve? – kérdezte Deering. – Tudja, nem emlékezhetem mindegyikre.

Bob ránézett, félve attól, hogy hiábavaló volt az utazása.

– Mortimer. Dougie Mortimer – mondta.

– D.J.T. Mortimer – mondta az öregember habozás nélkül. – Nos, ő olyan valaki, akit nem lehet egykönnyen elfelejteni. A legjobb evezősök egyike, akiket Cambridge valaha is kitermelt, ahogy Oxford véli, az ő költségére. – Az idős ember szünetet tartott. – Maga nem újságíró véletlenül?

– Nem, uram. Ez csak személyes kíváncsiság. Szeretnék egy-két dolgot megtudni róla, mielőtt visszamegyek Amerikába.

– Akkor megpróbálok segíteni, ha tudok – mondta az öregember sípoló hangon.

– Köszönöm szépen – nyugtázta Bob. – Én tulajdonképpen a végén kezdem, ha szabad. Azzal a kérdéssel, hogy tud-e valamit a halálának körülményeiről?

Néhány pillanatig nem jött válasz. Az öreg pap szemhéja lecsukódott, és Bob kíváncsi volt, vajon nem aludt-e el.

– Ez nem olyan dolog volt, amiről az én időmben beszéltek a fiúk – felelte végül. – Különösen, mert ellentétben állt a törvénnyel, tudja.

– A törvénnyel? – kérdezte Bob meglepődve.

– Öngyilkosság. Ostobaság, ha belegondol – folytatta az Öreg pap –, még ha halálos bűn is. Mert nem csukhat az ember valakit börtönbe, ha már halott; nem igaz? Még akkor sem, ha soha meg nem erősítették. Érti ugye?

– Gondolja, hogy ez összefüggésben lehetett a Cambridge vereségével az 1909-es csónakversenyen, amikor olyan nyilvánvalóan ők voltak az esélyesek?

– Lehetséges, úgy gondolom – mondta Deering ismét habozva egy pillanatig. – Be kell, hogy valljam, a gondolat keresztülfutott az agyamon. Részt vettem abban a versenyben, amint tudhatja is. – Ismét szünetet tartott, nehezen lélegezve. – Cambridge volt az egyértelmű esélyes, és mi, oxfordiak nem is adtunk semmi esélyt magunknak. Az eredményt soha nem magyarázták meg, ezt be kell vallanom. Egy csomó híresztelés keringett abban az időben, de bizonyíték nem volt rájuk. Bizonyíték nem volt, érti ugye?

– Mire nem volt bizonyíték? – kérdezte Bob. Ismét hosszabb csend következett, miközben attól kezdett tartani, hogy az öreg azt gondolta, ő túl messzire ment.

– Most rajtam a sor, Kefford, hogy feltegyek magának néhány kérdést – mondta végül.

– Természetesen, uram.

– A lányom mondja, hogy maga a győztes cambridge-i hajóban volt a vezérevezős három éven át egymás után.

– Így igaz, uram.

– Gratulálok, fiam. De mondja meg nekem: ha maga el akarta volna veszíteni az egyik versenyt, meg tudta volna tenni anélkül, hogy a legénység többi tagja tudatában lett volna ennek?

Most Bobon volt a sor, hogy mérlegeljen. Ekkor jött rá először, mióta ebbe a szobába lépett, hogy nem kellett volna feltételeznie, hogy egy elgyengült test szükségszerűen elgyengült szellemet is jelent.

– Igen, úgy gondolom – mondta végül. – Az ember mindig meg tudja figyelmeztetés nélkül is változtatni az evezés sebességét, vagy vizet tud fogni, mint a surreyi kanyarban. Isten a tudója, hogy mindig van elég roncs a folyón, hogy ezt elkerülhetetlenné tegye.

– Bob egyenesen az öreg szemébe nézett. – De az soha nem ötlött az eszembe, hogy valaki szándékosan is teheti.

– Az enyémbe sem – mondta a lelkész –, hacsak a kormányosuk nem vette fel a papi rendet.

– Nem vagyok biztos benne, uram, hogy ezt értem – mondta Bob.

– Nincs is oka rá, hogy értse, fiatalember. Észreveszem mostanság, hogy a gondolkodásom nem egészen követhető. Megpróbálok kevésbé homályos lenni. Az 1909-es cambridge-i hajó kormányosa egy Bertie Partridge nevezetű fickó volt. Ő azon igyekezett, hogy parókiái lelkész legyen valami előretolt, Chersfield nevezetű poszton, Rutlandben. Valószínűleg ez volt az egyetlen hely a számára – kuncogott.

– De amikor én Truro püspöke lettem, írt nekem, és meghívott, hogy intézzek beszédet a nyájához. Azokban az időkben olyan fáradságos volt az utazás Cornwallból Rutlandbe, hogy könnyen kimenthettem volna magam, de én, mint maga is, meg akartam oldani az 1909-es verseny rejtélyét, és arra gondoltam, lehet, hogy ez az utolsó alkalom rá.

Bob nem tett kísérletet arra, hogy félbeszakítsa, mert félt, hogy megállíthatja az idős ember emlékeinek áradását.

– Partridge agglegény volt, és az agglegények, tudja, nagyon magányosak. Ha az ember csak egy kis alkalmat is ad nekik, szeretnek pletykálni. Én fenn maradtam egész éjszaka, ami tökéletes alkalmat nyújtott neki. A hosszú vacsora alatt, amit egy palack óbor mellett fogyasztottunk el, felidézte, ami köztudott volt, hogy Mortimernek adósságai voltak Cambridge-szerte. Kevés az olyan egyetemista, akinek nincs adóssága, mondhatná, de Mortimer esetében azok messze meghaladták lehetséges bevételeit.

Azt hiszem, ő inkább abban reménykedett, hogy a hírneve és a népszerűsége megakadályozza majd a hitelezőit, hogy kisajtolják belőle követeléseiket. Hasonlóan Disraelihez, amikor miniszterelnök volt – tette hozzá, ismét kuncogva egyet.

– De Mortimer esetében az egyik kereskedő, akit egyáltalán nem érdekelt az evezés, és még kevésbé az egyetemisták, egy héttel az 1909-es verseny előtt megfenyegette, hogy tönkreteszi. Pár nappal az elvesztett verseny után úgy tűnt, hogy Mortimer minden magyarázat nélkül eleget tett valamennyi kötelezettségének, és többet nem lehetett hallani a dologról.

Az idős ember ismét szünetet tartott, mintha gondolataiba mélyedt volna. Bob csöndben maradt, nem akarta a figyelmét elvonni.

– Az egyedüli dolog, amire még visszaemlékszem, az az, hogy a bukmékerek nagy fogást csináltak - mondta Deering minden előzetes figyelmeztetés nélkül. – Ezt a saját káromból tudom, mert a szakvezetőm elvesztett egy ötfontos fogadást, és soha nem hagyta elfelejtenem, hogy én mondtam neki, egyáltalán nincs semmi esélyünk. Ne feledje, én mindig fel tudtam hozni mentséget, hogy miért nem szerezzük meg az elsőséget. – Felnézett, és rámosolygott látogatójára.

Bob a szék szélén ült, megbabonázva az öregember visszaemlékezéseitől.

– Hálás vagyok az őszinteségéért, uram – mondta. – És biztosíthatom a titoktartásomról.

– Köszönöm, Kefford – mondta az öregember ezúttal csaknem suttogva. – Nagyon örülök, hogy segíteni tudtam magának. Van még valami, amiben segíthetek?

– Nincs uram, köszönöm – válaszolta Bob. – Azt hiszem, ön megvilágított mindent, amit tudnom kellett.

Felkelt a székéből, és amikor odafordult Mrs. Elliothoz, hogy köszönjön neki, akkor vette észre egy kar bronzöntvényét, ami a

távolabbi falon függött. Rajta arany nyomtatás:

H. R. R. DEERING 1909-10-11

(Keble, evezős)

– Ön biztosan remek evezős lehetett, uram.

– Nem, nem igazán – mondta az öreg kék. – De eléggé szerencsés voltam ahhoz, hogy benne lehettem a győztes hajóban három éven át egymás után, ami egy cambridge-inék, mint maga, nemigen tetszhet.

Bob nevetett. – Talán még egy utolsó kérdés, uram, mielőtt távozzom.

– Csak tessék, Kefford.

– Készítettek Dougie Mortimer karjáról bronzöntvényt?

– Készítettek – válaszolta a pap. – De az titokzatosan eltűnt a maguk csónakházából 1912-ben. Pár héttel később a csónakmestert indokolás nélkül elbocsátották, ami nagy vihart kavart abban az időben.

– Lehetett tudni, hogy miért bocsátották el?

– Partridge azt mondta, hogy amikor az öreg csónakmester egyik éjszaka lerészegedett, bevallotta, hogy bedobta Mortimer karját a Cam közepébe. – Az idős ember szünetet tartott, majd elmosolyodott és hozzátette: – Az a legjobb hely a számára, nem ez a véleménye, Kefford?

Bob gondolkodott egy ideig a kérdésen. Kíváncsi lett volna, az apja hogyan reagálna erre. Majd egyszerűen azt válaszolta: – Igen, uram. Az a legjobb helye.

NE ELŐZZ

Hamid Zebari elmosolyodott arra a gondolatra, hogy felesége, Shereen viszi ki őt kocsival a repülőtérre. Hogy ez egyszer lehetséges lesz, egyikük sem gondolta volna öt évvel ezelőtt, amikor először érkeztek Amerikába politikai menekültként. De amióta Hamid újjászületett az Államokban, kezdte azt gondolni, hogy bármi lehetséges.

– Meddig maradsz, papa? – kérdezte Nádím, aki biztonságosan be volt szíjazva a hátsó ülésre a nővére, May mellett. Túl kicsi volt ahhoz, hogy megértse, miért megy el a papa.

– Csak két hétre, megígérem. Nem többre – válaszolt az apjuk. – És amikor visszajöttem, mindannyian elmegyünk nyaralni.

” – Milyen hosszú az, hogy két hét? – kérdezte a kislánya.

– Tizennégy nap – mondta Hamid nevetve.

– És tizennégy éjszaka – tette hozzá a felesége, miközben felhúzódott a kocsival a járdára a Turkish Airways jelzése alá. Megérintett egy gombot a műszerfalon, és a csomagtartó felpattant. Hamid kiugrott a kocsiból, kiragadta poggyászát a csomagtartóból, és letette a járdára, azután beült a kocsis hátsó ülésére.

Karjába ölelte először a kislányát, aztán a kisfiát. May sírt. Nem azért, mert ő elmegy, hanem mert mindig sírt, ha a kocsis hirtelen megállt. Hamid megengedte neki, hogy megsimogassa sűrű bajuszát, ami rendszerint elállította hulló könnyeit.

– Tizennégy nap – ismételte a kislánya. Hamid megölelte a feleségét, és érezte kettejük között a kis duzzanatot, harmadik gyermeküket.

– Itt fogunk várni, hogy bevigyünk – jelentette ki Shereen, miközben a férje borravalót adott a hordárnak a járdán.

Miután Hamid a hat üres táskáját bejelentette, bement a terminálba, s a Turkish Airlines asztala felé tartott. Mivel évente kétszer megtette ezt az utat, nem kellett útbaigazítást kérnie a pultnál lévő lánytól.

Miután bejelentkezett és megkapta a beszállókártyáját, még mindig volt egy órája, mielőtt a géphez szólítják. Hozzálátott, hogy lassan közelebb kerüljön a B27-es kapuhoz. Mindig ugyanúgy folyt a dolog. A török légi járat gépe visszafelé, Manhattan irányában a félúton fog parkolni. Amint elhaladt a Pan Am B5-ös bejelentkező asztala mellett, észrevette, hogy az ott lévők egy órával korábban fognak felszállni, mint ő, ami azoknak az előjoga, akik hajlandók hatvanhárom dollárral többet fizetni.

Amikor elérkezett a bejelentkező területre, a török légitársaság légikisasszonya éppen akkor csúsztotta be a 014-es New York-London-Isztambuli járat jelzését. Hozzávetőleges indulási idő: 10.10.

Az ülések tele voltak az utasok megszokott kozmopolita csoportjaival: törökök, akik mennek haza meglátogatni a családjukat, olyan amerikaiak, akiknek számít az, hogy megtakarítsanak hatvanhárom dollárt, és üzletemberek, akiket zsugori könyvelők lesnek szigorúan.

Hamid átballagott a bárba, és rendelt egy kávét, két tükörtojást, és hozzá vagdalthús szeleteket. Ezek voltak azok az apró dolgok, amelyek nap mint nap emlékeztették a frissen meglelt szabadságra, és arra, hogy milyen sokkal tartozik Amerikának.

– Kérjük azokat az utasokat, akik kisgyermekkel utaznak Isztambulba, szíveskedjenek beszállni – mondta a légikisasszony a hangosbeszélőn át.

Hamid lenyelte vagdalthúsának utolsó falatját - még nem szokott hozzá ahhoz az amerikai szokáshoz, hogy mindent leöntenek ketchuppal, és kiitta az ízetlen, híg kávé utolsó kortyát. Alig tudta kivárni, hogy újból összetalálkozzék a sűrű török kávéval, amit kis

elefántcsontszínű csészékben szolgálnak fel. De ez csekély áldozat volt, ha mérlegeli azt a jogát, hogy szabad országban élhet. Rendezte számláját, és egy dollárt hagyott a kis óntálcán.

– Kérjük azokat az utasokat, akiknek a jegye a 35-ödik sortól a 41-edikig szól, szíveskedjenek beszállni.

Hamid felemelte a kezításkáját, és elindult az átjáró felé, ami a 014-es járáthoz vezetett. A török légitársaság hivatalnoká ellenőrizte a beszállókártyáját, és átkísérte őt. Egy átjárófolyosón lévő ülésen helyezték el, a turistaosztály hátsó részéhez közel. Még tíz út - mondta magában -, és PANAM-mel repül kereskedelmi osztályon. Addigra már megengedheti magának.

Valahányszor a gép kerekerei elhagyták a földet, és Hamid kinézett a kis ablakon, látva, amint fogadott hazája eltűnik a látóhatárról, mindig ugyanazok a gondolatok futottak át az agyán.

Közel öt éve annak, hogy Szaddam Husszeín elbocsátotta őt az iraki kabinetből, ahol előzőleg – csupán két évig – ő volt a mezőgazdasági miniszter. A búzatermés azon az őszön gyenge volt, és miután a néphadsereg levette belőle a maga részét, a közvetítő kereskedők lecsípték a maguk sápját, az iraki népnek végül csökkentett fejadag jutott. Valakinek el kellett vinni a balhét, és a nyilvánvaló bűnbak a mezőgazdasági miniszter volt.

Hamid apja, egy szőnyegkereskedő, mindig azt szerette volna, ha a fia a családi üzlethez csatlakozik, és figyelmeztette is őt, mielőtt meghalt, hogy ne fogadja el az agrártárcát, mert az utolsó három viselőjét is e tisztségnek először kirúgták, később eltűntek. És Irakban mindenki tudta, mit jelent az, hogy eltűntek”. De Hamid elfogadta a posztot. Az első évi termés bőséges volt, és egyáltalán, meggyőzte saját magát, hogy a mezőgazdaság csupán az első lépés a nagyobb dolgok felé. Mindenesetre nem úgy írta le őt Szaddam Husszeín a forradalmi irányító tanács előtt mint a közeli jó barátom”? Harminckét éves korában az ember még azt hiszi, halhatatlan.

Hamid apjának igaza lett, és Hamid egyetlen igazi barátja – mert a barátok elolvadtak, mint a hó a délelőtti napsütésben, amikor az elnök kirúgta őt – segített neki menekülni.

Az egyetlen óvintézkedés, amit Hamid minisztersége alatt tett, az volt, hogy minden héten egy kicsivel több készpénzt vett ki a bankszámlájáról, mint amennyire valójában szüksége volt. Azután ezt a különpénzt átváltotta amerikai dollárra egy utcai árusnál, minden alkalommal másikonál, és sohasem annyit, hogy az gyanús legyen. Irakban mindenki kém.

Azon a napon, amikor elbocsátották, ellenőrizte, hogy mennyi van elrejtve a matracában. Az összeg tizenegyezer kétszázhuszonegy amerikai dollárt tett ki.

A következő csütörtökön, amikor a hétvége kezdődik Bagdadban, ő és várandós felesége busszal Erbilbe ment. Mercedesét feltűnően a város környékén lévő hatalmas házának autóbejáróján hagyta. Poggyászt nem vittek magukkal, csak két útlevelet és a dollárokat, feleségének buggyos ruhájában összegöngyölve, meg némi iraki dinárt, hogy a határig legyen náluk valami.

Senki nem fogja keresni őket az Erbil felé menő buszon.

Mihelyt megérkeztek Erbilbe, taxival Suleimaniá-ba mentek, miközben maradék dinárjaikat arra költötték, hogy kifizessék a sofőrt. Az éjszakát egy kis szállodában töltötték a város központjától távol. Egyikük sem aludt, arra vártak, hogy a reggeli nap besüssön a függöny nélküli ablakon.

Másnap másik buszra szálltak, amely a kurdisztáni dombok közé vitte fel őket, és kora este érkeztek Zakhoba.

Az utazás utolsó szakasza volt a leglassúbb. Öszvéreken vitték fel őket a dombokon át kétszáz dollárért, a fiatal kurd embercsempész nem mutatott érdeklődést az iraki dinár iránt. A kora reggeli órákban szállította át a volt kormányminisztert és feleségét biztonságban a határon, és hagyta, hogy gyalog tegyék meg az utat török földön a legközelebbi faluig. Aznap este Kirgizi Rengába

értek, és még egy álmatlan éjszakát töltöttek a helyi vasútállomáson, ahol az első vonatra vártak, amely Isztambulba megy.

Hamid és Shereen végigaludták a hosszú utat a török fővárosba, és másnap reggel menekültként ébredtek fel. Az első látogatás, amit Hamid a városban tett, az íz Bank volt, ahol tízezer nyolcszáz dollárt letétbe helyezett. A következő látogatás az amerikai nagykövetségnek szólt, ahol előhúzta diplomáciai útlevelét, és politikai menedékjogot kért. Apja mondta egyszer, hogy egy frissen menesztett iraki kormányminiszter mindig jó fogás az amerikaiaknak.

A nagykövetség szállóhelyet foglaltatott Hamidnak és feleségének egy első osztályú szállodában, és azonnal tájékoztatta Washingtont a kis szenzációról. Megígérték Hamidnak, hogy amilyen gyorsan csak lehet, visszatérnek rá, de arra nézve nem adtak támpontot, ez mennyi időt vehet igénybe. Elhatározta, arra használja fel az időt, hogy meglátogassa a szőnyegbazárokat a város déli felén, ahol apja is olyan gyakran járt.

Sok kereskedő emlékezett is Hamid apjára, mint tisztességes emberre, aki szeretett alkudni, és literszám itta a kávé, és aki olyan gyakran mesélte a fiáról, hogy politikával foglalkozik. Örültek, hogy megismerkedtek vele, különösen amikor megtudták, mit tervez arra az időre, ha majd letelepszik az Államokban.

A Zebari házaspár egy héten belül megkapta az amerikai vízumot, és Washingtonba repült a kormány költségén, amely magában foglalta huszonhárom török szőnyeg poggyásztúlsúlyának költségét is.

Miután a CIA öt napon keresztül intenzív kikérdezésnek vetette alá Hamidot, megköszönték az együttműködését és az általa adott hasznos információkat. Azután elbocsátották őt új, amerikai életébe. Várandós feleségével és a huszonhárom szőnyeggel együtt felszállt a New Yorkba tartó vonatra.

Hat hetet vett igénybe, amíg Hamid talált megfelelő üzletet a Manhattanben, a Lower East Side-on, ahonnan el tudja adni a szőnyegeit. Miután öt évi bérletet aláírt, Shereen azon nyomban hozzáfogott, hogy felfesse új, amerikaiasított nevüket az ajtó fölé.

Hamid az első szőnyegét csak közel három hónap múlva adta el, amikorra szűkös megtakarított pénzük, csaknem teljesen elfogyott. De év végére a huszonhárom szőnyegből tizenhat elkelt, és rájött, hogy hamarosan vissza kell utaznia Isztambulba új árukészletet vásárolni.

Azóta négy évtelt el, és Zebariék nemrég nagyobb helyre költöztek a West Side-on, egy lakásba az üzlet felett. Hamid mindig mondta a feleségének, hogy ez még csak a kezdet, hogy az Egyesült Államokban bármi lehetséges. Ő most már teljes értékű amerikai állampolgárnak számított, és nemcsak a becses kék útlevele miatt, amely megerősítette a státusát. Elfogadta, hogy soha nem mehet vissza szülőföldjére, amíg Szaddam ott az úr. Otthonát és javait régen elkobozta az iraki állam, és távollétében halálos ítéletet mondtak ki rá. Kétkedett abban, hogy valaha is újra látná Bagdadot.

A londoni megszakítás után a gép az isztambuli Atatürk repülőtéren landolt, néhány perccel a menetrendszerinti érkezése előtt. Hamid bejelentkezett szokásos kis szállodájába, s eltervezte, hogyan osztja be az idejét az elkövetkező két hét alatt. Örült, hogy megint a török főváros nyüzsgését élvezheti.

Harmincegy kereskedő volt, akiket fel akart keresni, mert ezúttal abban reménykedett, hogy legalább hatvan szőnyeggel tér vissza New Yorkba. Ez azt igényli, hogy tizennégy napig igya a sűrű török kávé, és sok órát töltsön alkudozással, mivel a kereskedők szabad árai háromszor lesznek nagyobbak, mint amit Hamid hajlandó fizetni – vagy amit a kereskedő valójában vár érte. De egyszerűsített megoldás nem volt a kompenzációs üzletben, aminek – mint az apja is – titokban örült.

A két hetes időtartam végén Hamid ötvenhét szőnyeget vásárolt valamivel több mint huszonegyezer dollárért. Gondosan ügyelt arra, hogy csakis olyan szőnyeget válasszon, amelyek a legkifinomultabb New-York-iak által keresettek lesznek, és bízott abban, hogy ez a tétel csaknem százezer dollárért eladható lesz Amerikában. Olyan sikeres út volt, hogy Hamid úgy érezte, megengedheti magának, hogy egy korábbi PANAM-járattal menjen vissza New Yorkba. Végül is kétségen felül áll, hogy sokszorosan megkereste útja során a hatvanhárom dollár pluszt.

Még mielőtt a gép felszállt volna, már alig várta, hogy viszontláthassa Shereent és a gyerekeket, és az amerikai utaskísérő erőteljes New York-i kiejtésével és barátságos mosolyával csak növelte azt az érzését, hogy már otthon van. A felszolgált ebéd után Hamid elhatározta, nem nézi a vetített filmet, hanem elbóbiskolt, és arról álmodozott, mit érhet el Amerikában. Talán a fiából politikus lesz. Vajon az Egyesült Államok fel lenne-e készülve egy iraki elnökre 2025-re? Elmosolyodott a gondolatra, és elégedetten mély álomba zuhant.

– Hölgyeim és uraim – zengett egy mély, déli kiejtésű hang a hangosbemondóból –, itt a gép kapitánya. Sajnálom, hogy félbeszakítom a filmet, vagy felébresztem azokat, akik már elpihentek, de feltártunk egy kis problémát a jobb oldali szárny egyik hajtóművében. Aggodalomra nincsen ok, de a szövetségi repülési hatóság szabályzata ragaszkodik ahhoz, hogy a legközelebbi repülőtéren landoljunk, és oldjuk meg a problémát, mielőtt utunkat folytatjuk. Nem venne el több időt tőlünk, mint legfeljebb egy órát, és aztán újból utunkon leszünk. Biztosak lehetnek afelől, hogy megpróbálunk az elvesztett időből annyit behozni, amennyit csak lehetséges. Hamid hirtelen teljesen felébredt.

– Nem fogunk kiszállni a repülőgépből, mivel ez nem menetrendszerinti landolás, de az otthoniaknak mégis elmondhatják, hogy meglátogatták Bagdadot.

Hamid érezte, hogy egész testéből kiszáll az erő, és a feje előre bukik. Az utaskísérő gyorsan mellette termett.

– Jól érzi magát, uram? – kérdezte.

Hamid feltekintett, és belebámult a szemébe. - Azonnal beszélnem kell a kapitánnyal. Azonnal.

Az utaskísérőnek nem volt kétsége afelől, hogy az utas szorong valamitől, ezért gyorsan előre vezette őt, fel a csigalépcsőn az első osztályú utastérbe, majd az irányítófedélzetre.

Kopogtatott a pilótafülke ajtaján, kinyitotta, és azt mondta: – Kapitány, az egyik utasnak sürgősen beszélnie kell önnel.

– Kísérje be őt – mondta a délies hang tulajdonosa. A kapitány Hamid felé fordult, aki magatehetetlenül reszketett. – Miben lehetnék a segítségére, uram? - kérdezte.

– A nevem Hamid Zebari, amerikai állampolgár vagyok – kezdte.
– Ha ön leszáll Bagdadban, engem le fognak tartóztatni, megkínoznak és aztán kivégeznek. – A szavak hevesen ömlöttek belőle. – Én politikai menekült vagyok, és önnek meg kell értenie, hogy a rezsim nem fog habozni, hogy megöljön engem.

A kapitánynak csak egyetlen pillantást kellett Hamidra vetnie, hogy lássa, nem túloz.

– Vedd át, Jim – mondta a másodpilótának –, amíg szót váltok Mr. Zebarival. Hívj rögtön, amint megkaptuk az engedélyt a leszálláshoz.

A kapitány kioldotta biztonsági övét, és az első osztályú utastér egyik üres sarkába vezette őt.

–Avasson be engem az ügybe – mondta.

A következő néhány percben Hamid elmesélte, miért kellett elhagynia Bagdadot, és hogyan alakult úgy, hogy Amerikában éljen. Amikor története végére ért, a kapitány megrázta a fejét és mosolygott. – Nem kell félnie, uram – biztosította Hamidot. – Senkinek sem kell elhagynia a repülőgépet, így az utasok útleveleit

sem ellenőrzik. Mihelyt a hajtóművet ellátják, ismét felszállunk, és azonnal folytatjuk utunkat. Maradjon itt az első osztályon, hogy bármikor beszélni tudjunk, ha tartana valamitől.

Mitől is tartana? – gondolta keserűen Hamid, amint a kapitány elment, hogy beszéljen a másodpilótával. Ismét reszketni kezdett.

– Itt újból a kapitány, csupán tájékoztatás céljából. Megkaptuk az engedélyt Bagdadtól, így megkezdjük leszállásunkat, és hozzávetőleg húsz percen belül leszállunk. Ezután a kifutópálya távolabbi végére fogunk gurulni, ahová a mérnököket várjuk. Mihelyt megoldották a mi kis problémánkat, ismét felszállunk, és folytatjuk utunkat.

Kollektív sóhaj szakadt fel, miközben Hamid megragadta az ülés karját, és azt kívánta, bárcsak ne ebédelt volna. A következő húsz perc alatt nem szűnt a reszketése, és csaknem eszméletét veszítette, amikor a kerekek szülőföldjének talaját érintették.

Kibámult a kerek ablakon, amint a repülőgép elgördült a terminál mellett, amit olyan jól ismert. Láta a felfegyverzett öröket, akik a tetőn és a kifutópályára vezető ajtóknál állomásoztak. Fohászkodott Allahhoz, Jézushoz, sőt Reagan elnökhöz is.

A következő tizenöt percben a csöndet csak a kifutópályán keresztülhajtó teherautó zaja törte meg, amely a repülőgép jobb oldali szárnya alatt állt meg.

Hamid nézte, amint két mérnök kivette a terjedelmes szerszámos táskát a teherautóból, majd ráléptek egy kis emelőszerkezetre, s addig emelkedtek, amíg a szárnyal egy szintbe nem kerültek. Hozzákezdtek az egyik hajtómű külső fedeleinek lecsavarásához. Negyven perccel később visszacsavarták a fedeleket, és leereszkedtek a földre. A teherautó a terminál felé tartott.

Hamid megkönnyebbült, ha nem is egészen oldódott fel. Reménykedve csatolta be az övét. Szívverése 180-ról 110 körülire esett, de tudta, hogy nem fog visszatérni a normális értékre, amíg a

gép fel nem emelkedik, és ő nem lehet biztos abban, hogy vissza fognak térni. De semmi nem történt a következő néhány percben, és Hamid ismét aggódni kezdett. Aztán a pilótafülke ajtaja kinyílt, és a kapitányt látta feléje tartani, zord kifejezéssel az arcán.

– Jobb lenne, ha bejönne hozzánk az irányítófedélzetre – mondta a kapitány suttogva. Hamid kioldotta a biztonsági övét, és valahogyan megpróbált megállni a lábán. Ingadozva követte a kapitányt a pilótafülkébe, lába reszketett, mint a kocsonya. Az ajtó becsukódott mögötte.

A kapitány nem vesztegetett egyetlen szót sem. –A mérnökök nem tudták megtalálni a hibát. A főmérnök egy órán belül nem lesz szabad, így azt az utasítást kaptuk, hogy szálljunk ki, és a tranzitban várjunk, amíg befejezi a munkát.

– Inkább egy repülőszerencsétlenségben halnék meg – csúszott ki Hamid száján.

– Ne féljen, Mr. Zebari! Kigondoltunk valamit az ön problémájával kapcsolatban. Be akarjuk öltöztetni magát egy tartalék egyenruhába. így lehetséges lesz, hogy velünk maradjon egész idő alatt, és használja a legénység felszereléseit. Senki nem fogja kérni tőlünk az ön útlevelét.

– De ha valaki felismer... – kezdte Hamid.

– Ha megszabadul a bajuszától, és repülőtishti egyenruhát, sötét szemüveget és ellenzős sapkát visel, a saját anyja sem ismerne magára.

Hamid ollóval, azt követően borotvahabbal, majd pengével eltávolította sűrű bajuszát, amire olyan büszke volt, de felső ajka felett olyan sápadt maradt a bőr, mintha vaníliafagylalt-folt lenne ott. Az utaskísérők vezetője a szépítőszerei közül valamit rákent Hamid bőrére, amíg a fehér folt nem lett azonos színű az arca többi részével. Hamid még mindig nem volt megnyugodva, de miután felvette a másodpilóta tartalék-egyenruháját, és tanulmányozta magát a toalettükörben, el kellett ismernie, hogy valóban meglepő

lenne, ha valaki is felismerné.

Az utasok voltak az elsők, akik elhagyták a gépet, és egy repülőtéri busz vitte őket a főterminálba. Egy fürge tranzitautó jött, hogy felvegye a legénységet, akik egy csapatban hagyták el a gépet, és oly módon védték Hamidot, hogy állandóan körülvették. Hamid egyre idegesebb lett, amint az autó yardról yardra közeledett a terminál felé.

A biztonsági őrség nem mutatott különösebb érdeklődést a gép személyzete iránt, amint beléptek az épületbe, s úgy távoztak, hogy a személyzet ott találta magát fapadokon ülve egy fehér falú csarnokban. Az egyetlen díszítés Szaddam Husszein nagy portréja volt teljes egyenruházatban, kalasnyikovval a kezében. Hamid nem tudta magát rávenni, hogy ránézzen közeli jóbarátjának” képére.

Egy másik repülőgép személyzete is ott ült, arra várva, hogy beszállhasson a gépébe, de Hamid túlságosan meg volt rettenve ahhoz, hogy bármelyikükkel is beszélgetést kezdeményezzen.

– Franciák – tájékoztatta őt az utaskísérők vezetője. – Ki akarom próbálni, hogy az esti tanfolyamaim megérték-e a ráfordított költséget. – A nő elfoglalta az üres helyet a francia repülőgép kapitánya mellett, és néhány kérdéssel próbálkozott.

A francia kapitány elmondta neki, hogy Szingapúrba mennek Újdelhin keresztül, amikor Hamid meglátta Saad aít-Takritit, Szaddam személyi testőrségének egykori tagját bemasírozni a csarnokba. A vállán lévő rangjelzésből úgy tűnt, hogy most a repülőtéri biztonságért felelős.

Hamid fohászkodott, hogy ne nézzon az ő irányába. Al-Takriti átsétált a termen, szemei elidőztek a stewardessek fekete harisnyás lábain.

A kapitány megérintette Hamid vállát, mire ő majd a bőréből ugrott ki.

– Minden oké, minden oké. Csak azt gondoltam, szeretné tudni, hogy a főmérnök úton van a gép felé, úgyhogy most már nem fog

sokáig tartani.

Hamid az Air Francé gépe mögé nézett, és látott egy teherautót megállni a PANAM repülőgépének jobb oldali szárnya alatt. Egy kék overállos ember szállt ki a járműből, és lépett rá a kis emelőszerkezetre.

Hamid felállt, hogy jobban lássa, és ekkor Saad al-Takriti visszasétált a csarnokba. Hirtelen megállt, és a két ember egy pillanatra egymásra nézett, aztán Hamid gyorsan elfoglalta a helyét a kapitány mellett. Al-Takriti eltűnt abban az oldalhelyiségben, amelyen rajta volt a jelzés: Belépni tilos.

– Azt hiszem, kiszúrt engem – rebegette Hamid. Az arcfesték kezdett lecsurogni az ajkára.

A kapitány odahajolt az utaskísérőhöz, és megszakította beszélgetésüket a francia kapitánnyal. A nő meghallgatta főnökének utasításait, és azután keményebb kérdést próbált ki a francián.

Saad al-Takriti kimasírozott az irodából, és hosszú lépéseit az amerikai kapitány felé vette. Hamid azt hitte, elájul.

Al-Takriti anélkül, hogy Hamidra nézett volna, nyersen azt mondta: – Kapitány, mutassa meg a rakomány jegyzékét, a legénységének a létszámát és az útleveleiket.

– A másodpilótámnál van valamennyi útlevél – válaszolt a kapitány. – Intézkedem, hogy megkapja.

– Köszönöm – mondta al-Takriti. – Ha összeszedte őket, hozza be az irodámba, hogy ellenőrizni tudjam mindegyiket. Közben, kérem, mondja meg a személyzetének, hogy maradjon itt. Semmilyen körülmények között nem hagyhatják el az épületet az engedélyem nélkül.

A kapitány felkelt a helyéről, lassan átsétált a másodpilótához, és elkérte tőle az útleveleket, majd olyan utasítást adott neki, amelyen az meglepődött. A kapitány bevitte az útleveleket a biztonsági

irodába, amikor egy busz állt meg kint a tranzit előtt, hogy a francia személyzetet visszavigye a gépéhez. Saad al-Takriti letette maga elé az íróasztalára a tizennégy útlevelet. Láthatólag élvezetét lelte abban, hogy mindegyiket lassan, egyenként ellenőrizte. Amikor végzett ezzel a feladattal, tettetett meglepődéssel jelentette ki: – Azt hiszem, kapitány, hogy tizenöt embert számoltam meg, akik PANAM-egyenruhát viseltek.

– Ön biztosan eltévesztette – mondta a kapitány. - Csak tizennégyen vagyunk.

– Akkor részletesebb ellenőrzést kell csinálnom, ugye, kapitány? Kérem, adja vissza ezeket az iratokat a jogos tulajdonosaiknak. Ha úgy adódna, hogy valakinek nem lenne birtokában útlevel, természetesen jelentse nekem.

– De ez ellentétes a nemzetközi szabállyal -^tiltakozott a kapitány –, ezt ön is tudja, ebben biztos vagyok. Mi a tranzitban vagyunk, nem az Önök országában, és ezért az ENSZ 238-as határozata érvényes ránk.

A kapitány rájött, hogy csak az idejét vesztegeti, és nem blöffölhet tovább. Összeszedte az útleveleket olyan lassan, ahogyan csak tudta, és hagyta, hogy al-Takriti visszavezesse őt a csarnokba. Amint beléptek a helyiségbe, a PANAM személyzetének tagjai, akik szétszórtan ültek a padokon, hirtelen felkeltek a helyükről és sétálni kezdtek ide-oda, folyton irányt változtatva, miközben olyan hangosan beszéltek, ahogyan csak kifért a torkukon.

– Mondja meg nekik, hogy üljenek le – sziszegte al-Takriti, mialatt a légénység ide-oda cikázott a csarnokon keresztül.

– Mit mond? – kérdezte a kapitány, tölcseért formálva a kezéből, és a füléhez téve.

– Mondja meg nekik, hogy üljenek le! – kiabálta al-Takriti.

A kapitány kellenetlenül kiadta az utasítást, és néhány pillanaton belül mindenki leült. De még mindig folytatták a hangos társalgást.

– És mondja meg nekik, hogy pofa be!

A kapitány lassan körbe ment a helyiségen, és személyzete minden egyes tagját külön-külön megkérte, hogy vegyék lejjebb a hangjukat.

Al-Takriti szeme végigpásztázta a tranzitsarmok padjait, amikor a kapitány kipillantott a kifutópályára, és meglátta, hogy a francia repülőgép a távoli felszállópálya felé gurul.

Al-Takriti számolni kezdett, és bosszús lett, amikor rájött, hogy csak tizennégy tag van a csarnokban a PANAM személyzetéből. Dühösen nézett körül a helyiségben, és gyorsan ismét ellenőrizte a számolást.

– Mind a tizennégyen jelen vannak – mondta a kapitány, miután befejezte az útlevelek visszaadását a személyzetnek.

– Hol van az az ember, aki maga mellett ült? - kérdezte al-Takriti, ujját a kapitány felé bökve.

– Az első tisztemre gondol?

– Nem. Arra, aki úgy néz ki, mint egy arab.

– Nincsenek arabok a személyzetemben – biztosította őt a kapitány.

Al-Takriti hosszú léptekkel ódament a fő utaskísérőhöz. – Maga mellett ült. A felső ajka fölött valami festék volt, ami kezdett lefelé csurogni.

– A francia repülőgép kapitánya ült mellettem - mondta a fő utaskísérő, de azonnal rájött, hogy elvétette. Saad al-Takriti megfordult, kinézett az ablakon, és látta, amint az Air Francé gépe a felszállópálya végéből felszálláshoz készülődik. Rábökött egy gombra a kézi telefonján, amikor a sugárhajtású gép hajtóműve tolóerőt kezdett kifejteni, és nyers hangon valamilyen parancsot adott az anyanyelvén. A kapitánynak nem volt szüksége arabul tudni ahhoz, hogy a lényegét megértse annak, amit al-Takriti mondott.

Addigra az amerikai legénység mind az indulásra kész francia repülőgépet nézte, miközben al-Takriti hangja egyre hangosabb lett.

Az Air Francé 747-es előre húzott, és lassan kezdett erőt gyűjteni. Saad al-Takriti hangosan szitkozódott, aztán kirohant az épületből, és bevágta magát egy várakozó dzsipbe. A repülőgép felé mutatott, és parancsot adott a vezetőnek, hogy érje utói. A dzsip elindult, mintha puskából lőtték volna ki, s erre-arra kerülgette a parkoló repülőgépeket. Amikorra elérte a felszállópályát, már legalább kilencven mérföld volt az óránkénti sebessége, s a következő száz yardot a francia géppel párhuzamosan tette meg,, miközben al-Takriti az elülső ülésnél állt a szélvédőbe kapaszkodva, és öklét rázva a pilótafülke felé.

A francia kapitány vidám szalutálással köszöntötte al-Takritit, és amikor a 747-es kerekei a levegőbe emelkedtek, hangos éljenzés tört ki a tranzitváróban.

Az amerikai kapitány mosolygott, és odafordult a fő utaskísérőhöz. – Ez is alátámasztja azt az elméletemet, hogy egy francia mindenáron azon van, hogy legyen egy potyautasa.

Hamid Zebari hat óra múlva Újdelhiben landolt, és azonnal telefonált a feleségének, hogy tudassa vele, mi történt. Másnap kora reggel PANAM röpítette őt vissza New Yorkba – első osztályon. Amikor Hamid megjelent a repülőtéri terminálban, felesége kiugrott a kocsiból, és karját a nyaka köré fonta.

Nádim letekerte az ablakot és kijelentette: – Nem jól mondtad, papa. A két hétből tizenöt nap lett. -Hamid széles mosollyal nézett a kislányára, de a kislánya könnyekben tört ki, és nemcsak azért, mert a kocsit hirtelen állt meg. Hanem mert annyira megijedt, amikor látta, hogy a mamája átöleli azt a furcsa embert.

LÁTOMÁS A CSALAGÚTRÓL

Valahányszor New Yorkban vagyok, mindig megpróbálok az én régi, Duncan McPherson nevű barátommal egy vacsorát elkölteni. Ellentétes a természetünk, és így magától értetődően vonzódunk egymáshoz. Valójában Duncan és én csak egyetlen dologban vagyunk azonosak: mindketten írunk. De ebben is van különbség közöttünk, ugyanis Duncan a forgatókönyvekre specializálta magát, amelyeket alkalomszerűen ír a Newsweek és a New Yorker számára készített cikkei közötti időintervallumokban, míg én inkább a regényeket és a novellákat kedvelem.

A közöttünk lévő egyéb különbségek egyike az a tény, hogy én huszonnyolc éve ugyanazzal a nővel élek házasságban, míg Duncannek – úgy tűnik – minden alkalommal más barátnője van, amikor New Yorkba látogatok, ami nem is rossz, mivel átlagosan legalább kétszer egy évben utazom oda. A lányok mindig vonzóak, derűsek és ragyogóak, és élenkségük szintje különböző – attól függően, hogy a viszony milyen stádiumban van. A múltban a kezdeteknél voltam jelen (az erősen fizikai szakaszban) és a közepén (amikor hűlni kezd a dolog), de ez az utazás az első alkalom volt abban a tekintetben, hogy a befejezést tapasztaltam meg.

Telefonáltam Duncannek a Fifth Avenue-n lévő szállodámból, hogy tudassam vele, a városban vagyok új regényem ügyét előmozdítandó, s ő azonnal meghívott vacsorára, másnap estére. Feltételeztem, hogy – amint a múltban is – az a lakásán lesz. Még egy különbség van közöttünk: velem ellentétben ő egészen kiváló szakács.

– Alig tudom kivárni, hogy lássalak – lelkesedett. – Egy regényötlet jutott eszembe nemrég, és szeretném kipróbálni rajtad a cselekmény hatását.

– Örömmel nézek elébe a meghallgatásnak holnap este. És szabad kérdezni... ~ haboztam.

– Christabel – mondta ő.

– Christabel... – ismételt meg, hogy eszembe jusson, ha találkozna a nővel:

– De nem szükséges, hogy emlékezz valamire is vele kapcsolatban – tette hozzá –, mert éppen lapátra akarom tenni, hogy ezt a ti speciális kifejezéseket használjam. Találkoztam egy újjal, Karennel. Ő abszolúte szenzációs. Rajongani fogsz érte.

Nem éreztem úgy, hogy ez lenne a megfelelő alkalom hangsúlyozni Duncannek, rajongtam én mindegyikért. Pusztán azt kérdeztem, melyikük fog velünk vacsorázni.

– Ez attól függ, hogy Christabel befejezte-e a csomagolást – válaszolta Duncan. Ha készen van, akkor Karén. Vele még nem aludtam együtt, és holnap éjszakára tervezem a dolgot. De mivel te itt vagy, el fogom halasztani.

Elnevettem magam. – Én tudok várni – biztosítottam. – Egyébként legalább egy hétig itt leszek.

– Nem, nem. Mindenképpen beszélnem kell neked a regény ötletéről. Ez sokkal fontosabb. Tehát gyere el holnap este hozzám. Mondjuk, úgy hét harminc körül?

Mielőtt elmentem a szállodából, becsomagoltam a legutóbbi könyvem egy példányát, és ráírtam a borítójára: Remélem, tetszeni fog”.

Duncan a 72-edik utcában, a parknál lévő lakótömbök egyikében lakott, és bár sokszor voltam már hála, mindig néhány percet igénybe vett, hogy megtaláljam a bejáratot. És úgy tűnt, hogy – mint Duncan barátnői – a kapus is változik valamennyi utazásom alkalmával.

Az új kapus morgott valamit, amikor megmondtam a nevemet, és az előcsarnok távolabbi részén lévő felvonóhoz irányított.

Behúztam a rácsos ajtókat, és megnyomtam a tizennegyedik emelet gombját. Ez a lakás egyike azoknak a tetőtéri lakásoknak, amelyeket a legélénkebb képzelőerejű ingatlanügynök sem jellemezhet úgy, hogy felhőkarcoló lapos tetején lévő házikó.

Széthúztam az ajtókat, és kiléptem a pihenőre, miközben gyakoroltam a megfelelő mosolyokat: Christabel felé (viszlát), és Karén felé (hello). Amint Duncan bejárati ajtaja felé sétáltam, emelt hangokat hallottam. Egy igazi brit kifejezést, amelyet lebecsülésre használnak; legyünk őszinték és valljuk be, hogy kiabáltak egymással, ahogyan csak a torkukon kifért. Arra a következtetésre jutottam, hogy ez biztosan Christabel vége, de sokkal inkább Karén kezdete.

Már néhány perc késésben voltam, tehát nem volt visszaút. Megnyomtam az ajtócsengőt, és megkönnyebbülésemre a hangok azonnal elcsendesültek. Duncan kinyitotta az ajtót, és noha arca vörös volt a dühtől, sikerült egy könnyed vigyort produkálnia. S ez arra emlékeztet engem, hogy elfelejtettem néhány további, velem ellentétes tulajdonságát említeni: az ördögfajzatnak például sötét, göndör, fiús haja van, ír őseitől eredő markáns arcvonásai; és olyan alkata, mint egy teniszbajnoknak.

– Gyere be – mondta. – Egyébként ő Christabel, ha még nem gyanítottad volna.

Természetemnél fogva olyan ember vagyok, aki nem szereti az uraságtól levetett holmit, de be kell vallanom, hogy boldog lennék, ha Christabellel kivételt tehettem volna. Ovális volt az arca, mélykékek a szemei és angyali a mosolya. Szép szőke haj ékesítette, ami csak az északi fajok sajátja, továbbá olyan alakja volt, amilyenből fogyókúra-reklámok szerzik a profitjukat. Kasmír pulóvert viselt és lefelé szűkülő fehér farmert, ami nem bízott sokat a képzeletre.

Christabel kezét rázott velem, és elnézést kért kissé hanyag öltözeke miatt. – Délután mindent bepakoltam – magyarázta.

Munkájának eredménye szemmel láthatóan ott állt az ajtónál – három nagy bőrönd és két, könyvvel teli kartondoboz. Az egyik doboz tetején ott feküdt Dorothy L. Sayers titokzatos gyilkossági történetének szakadt, piros borítójú példánya.

Hirtelen tudatosult bennem, hogy nem is választhattam volna alkalmatlanabb estét az én öreg barátommal való együttlétre, mint ez a mostani.

– Attól tartok, a változatosság kedvéért el kell mennünk valahová enni – közölte Duncan.

– Ez a mai nap meglehetősen – itt szünetet tartott – elfoglalt egy nap volt. Nem volt alkalmam rá, hogy elmenjek a szokott üzletembe. Tulajdonképpen jó is – tette hozzá. – Több időm lesz elmondani neked a regényem tervét.

– Gratulálok – szólt közbe Christabel. Szembefordultam vele.

– A maga regényéhez – mondta. – Első lett a New York Times bestseller listáján, ugye?

– Igen, én is gratulálok – csatlakozott Duncan. – Még nem jutottam hozzá, hogy elolvassam, úgyhogy ne is mondj róla semmit. Boszniában nem árulták -tette hozzá nevetve.

Átnyújtottam kis ajándékomat.

– Köszönöm – mondta, és letette a hallban az asztalra. – Kíváncsi vagyok rá.

– Én olvastam – jelentette ki Christabel. Duncan az ajkába harapott. – Menjünk – mondta, és meg akart fordulni, hogy elbúcsúzzék Christabel-től, amikor a lány hozzám fordult: – Csatlakozhatnék magukhoz? Éhes vagyok, és Duncan azt mondta, teljesen üres a hűtő.

Láttam, hogy a barátom tiltakozni akart, de addigra Christabel már elment mellette, és a folyosón a lift felé tartott.

– Mehetünk gyalog az étteremig – javasolta Duncan, miközben lefelé gördült a lépcsőn, a földszint irányába. – Csak a

kaliforniaiaknak van szükségük kocsi, hogy egy háztömbnyit menjenek.

Ahogy a 72-edik utcán ballagtunk nyugati irányban, Duncan azt mondta, egy új, különleges francia éttermet választott, hogy oda vigyen el engem.

Tiltakozni kezdtem, nemcsak azért, mert nem igazán kedvelem a hangzatos francia ételeket, de tudatában voltam Duncan anyagi körülményei kiszámíthatatlanságának. Néha felvetette a pénz, máskor meg alaposan le volt égve. Csak remélni tudtam, hogy előleget kapott a regényre.

– Nem, rendszerint én se sokat törődnék vele, mint te sem – mondta. – De csak most nyitott, és a New York Times lelkes tudósítást adott róla. Mindenesetre én valahányszor Londonban vagyok, te mindig igazi királyi” színvonalon látsz vendégül – tette hozzá.

Ez az este azoknak a hűvös estéknek egyike volt, amelyek oly kellemessé teszik a sétát New Yorkban, s örültem a csatangolásnak, miközben Duncan mesélni kezdett a minapi utazásáról Boszniába.

– Szerencséd volt, hogy New Yorkban találtál - mondta. – Épp csak visszaértem, miután azon az elátkozott helyen dekkoltam három hónapig.

– Igen, tudom. Olvastam a cikket a Newsweek-ben a repülőgépen, idefelé jövet – mondtam, és azzal folytattam, mennyire megragadott a híradása arról, hogy ENSZ-katonák egy csoportja a maguk földalatti hálózatát alakítják ki, és nem érznek lelkiismeret-furdalást azért, hogy illegális feketepiacot működtetnek abban az országban, amelyikben éppen állomásoznak.

– Igen, ez komoly gondot okoz az ENSZ-nek -bólintott Duncan. – A The New York Times és a Washington Post nyomon követte a történeteket a tettesekről szóló színes cikkekkel, de természetesen anélkül, hogy elismerésüket fejezték volna ki nekem az eredeti

vizsgálódás elvégzéséért.

Megfordultam, hogy megnézzem, Christabel velünk van-e még. Úgy látszott, mélyen elmerült a gondolataiban, és pár lépéssel lemaradva jött mögöttünk.

Megeresztettem egy mosolyt, amely reményem szerint azt fejezte ki: úgy gondolom, Duncan egy bolond, és maga fantasztikus, de nem jött rá reagálás.

Néhány yardra felfedeztem egy vörös és arany ponyvatetőt, amely valami „Le Manoir” nevezetű hely előtt libegett a szellő hatására. Elszorult a szívem. Mindig jobban szerettem az egyszerű ételeket, és a sznob francia konyhaművészetet már régóta a nyolcvanas évek egyik nagy átejtésének tartottam, olyannak, amely a kilencvenes évekre túlhaladott kell, hogy legyen, ha nem része az étkezés történelmének.

Duncan egyenetlen kőlapokkal kikövezett úton át egy nehéz tölgyfaajtóhoz vezetett bennünket, majd be a fényesen kivilágított étterembe. Egy pillantás körbe a hatalmas, túl díszes teremben, és legnyomasztóbb aggályaim megerősítést nyertek. A főpincér odalépett, és azt mondta: – Jó estét kívánok, monsieur.

– Jó estét – fogadta a köszönést Duncan. – Foglaltattam egy asztalt McPherson névre. – A főpincér megnézte a hosszú asztalfoglalási listát. – Á igen, egy asztal két főre. – Christabel elfintorította az arcát, de nem látszott kevésbé szépnek.

– El tudják készíteni három személyre? – kérdezte vendéglátóm, nem túl nagy lelkesedéssel.

– Természetesen, uram. Engedje meg, hogy az asztalukhoz kísérjem önöket.

A zsúfolt termen át odakalauzolt bennünket a sarokban lévő kis benyílóhoz, amely már elő volt készítve két személyre.

Egy pillantást vetettem az abroszra, a virágokkal sűrűn díszített tányérokra, amelyekre köröskörül „Le Manoir” volt festve

bíborvörös színnel, a liliomokra, amelyek az asztal közepére voltak helyezve, és még bűnösebbnek éreztem magam, amiért hagytam Duncant, hogy belevigyen a dologba. Egy nyitott gallérú, fehér ingbe, fekete nadrágba és fekete mellénybe öltözött pincér – mellényzsebében pirossal varrt „Le Ma-noir” felirattal – sietve széket hozott Christabelnek, miközben egy másik pincér gyakorlott mozdulatokkal helyet készített számára.

Egy harmadik pincér tűnt fel Duncan mellett, és érdeklődött, hogy mit szólnánk egy aperitifhez. Christabel édesen mosolygott, és megkérdezte, hogy ihatna-e egy pohár pezsgőt. Én egy kis ásványvizet kértem, és Duncan bólintott, hogy ő is ugyanazt kér.

A következő néhány percben, miközben vártuk, hogy a pincér megjelenjen az étlappal, folytattuk a beszélgetést Duncan boszniai utazásáról, és arról a kontrasztról, ami aközött van, hogy valaki csajkából kapirgálja ki az ételét egy hideg lövészárokból, lövedékek zaja kíséretében, vagy kínai porcelán tányérből egy meleg étteremben, miközben a háttérben egy vonósnégyes Schubertet játszik.

Egy újabb pincér tűnt fel Duncan mellett, és átnyújtott nekünk egy-egy rózsaszínű, kisebb plakát nagyságú étlapot. Amint lepillantottam az ételek jegyzékére, Christabel odasúgott valamit a pincérnek, aki bólintott és elsuhant.

Kezdttem gondosabban tanulmányozni a kínálatot, és boldogtalan lettem, amikor felfedeztem, hogy ez egyike azoknak az éttermeknek, amelyek csak a vendéglátónak adnak olyan étlapot, amelyen árak is vannak feltüntetve. Próbáltam kisilabizálni, melyek lehetnek a legolcsóbb ételek, amikor még egy pohár pezsgőt tettek Christabel elé.

Úgy döntöttem, hogy kezdetnek valószínűleg az erőleves lesz a legkevésbé drága, s ez segítene is arra irányuló gyenge erőfeszítéseimben, hogy leadjak a súlyomból. A főfogással sokkal inkább zavarban voltam, és korlátozott francia tudásom alapján

végül is kacsánál állapodtam meg, mivel poulet”-nak (csirke.. A ford.) nem láttam jelét.

Amikor a pincér pár perc múlva visszajött, nyomban felfedezte Christabel üres poharát, és megkérdezte tőle, – Óhajt még egy pohár pezsgőt, asszonyom?

– Igen, kérek szépen – válaszolta aranyosan, amikor a főpincér megérkezett, hogy felvegye a rendelést. De előbb alá kellett magunkat vetnünk annak a tortúrának, amelynek manapság mindegyik francia étteremben a világon ki van téve az ember.

– A mai specialitásaink a következők – kezdte idegenes kiejtéssel. – Előételnek: Gelée de saumon sauvage et caviar impérial en aigre doux, ami lényegében erdei pisztráng szeletkék és imperiál kaviár, ízletes aszpikban, tejfellel és kapros ecetben pácolt tökkel. Van Cuisses de grenouilles la purée d’herbes soupe, fricassée de chanterelles et racines de persil -ünk is, ami serpenyőben sült békacombok petrezselyempürében, párolt rókgombával és petrezselyemgyökérrel. Főételnek van Escalope de turbot-nk, ami palacsintatésztába mártott rombuszhalfilék vizitorma-pürével, citromos és fűszeres mártással. És természetesen van mindaz, amit az étlapon ajánlunk.

Már elteltem, mielőtt befejezte volna a leírásokat.

Úgy tűnt, Christabel kellő szorgalommal tanulmányozza az étlapot. Rámutatott az egyik ételre, s a főpincér jóváhagyólag mosolygott.

Duncan áthajolt hozzám, és megkérdezte, választottam-e már valamit.

– Erőleves és kacsá számomra tökéletes lesz – közöltem habozás nélkül.

– Köszönöm, uram – hajolt meg a főpincér. – Hogyan szereti a kacsát? Ropogósán, avagy talán kevésbé sültén?

– Ropogósán – válaszoltam szemmel látható nemtetszésére.

– És ön, uram? – kérdezte Duncanhez fordulva.

– Én Caesar-salátát és félig sült marhaszeletet kérek. A főpincér visszavette az étlapokat, és megfordult, hogy távozzék, amikor Duncan azt mondta: – És most hadd meséljem el a regényötletemet.

– Óhajtanak rendelni valami bort, uram? – kérdezte egy másik pincér, aki egy hatalmas, vörös bőrrel bekötött, dombornyomású arany szőlővel díszített fedelű könyvet cipelt.

– Elintézhetem én ezt nektek is? – indítványozta Christabel. – Akkor nem kell, hogy félbeszakítsd a sztoridat.

Duncan beleegyezésképpen bólintott, és a pincér átnyújtotta a borjegyzéket Christabelnek. A lány olyan mohón nyitotta ki a bőrfedelet, mintha egy bestseller regényhez akarna hozzáfogni.

– Meg leszel lepve – mondta Duncan –, hogy a könyvem Britanniában játszódik. Hadd kezdjem azzal, hogy ennek a publikációnak az időzítése teljesen életszerű. Amint tudod, egy brit és francia konzorcium folyamatosan egy alagutat épít Folkestone és Sangatte között, amelyet a tervek szerint Erzsébet királynő 1994. május.6-án nyit meg. Voltaképpen Csalagút lesz a könyvem címe.

Megrettentem. Még egy pohár pezsgőt tettek ugyanis Christabel elé.

– A történet négy különböző helyen kezdődik, négy eltérő tulajdonságú embercsoporttal. Bár mindannyian különböző korcsoportból, társadalmi háttérből és országból származnak, egy dologban közösek: mind foglaltattak helyet az első utasszállító vonatra, amely Londonból Párizsba tart a csatornaalagúton át.

Vétkesség érzése nyilallt belém, és úgy éreztem, mondanom kellene valamit, de ennél a pontnál egy pincér jelent meg egy üveg fehér borral, amelynek címkéjét Christabel gondosan tanulmányozni kezdte. Bólintott, az itálpincér kihúzta a parafadugót, és töltött egy keveset a lány üres poharába. Egy korty visszacsalta a mosolyt ajkaira. Ezután a pincér teletöltötte

poharainkat.

Duncan folytatta: – Lesz benne egy amerikai család, anya, apa két tizenéves gyerekkel, első látogatásukon Angliában; egy fiatal angol házaspár, akik azon a reggelen házasodtak össze, és akkor kezdik meg nászutukat; egy görög nemzetiségű, önerőből lett milliomos és francia feleségé, akik egy évvel azelőtt foglaltatták le a jegyüket, de most már a válást fontolgatják; és három egyetemista.

Duncan abbahagyta, mivel elébe tettek egy Caesar-salátát, engem pedig egy másik pincér megajándékozott egy csésze erőlevessel. Ránéztem az ételre, amit Christabel választott: egy tányéron vékonyra szelt füstölt lazac, közepén kaviárhalommal. A lány boldogan préselt ki egy fél citromot, amelyet muszlinborítás védett.

– Tehát – mondta Duncan –, az első fejezetben az a fontos, az olvasó ne vegye észre, hogy az egyetemisták között valamiféle kapcsolat van, minthogy később ez válik a cselekmény középpontjává. Mind a négy csoporttal a második fejezetben ismerkedünk meg, amikor felkészülnek az utazásra. Az olvasó megtudja indítékaikat, hogy miért akartak a vonaton lenni, és az előforduló valamennyi jellemről egy kis háttérrel építünk fel.

– Milyen időszakot ölel fel a cselekmény? – kérdeztem aggódva két evőkanálnyi erőleves között.

– Talán három napot – válaszolt Duncan. – Az utazás előtti napot, az utazás napját és az azutánit. De ebben még nem vagyok biztos. A végső vázlat szerint mindez történhet ugyanazon a napon is.

Christabel kiragadta a borosüveget a jegesvödörből, és újratöltötte poharát, mielőtt a borpincérnek alkalma nyílt volna, hogy segédkezzék neki.

– Körülbelül a harmadik fejezetben – folytatta Duncan – érkeznek a különböző csoportok a Waterloo pályaudvarra, hogy beszálljanak a le shuttle” -ba (vetélő, ül. hajó. A ford.). A görög milliomost és francia feleségét a fekete személyzet egy tagja első

osztályú ülőhelyeikhez vezeti, míg a többieket a másodosztályra irányítják. Amikor mindannyian felszállnak, valamiféle ünnepség lesz a peronon az alagút felavatásáról való megemlékezés képpen. Zenekar, tűzijáték, szalagátvágás a királyi felség részéről stb. Ennek elegendőnek kell lennie ahhoz, hogy legalább még egy fejezetet kitöltsön.

Miközben magam elé képzeltem a helyszínt, és kanalaztam a levesemet – lehet, hogy az étterem sznob, de az étel kitűnő –, a borpincér töltött a poharamba és Duncanébe. Rendszerint nem igen kértem fehér bort, de be kell vallanom, hogy ez egészen kivételesen finom volt.

Duncan szünetet tartott, hogy egyen, én meg figyelmemet Christabel felé fordítottam, akinek már második halom kaviárt szolgáltak fel, amely még az előzőnél is nagyobbnak tűnt.

– Az ötödik fejezet azzal kezdődik – mondta Duncan –, hogy a vonat elindul az állomásról. Most jön az igazi cselekmény. Az amerikai család minden pillanatnak örül. Az újdonsült asszony és férj szeretkeznek a mosdóban. A milliomos újból civakodik a feleségével folytonos szeszélyei miatt, és a három egyetemista először találkozik össze a büfében. Ekkorra már gyanakodhat az olvasó, hogy ezek nem közönséges egyetemisták, és hogy ismerték már egymást, mielőtt felszálltak a vonatra. – Duncan elmosolyodott, és folytatta salátáját. Én felhúztam a szemöldökömet.

Christabel felém hunyorított, hogy jelezze, pontosan tudja, mi következik. Vétkesnek éreztem magam, hogy a cinkosa lettem, és meg akartam mondani Duncannek, hogy a lány miben mesterkedik.

– Az biztos, hogy erőteljes egy cselekmény – kockáztattam meg, miközben a borpincér harmadszor is töltött a poharainkba, és miután sikerült kiüríteni a palackot, a hölgy felé nézett. Ő kedvesen bólintott.

– Elkezdted már a bűvárkodást a témában? – kérdeztem.

– Igen. A helyszíni kutatómunka kulcsa lehet ennek a tervnek, és már jócskán benne is vagyok - mondta Duncan. – Írtam Sir Alaistair Mortonnek, a Eurotunnel elnökének Newsweek -fejléces papíron, és a hivatala egy ládányi anyagot küldött. Meg tudom neked mondani a gördülőállomány hosszát, a vagonok számát, a kerekek átmérőjét, hogy miért megy a vonat gyorsabban a francia oldalon, mint a brit oldalon, sőt hogy miért van szükség eltérő nyomtávra a csatorna két oldalán...

Egy dugó pukkanása ijesztett meg, és a borpincér önteni kezdett a második palackból. Most szólnék neki?

– A hatodik fejezet folyamán kezd a cselekmény kibontakozni – folytatta Duncan belemelegedve témájába, miközben az egyik pincér sebesen felkapta az üres tányérokat, egy másik pedig lesöpört pár kenyérmorzsát az abroszról kis ezüstlapátra. – Az a fortély benne, hogy fenntartja az olvasó érdeklődését egyidejűleg mind a négy csoport iránt.

Bólintottam.

– Most pedig a történetben ahhoz a ponthoz értünk, amikor az olvasó felfedezi, hogy az egyetemisták nem is igazi egyetemisták, hanem terroristák, akiknek az a tervük, hogy eltérítsék a vonatot.

Három tányér ezüst kupolával leborított ételt tettek le elénk. A főpincér egyetlen bólintására a pincérek mindhárom kupolát egyszerre emelték le. Faragatlanság lenne tőlem, ha nem ismerném el, hogy az étel egészen fenségesen nézett ki. Odafordultam, hogy megnézzem, mit választott Christabel: szarvasgombát hizlalt májjal. Egy Mir-festményre emlékeztetett, amíg a lány el nem maszatolta a vásznat.

– Mit szólnsz ahhoz a motívumhoz, hogy a terroristák eltérítik a vonatot? – kérdezte Duncan.

Ez tényleg az a pillanat, amikor elmondom neki -de ismét visszarettentem tőle. Próbáltam visszaemlékezni, melyik pontig

jutottunk el a sztoriban.

– Ez attól függ, esetleg akarod-e, hogy megmeneküljenek – pendítettem meg. – Ami egyébként nagyon nehéznek bizonyulna, amennyiben bent ragadnak az alagút közepén, miközben mindkét végén a rendőrség várja őket. – A borpincér felszolgált Christabelnek a palack bordóit, amit választott. A dugó megszagolása elegendő volt, hogy a lány jelezze, a bor megfelelő.

– Nem hiszem, hogy érdekelné őket a pénzbeli ellenszolgáltatás – vélte Duncan. – Az kellene, hogy az IRA emberei, vagy iszlám fundamentalisták, vagy baszk szeparatisták legyenek, vagy akármelyik, az utóbbi időben garázdálkodó terrorista csoport, amelyik a főcímekben szerepelt.

Kortyolgattam a bort. Olyan volt, mint a bársony. Csak egyetlen egyszer kóstoltam ilyent régen, egy otthoni barátomnál, akinek volt egy óborral teli borospincéje, amit új pénzen ásatott. Olyan íz volt, ami belevésődött az emlékezetembe.

– A hetedik fejezetben beleütköztem valamibe -folytatta Duncan a témájához visszatérve. – Az egyik terroristának valahogyan érintkezésbe kell lépnie az újdonsült párral, vagy legalábbis az ifjú férjjel. – Itt szünetet tartott. – Mondanom kellett volna korábban, a karakterkialakításnál, még a könyv kezdetén, hogy az egyik egyetemista történetesen magányos, míg a másik kettő, egy férfi és egy nő, egy ideje együtt élnek. – Kezdte magát beleásni a marhasültjébe. – Az izgat, hogyan hozzam össze a magányosat és az ifjú férjet egymással. Van valami ötleted?

– Nem lenne túl nehéz – tűnődtem –, esetleg ott vannak az étkezőkocsik, a gyorsbüfék, a vagonok, egy folyosó, nem beszélve a fekete személyzet helyiségeiről és a mosdókról.

– Igen, de természetesnek kell látszania – jelentette ki Duncan, gondolataiba merülve.

Kétségbeesetten vettem észre, hogy Christabel üres tányérját gyorsan elvitték, annak ellenére, hogy Duncan és én még alig

kezdünk hozzá a főfogáshoz.

– A fejezet azzal végződik, hogy a vonat hirtelen megáll az alagútban, körülbelül félúton – folytatta Duncan a távolba meredve.

– De hogyan? És miért? – kérdeztem.

– Ez az egészek a lényege. Téves vészjelzés miatt. Egy egészen ártatlan dolog miatt. Az amerikai család legkisebb gyermeke ugyanis – a neve Ben -meghúzza a vészféket, miközben a vécén ül. Ez olyan csúcstechnológiával felszerelt mosdó, hogy összetéveszti a húzólánccal.

Azt fontolgattam, hogy ez hihető-e, amikor egy burgonyapürére helyezett és füstölt szalonnaszeletekkel körített fürjmellet helyeztek Christabel elé. A lány nem késlekedett rohamot indítani a szárnyas ellen.

Duncan félbeszakította a mondókáját, hogy igyon -egy korty bort. Úgy éreztem, most kell tudatnom vele a dolgot, de mielőtt alkalmam lett volna valamit is szólni, ő ismét belekezdett. – Helyes – mondta. -Nyolcadik fejezet. A vonat megáll az alagútban néhány mérföld után, de nem egészen félúton.

– Lényeges ez? – kérdeztem határozatlanul.

– Igen, az – mondta Duncan. – A franciák és a britek megegyeztek egy pontban az alagút belsejében, ahol a francia fennhatóság kezdődik és a brit végződik. Amint látni fogod, ennek jelentősége lesz a cselekmény folyamán.

A pincér kezdte körüljárni az asztalt, hogy teletöltse poharainkat bordóival. Én rátettem a kezemet a poharamra. Nem, mintha a bor nem lett volna olyan, mint a tiszta nektár, hanem egyszerűen azért, mert nem óhajtottam alkalmat adni Christabelnek, hogy még egy palackot rendeljen. Ő nem tett kísérletet arra, hogy hasonló önmeztartóztatást gyakoroljon, hanem jókorákat kortyolt a borából, miközben a fürjével piszmogott. Duncan folytatta sztoriját.

– Tehát úgy alakul, hogy az üzemzavar nem több mint figyelemelterelés, és igen gyorsan rendeződik. A gyerek könnyek között, a család elnézést kér, az őrség magyarázattal szolgál a hangosbemondón, aminek következtében az utasok aggodalmi enyhültek. Néhány perccel később a vonat újból elindul, és ezúttal átmegy a félutat képező ponton.

Három pincér távolította el üres tányérjainkat. Christabel megérintgette szalvétával a szája szélét, és széles mosolyt küldött felém.

– Akkor tehát mi történik? – kérdeztem, kerülve Christabel pillantását.

– Amikor a vonat megállt, a terroristák attól féltek, hogy egy rivális csoport van a vonaton ugyanazzal a céllal, mint ők. De mihelyt kiderül, valójában mi is történt, azt az előnyt szerzik a kis Ben által okozott felfordulásból, hogy bejutnak a vezetőfülke melletti kis helyiségbe.

– Óhajt valamit a desszertkocsiról, asszonyom? -kérdezte a főpincér Christabeltől. Rémülten néztem, amint hozzásegítették őt, hogy úgy nézzen ki, mint egy hatalmas kanál a bőséges kínálatban.

– Hát nem izgalmas? – mondta Duncan, mivel az arckifejezésem által tükrözött mély aggodalmat a vonaton levőkért érzett aggodalomnak vélte. – De a java még hátra van.

– Monsieur?

– Én tele vagyok, köszönöm – mondtam a főpincérnek. – Talán egy kávét majd később.

– Nem, köszönöm – rázta a fejét Duncan, megkísérelve nem elveszíteni a fonalat. – A kilencedik fejezet elején a terroristák bejutnak a vezetőfülkébe. A vonat vezetőjére és a helyettesére fegyvert fogva arra kényszerítik őket, hogy a szerelvényt másodszor is megállásra készítsék. De amit nem vettek észre, az az, hogy már francia fennhatóságú területen vannak. Az utasoknak azt mondta a magányos terrorista a vonat hangosbemondóján keresztül, hogy

ezúttal a vészjelzés nem volt téves, a vonatot átvette valamilyen terrorista banda, majd eldöntöm, hogy melyik, és tizenöt percen belül felrobbantja. Azt mondja nekik, hogy a robbanás előtt szálljanak ki az alagútba, menjenek olyan messzire a vonattól, amennyire csak tudnak. Természetesen sok utas pánikba esik. Néhányan közülük kiugranak a homályosan világított alagútba. Mások őrjöngve keresik a férjüket, feleségüket, gyerekeiket vagy akárkit, míg a többiek a brit, illetve a francia oldal felé rohannak, ki-ki a nemzetisége szerint.

Megzavarodtam, amikor a főpincér még egy kocsival közeledett az asztalunk felé. Egy pillanatra megállt, fejét meghajtotta Christabel felé, majd meggyújtott egy kis égőt. Brandyt öntött egy lapos, rézaljú serpenyőbe, és habos palacsinta sütéséhez fogott.

– Ez az a pont a sztoriban, talán a tizedik fejezetben, ahol az amerikai családból az apa úgy dönt, hogy a vonaton marad – mesélte Duncan izgatottabban, mint valaha. – Azt mondja az övéinek, ugorjanak ki, és fussanak, amerre látnak. Az egyedüli utasok, akik a vonaton maradnak, a milliomos, a felesége és az újdonsült házaspár. A maradásra mindegyiküknek komoly személyes okai vannak, amelyeket a cselekményben korábban be is mutatok.

A főpincér meggyújtott egy gyufát, és tüzet csinált a palacsintához. A kék láng körülnyaldosta a serpenyőt, és a levegőbe lövellt. A főpincér egy mozdulattal rálapátolta pi ce de résistance-ax egy meleg tányérra, és letette Christabel elé.

Attól tartottam, most már túl vagyunk azon a ponton, amikor megmondhatnám Duncannek az igazságot.

– Tehát a három terroristám a vonatvezető fülkéjében van. Megölték a helyettest, és most négy utas maradt a vonaton, meg a fekete jegykezelő.

– Kávét óhajtanak, asszonyom? – kérdezte a főpincér, amikor Duncan egy pillanatra abbahagyta.

- Ír kávét kérek – bólintott Christabel.
- Rendeset kérek – mondtam.
- Koffeinmenteset – csatlakozott Duncan is.
- Likőrt vagy szivart? Csak Christabel reagált erre.

– Szóval a tizenegyedik fejezet elején a terroristák tárgyalásokat kezdenek a brit rendőrséggel. De azok mondják nekik, hogy nem tudnak foglalkozni az üggyel, mert a vonat már nem az ő fennhatóságuk alatti területen tartózkodik. Ez tökéletesen földhöz vágja a terroristákat, mert egyikük sem beszél franciául, és ellenségeskedésük mindenképpen a brit kormány ellen irányul. Egyikük átkutatja a vonatot, hogy találjon valakit, aki tud franciául, és így jutnak el a görög milliomos feleségéhez.

– Közben a rendőrség – folytatta egy pillanat múlva – a csatorna mindkét oldalán mindkét irányban leállítja a forgalmat. így a mi vonatunk sorsára hagyottan áll az alagútban, miközben, rendes körülmények között, minden időben húsz vonat közlekedik mindkét irányban London és Párizs között. – Félbeszakította magát, hogy megigya a kávéját.

– Ez tényleg így van? – kérdeztem, bár tökéletesen tudtam a választ.

– Igen, így – bólintott Duncan.

Egy pohár mélyvörös portóit töltöttek Christabelnek. Ránéztem a címkére: Taylor's 55. Ez valami olyan volt, amit még nem volt alkalmam megízlelni. Christabel jelezte, hogy hagyják a palackot az asztalon. A pincér bólintott, és a lány nyomban töltött nekem egy pohárral anélkül, hogy megkérdezte volna, kérek-e. Közben a főpincér lecsípte egy szivarnak a végét Duncan számára, holott nem is kért szivart.

– A tizenkettedik fejezetben kiderül a terroristák célja – folytatta Duncan. – Nevezetesen, vonatrobbanás a nagy nyilvánosság számára rendezendő szenzáció kedvéért, ami garantálja számukra,

hogy a világon mindenütt a címlapra kerülnek. De azok az utasok, akik a vonaton maradtak, az amerikai apa vezetésével ellentámadást terveznek.

A főpincér meggyújtott egy gyufát, Duncan automatikusan felvette a szivart, és a szájába rakta. Ez elhallgattatta...

– Az önerőből lett milliomos úgy érezhetné, hogy ő a természetes irányító – hozakodtam elő.

– Ő görög. Én pedig pénzt akarok kihozni ebből a tervből, és az amerikai piacot kell megcéloznom. És ne felejtkezz el a megfilmesítési jogokról se – mondta Duncan, szivarjával a levegőbe bökve.

Nem helyteleníthettem a logikáját.

– Megkaphatom a számlát? – kérdezte Duncan a főpincértől, amint az elhaladt az asztalunk mellett.

– Igenis, uram – válaszolta a főpincér, meg sem szakítva hosszú lépteit.

– Most pedig, a végéhez közeledve az a problémám, hogy... – kezdett bele Duncan, amikor Christabel hirtelen és kissé ingatagon felkelt a székéből.

Szemtől szembe fordult velem, és azt mondta: -Attól tartok, eljött az ideje, hogy elbúcsúzzam. Örültem, hogy megismerkedtem magával, bár az az érzésem, hogy nem fogunk többé találkozni. Csak meg szeretném mondani, mennyire tetszett a legutóbbi regénye. Olyan eredeti az ötlet. Megérdemelte, hogy első lett.

Felálltam, kezet csókoltam neki, miközben vétkesebbnek éreztem magam, mint valaha.

– Isten veled, Duncan – mondta szembefordulva volt szeretőjével, de ő nem zavartatta magát azzal, hogy felnézzen. – Ne félj – tette hozzá a lány –, nem leszek már a lakásban, mire visszajössz.

Elindult, meglehetősen bizonytalanul, hogy átküzdje magát az

éttermen, végül elérte az utcára vezető ajtót. A főpincér kinyitotta előtte, és mélyen meghajolt.

– Igazán nem tudok sajnálkozást színlelni, hogy elmegy – mondta Duncan, miközben pőfékelt a szivarjából. – Fantasztikus a teste, nagyszerű az ágyban, de teljesen híján van a képzelőtehetségnek.

A főpincér újra megjelent Duncan mellett, ezúttal egy kis fekete bőr borítót tett eléje.

– Nos, a kritikák erről a helyről valóban igazat szóltak – tettem hozzá. Duncan egyetértően bólintott.

A főpincér meghajolt, de nem annyira mélyen, mint az előbb.

– Tehát az a problémám, amint kezdtem kifejteni, amikor Christabel elhatározta, hogy lelép – folytatta Duncan –, hogy megcsináltam a vázlatot, végeztem a kutakodással, de még nincs befejezésem. Van valami ötleted? – kérdezte, amikor egy középkorú nő kelt fel a mellettünk lévő asztaltól, és elindult a mi asztalunk felé.

Duncan kihajtotta a bőr borítót, és hitetlenül bámult a számlára.

A nő megállt az asztalunk mellett. – Csak azt szeretném mondani önnek, hogy nagyon tetszett az új könyve – mondta jó hangosan.

A többi vendég odafordult, hogy lássa, mi folyik.

– Köszönöm – mondtam kissé kurtán, hogy megelőzzem kényelmetlen érzésem fokozódását.

Duncan szeme még mindig a számlára meredt.

– És a befejezés – mondta a nő – milyen szellemes! Soha ki nem találнам, hogyan akarja kihozni az amerikai családot élve az alagútból...

A CIPÓTISZTÍTÓ FIÚ

Ted Barker azoknak a parlamenti képviselőknek egyike volt, akik sohasem törekedtek magasabb tisztségre. Kivette részét a háborúból, amit tisztársai jó háborúnak” tituláltak, és amelyben katonai érdemkereszttel tüntették ki, és őrnagyi rangfokozatot ért el. Azután, hogy 1945-ben leszerelték, örült, hogy visszatérhetett feleségéhez, Hazelhez suffolki otthonukba.

A család gépészeti vállalkozása szintén megvívta a maga jó háborúját” Ted idősebb bátyja, Ken szorgos irányítása alatt. Amikor Ted hazaérkezett, felajánlották neki régi helyét a vezetésben, amit ő boldogan el is fogadott. De amint a hetek múltak, a kiváló katonaember először unatkozni kezdett, majd ki is ábrándult ebből az elfoglaltságból. Nem akadt számára a gyárban olyan munka, amely akár távlatilag is pótolta volna az aktív szolgálatot.

Ez idő tájt volt, hogy puhatolózott nála Ethel Thompson, az üzem összekötője és – ami e történet szempontjából fontosabb – az észak-suffolki konzervatív társulás wedmore-i szervezetének elnöke. A hivatalban lévő parlamenti képviselő, Sir Dingle Lightfoot – akit a választók körében csak Lábujjhegy” néven ismertek – egyértelműen kijelentette, mihelyt a háborúnak vége, kell valakit keresniük a helyébe.

– Nem akarjuk, hogy valamilyen okoskodó hátra-mozdítók jöjjenek ide Londonból, és ők mondják meg, hogyan kell ezt a részleget működtetni – jelentette ki Mrs. Thompson. – Olyan valakire van szükségünk, aki ismeri a körzetet, és megérti a helyi népesség problémáit. Lehet, hogy Ted éppen megfelel – indítványozta Mrs. Thompson.

Ted bevallotta, soha nem gondolt volna rá egy pillanatig sem, de megígérte Mrs. Thompsonnak, hogy komolyan fontolóra veszi az

indítványát, csak kér egy hetet, hogy meghányja-vesse a dolgot. Megbeszélte a javaslatot a feleségével, és miután ő lelkesen támogatta, a következő vasárnap délután Ted meglátogatta Mrs. Thompson a lakásán. Mrs. Thompson nagyon megörült, amikor meghallotta, hogy Ted szívesen adja a nevét ahhoz a megfontoláshoz, hogy legyen-e parlamenti jelöltje Észak-Suffolk választókerületének.

A számba jöhető végző listáján két Londonból jött okoskodó hátramosztó – az egyikük később a Macmillan-kabinetben szolgált – és a helyi jelölt, Ted Barker szerepelt. Amikor az elnök a bizottság döntését bejelentette a helyi sajtónak, Ted azt mondta, hogy nem volna helyes nyilvánosságra hozni az egyes jelöltekre leadott szavazatok számát. Igazán kényelmesen lesöpörte mindkét riválisát.

Hat hónappal később a miniszterelnök általános választásokat írt ki, és Ted három hétig tartó élénk kampány után Észak-Suffolk parlamenti képviselőjeként végezte, hétezeren felüli többséggel. Hamarosan elismert és népszerű lett a kollégái között a Ház mindkét oldalán, bár sohasem színlelte, hogy ő nem más, mint – saját szavaival élve – egy amatőr politikus”.

Ahogy az évek teltek, Ted népszerűsége egyre nőtt választói körében, és minden egymást követő általános választáson tovább növelte fölényét. A párt országos és helyi szerveinek tizennégy évi kitartó szolgálata után az akkori miniszterelnök, Harold Macmillan Tedet lovaggá ütésre ajánlotta a királynőnek.

Az 1960-as évek végén sir Ted (soha nem úgy ismerték őt, mint sir Edward) úgy érezte, rohamosan közeledik az idő, amikor a szervezetnek fiatalabb jelölt után kell nézni, s egyértelművé tette a helyi elnök előtt, hogy nem áll szándékában kiállni a következő választásokon. Ő és Hazel csöndben készülődtek békés nyugdíjas korukra szeretett Kelet-Angliájukban. Röviddel a választás után Ted meglepődve kapott egy hívást a Downing Street 10-ből: A miniszterelnök szeretne sir Teddel találkozni holnap délelőtt 11.30-

kor.”

El sem tudta képzelni, hogy Edward Heath miért akarja őt látni. Bár természetesen volt már látogatóban a 10-es szám alatt néhány alkalommal, amikor parlamenti képviselő volt, de azok a látogatások csak koktélparketták, fogadások és vacsorák voltak egy-egy látogatáson ott tartózkodó államfő tiszteletére. Megvallotta Hazelnek, hogy kissé ideges.

Másnap jelentkezett a 10-es szám ajtajánál 11.17-kor. Az ügyeletes hivatalnok végigkísérte őt a hosszú földszinti folyosón, és kérte, hogy foglaljon helyet a kis váróhelyiségben, amely a kabinetszoba mellett van. Addigra Ted idegessége nyugtalansággá változott. Úgy érezte magát, mint egy megtévedt kisdiák, aki hamarosan szemtől szembe kerül az iskolaigazgatóval.

Néhány perc múlva megjelent egy magántitkár.

– Jó reggelt kívánok, sir Ted. A miniszterelnök várja önt. – Bekísérte Tedet a kabinetszobába, ahol Mr. Heath állt, hogy üdvözlje őt. – Milyen kedves öntől, Ted, hogy ilyen hamar ide tudott jönni. – Tednek el kellett nyomnia egy mosolyt, mert tudta, hogy a miniszterelnök tisztában van vele, hogy csak egy súlyos nyavalya vagy egy helyi hurrikán akadályozhatta volna őt meg abban, hogy egy ilyen meghívásnak eleget tegyen.

– Abban reménykedem, Ted, hogy segítségemre lesz egy kényes ügyben – folytatta a miniszterelnök, akit olyan embernek ismertek, aki nem vesztegeti az idejét fölösleges csevegésre. – Éppen ki akarom nevezni St. George’s kormányzóját, és nem tudok megfelelőbb embert erre a tisztségre, mint önt.

Tednek eszébe jutott az a nap, amikor Mrs. Thompson felkérte őt, hogy gondolkozzék, jelölteti-e magát képviselőnek a parlamentbe. De ez alkalommal nem volt szüksége egy hétre, hogy a választ meghányja-vesse – még ha nem is vette rá magát, hogy bevallja, hallott már ugyan St. George’s-ról, de biztosan nem tudja, hol van a térképen. Visszafojtotta lélegzetét, és csak annyit

mondott, – Köszönöm, miniszterelnök úr. Megtiszteltetésnek veszem.

Az elkövetkező hetek alatt sir Ted néhány látogatást tett a külügy-és a gyarmatügyi minisztériumban, hogy megkapja az eligazításokat megbízatásának különböző területeiről. Ezt követően lankadatlan szorgalommal elolvasott minden könyvet, pamfletet és kormányzati papírt, amit a bürokrata rendelkezésére bocsátottak.

Az új tárgykörében való néhány heti biflázás után a leendő kormányzó felfedezte, hogy St. George's egy kis sziget az Atlanti óceán északi felének közepén. 1643-ban gyarmatosították a britek, és ezután a birodalmi kormányzás hosszú története következik, a szigetlakók ugyanis lefitymáltak minden függetlenségi ajánlatot. Ők Őfelsége szuverén gyarmatainak egyike voltak, és azok is akartak maradni.

Mielőtt Ted elindult kalandos útjára, elkezdtek őt excellenciás uram"-nak címezni. De miután a Savile Row-n lévő Alán Bennett két teljes egyenruhát készített rá mérték után, Ted attól tartott, úgy néz ki, mint egy – mi is a divatos kifejezés rá? – öreg veterán. Télen azt várták el tőle, hogy sötétkék őzbőr öltözetet viseljen skarlát vörös gallérral és ezüst tölgyfalevelekkel hímzett kézelővel, míg nyáron fehér pamutvászonban kell ékeskednie aranyhímzésű gallérral és arany vállszíjjal. Bármelyik egyenruhában való megjelenésének látványára Hazel hangos nevetésben tört ki.

Ted nem nevetett, amikor a szabó elküldte neki a számlát, különösen azután nem, hogy megtudta, mindkét egyenruhát valószínűleg egy évben csak kétszer fogja viselni. – De gondolj bele, micsoda sikered lesz a jelmezes partikon, ha majd nyugalomba vonulsz – ez volt Hazel egyetlen hozzászólása.

St. George's újonnan kinevezett kormányzója és főparancsnoka, valamint őladysége 1971. január 12-én repültek ki, hogy átvegyék posztjukat. A miniszterelnök mint a gyarmat első polgára, és a legfelsőbb bíró mint a királynő törvényes képviselője, üdvözölték

őket. Miután az új kormányzó fogadta a lagymatag vigyázzállásban álló hat szolgálaton kívüli rendőr tisztelgését, a városi zenekar előadta a nemzeti himnuszot. A brit birodalmi zászlót felhúzták a repülőtéri terminál tetején, és a húsz-harminc összegyűlt helyi méltóság részéről gyenge, elszórt taps hallatszott.

Sir Ted és lady Barker a hivatalos rezidenciára hajtatott egy tágas, de koros Roverben, amely már két előző kormányzót kiszolgált. Amikor a kormányzói rezidenciához értek, a sofőr megállította a kocsit, és kiugrott, hogy kitárja a kaput. A feljárón felfelé haladva Ted és Hazel először pillantották meg új otthonukat.

A gyarmati palota bármilyen mércével mérve is nagyszerű volt. Nyilvánvalóan a brit birodalom fénykorában építették, és most mérhetetlenül aránytalannak tűnt mind a sziget fontosságához, mind Britanniának a világban elfoglalt jelenlegi pozíciójához mérten. De a méret – amint a kormányzó és felesége hamarosan rájöttek – nem volt szükségszerűen egyenlő a használhatósággal vagy a kényelemmel.

A légkondicionáló nem működött, a vezetékhálózat megbízhatatlan volt. Mrs. Rogers, a bejárónő rendszeresen beteg volt, és egy öregecske fekete labrador volt az egyedüli, amit Ted elődje hátrahagyott. Ami még rosszabb volt, a külügyminisztériumnak nem voltak forrásai ezeknek a problémáknak a megoldására, és valahányszor Ted megemlítette ezeket a futárpostában, csak költségcsökkentésre vonatkozó javaslatokat kapott.

Néhány hét múltán Ted és Hazel kezdett úgy gondolni a St. George's-ra, hogy az inkább egy nagy-nagy parlamenti választókörizet, néhány szigetre osztva, amelyek közül a legnagyobb a Suffolk-és az Edward-sziget. Ettől Ted felvidult, és kíváncsi is volt, vajon nem ez adta-e az ötletet a miniszterelnöknek, hogy elsősorban neki ajánlja fel a posztot.

A kormányzó kötelezettségeit aligha lehetett fárasztónak

mondani: ő és Hazel idejük legnagyobb részét kórházak látogatásával, iskolai díjkiosztó ünnepségeken való beszédek tartásával és virágkiállítások zsűrizésével töltötték. Az események csúcsa kétségtelenül a királynő hivatalos születésnapja volt júniusban, amikor a kormányzó kerti partit adott a helyi méltóságok tiszteletére a kormányzói rezidencián, és Suffolk krikett mérkőzést játszott Edward-szigettel, ami jó alkalom volt a gyarmat polgárainak, hogy két napig alaposan lerészegedjenek.

Ted és Hazel elfogadták a helyi reálpolitikát, és öt évi nyugalmas diplomáciára rendezkedtek be elragadó emberek között, mennyei klímában, amelyben felhő sem volt a horizonton, ami megzavarta volna kellemes létüket.

Egészen addig, míg nem jött a telefonhívás. Csütörtök reggel volt, és a kormányzó még a hétfői Timest tanulmányozta. Félretett egy hosszú cikket – ami a Washingtonban tartott csúcstalálkozóról szólt –, hogy befejezze a keresztretjtvényt, és éppen ki akarta tölteni a vízszintes 12-t, amikor magántitkára, Charles Roberts kopogtatás nélkül berontott hivatali szobájába.

Ted érezte, hogy valami fontosnak kell történnie, mert ő még nem látta Charlest rohanni valahová, és még kevésbé ismerte őt úgy, hogy udvarias kopogtatás nélkül lépett volna be a dolgozószobájába.

– Mountbatten van a vonalban – bökte ki Charles. Aligha nézett volna ki aggodalmasabbnak, ha azt kellett volna jelentenie, hogy a németek partra akarnak szállni a sziget északi részén. A kormányzó felhúzta szemöldökét. – A flotta admirálisa, Mountbatten of Burma grófja – ismételte Charles, mintha Ted nem értette volna.

– Akkor kapcsolja ide – válaszolt Ted nyugodtan, összehajtva a The Times példányát, és letéve maga elé az íróasztalra. Az elmúlt húsz évben háromszor találkozott Mountbattennel, de kételkedett abban, hogy a nagy ember visszaemlékezne ezekre a találkozásokra. Tulajdonképpen a harmadik alkalommal Ted szükségesnek érezte,

hogy kibújjon egy funkció alól, amit az admirális neki szánt, mert egy kissé kényesnek érezte azt. El sem tudta képzelni, miért akar most Mountbatten beszélni vele, és nem volt ideje, hogy gondolkozzék a problémán, mivel a telefon az íróasztalán már csengett is.

Amikor Ted felvette a kagylót, még mindig azon gondolkozott, hogyan szólítsa Mountbattent, „Mylord”, mivel gróf, „Főparancsnok”, mivel ő volt az előző vezérkari főnök, vagy Admirális”, mivel a flotta admirálisi tisztsége életre szóló megbízatás. Végül Jó reggelt, uram”-ban állapodott meg.

– Jó reggelt kívánok, excellenciás uram. Remélem, jól van?

– Igen,, uram, jól vagyok, köszönöm szépen – válaszolta Ted.

– Mert hajói emlékszem, amikor utoljára találkoztunk, valami gyomornyavalyától szenvedett.

– Így igaz, uram – mondta a meglepődött kormányzó. Ésszerű módon abban bízott, hogy Mountbatten telefonhívásának ennyi év után nem az ő egészsége iránti érdeklődés a célja.

– Kormányzó úr, ön bizonyára kíváncsi, miért hívom.

– Valóban, uram.

– Jelenleg Washingtonban veszek részt a csúcson, és eredetileg azt terveztem, hogy holnap reggel visszamegyek Londonba.

– Értem, uram – mondta Ted, miután egyáltalán nem értette.

– De arra gondoltam, hogy tehetnék egy kis kitérőt, és odacsöppenhetnék, hogy találkozzam önnel. Örömmel látogatom meg a gyarmatainkat, valahányszor lehetőségem van rá. Alkalmat ad arra, hogy Őfelségét tájékoztassam, mi történik. Remélem, nem lenne kellemetlen önnek egy ilyen látogatás.

– Egyáltalán nem, uram – biztosította Ted. – Nagyon fogunk örülni, hogy itt üdvözölhetjük.

“- Jól van – mondta Mountbatten. – Akkor le lennék kötelezve, ha figyelmeztetni tudná a repülőtéri hatóságokat, hogy holnap

délután négy körül várják a repülőgépet. Ott szeretnék maradni éjszakára, de ha be akarom tartani az útitervemet, másnap reggel jó korán vissza kell indulnom.

– Természetesen, uram. Mi sem egyszerűbb. Feleségem és én holnap délután négy órakor a repülőtéren leszünk, hogy fogadjuk önt.

– Kedves öntől, kormányzó úr. Egyébként jobban szeretném, ha a dolog igazán nem hivatalos lenne. Kérem, ne csináljon gondot magának belőle. – A vonal elhallgatott.

Mihelyt Ted letette a kagylót, rajta volt a sor, hogy fusson, néhány hónapon belül most először. Találkozott a folyosón a hosszú lépteivel éppen feléje tartó Charlesszal, aki nyilván a mellékelefonon hallgatta végig a beszélgetést.

– Keresse meg a feleségemet, hozzon egy jegyzetfüzetet, és mindketten jöjjenek be azonnal az irodámba. Azonnal – ismételte meg, amint benyargalt a dolgozószobájába.

Hazel néhány perccel később egy csokor dáliát szorongatva megérkezett, a lihegő magántitkárral a nyomában.

– Miért ez a rohanás, Ted? És mi ez a pánik?

– Mountbatten jön.

– Mikor? – kérdezte Hazel nyugodtan.

– Holnap délután, négy órakor.

– Ez valóban ok a pánikra – ismerte el Hazel. Belesüllyesztette a virágokat egy vázába az ablakpárkányon, és helyet foglalt a férjével szemben az íróasztal másik oldalán. – Talán ez nem a legjobb időpont a számodra, hogy tudassam veled, Mrs. Rogers nem jön, mert beteg.

– Csodálnunk kellene az időzítését – állapította meg Ted. – Rendben, akkor blöffölnünk kell.

– Hogy érted, hogy blöffölni? – kérdezte Hazel.

– Nos, ne felejtsük el, hogy Mountbatten tagja a királyi családnak, egy volt vezérkari főnök és egy flottaadmirális. Az utolsó gyarmati posztja India alkirálysága volt, három ezred és ezer fölötti személyes állomány állt a parancsnoksága alatt. Ezért el sem tudom képzelni, mit vár el tőlünk, ha idejön.

– Akkor kezdjük azzal, hogy csinálunk egy listát a szükséges teendőkről – javasolta Hazel élénken.

Charles elővett a belső zsebéből egy tollat, a jegyzete fölé hajolt, s várta, hogy leírhasa gazdája instrukcióit.

– Amikor megérkezik a repülőtérre, az első dolog, amit elvár, egy piros szőnyeg – vélte Hazel.

– De nekünk nincs is piros szőnyegünk – képedt el Ted.

– De van. Amelyik az ebédlőből a fogadószobába vezet. Azt kell használnunk, és remélem, vissza tudjuk tenni, mielőtt meglátogatja a háznak ezt a részét. Charles, fel kell göngyölnie és ki vinnie a repülőtérre – itt szünetet tartott –, és aztán vissza kell hoznia. Charles morcosan nézett, de azért vadul írni kezdett.

– És Charles, utána tud nézni, hogy kitisztítsák holnapra? – vetette közbe a kormányzó. – Észre sem venni, hogy piros. És aztán mi van a díszőrséggel?

–Nincs díszőrségünk -jegyezte meg Hazel. – Ha visszaemlékszel, amikor mi megérkeztünk a szigetre, a miniszterelnökkel találkoztunk, a legfelsőbb bíróval és hat szolgálaton kívüli rendőrrel.

– Igaz – ismerte el Ted. – Akkor a területi hadseregre kell támaszkodnunk.

– Hodges ezredesre gondolsz és az ő reményteljes harcosainak bandájára? Még egyforma egyenruhájuk sincs. És ami a puskáikat illeti...

– Hodges csak össze tudja szedni őket valamilyen alakzatba holnap délután négy órára. Ezt az egyet bízd rám – mondta Ted

jegyzetelve a tömbjében. Fel fogom őt hívni még ma délelőtt. És mi van a zenekarral?

– Nos, ott van a városi zenekar – szólt közbe váratlanul Charles.
– És természetesen a rendőrzezenekar.

– Erre az alkalomra összekombinálhatnák magukat – vélte Hazel –, így egyiket sem sértjük meg.

– De csak három dallamot tudnak mindketten -jegyezte meg Ted.

– Csak egyet kell tudniuk – jelentette ki Hazel. -A nemzeti himnusz.

– Rendben – egyezett bele a kormányzó. – Mivel biztos van egy csomó zenész csavargó, akiket le kell csöndesíteni, ezt rád hagyom, Hazel, hogy foglalkozz velük. Következő problémánk, hogyan szállítsuk őt a repülőtérre a kormányzói rezidenciára.

– Az biztos, hogy nem az öreg Roverben – mondta Hazel. – A múlt hónapban háromszor robbant le, és úgy bűzlik, mint egy kutyaól.

– Henry Béndallnak van egy Rolls-Royce-a – jutott eszébe Tednek. – Majd azt fogjuk erre a célra hatáságilag igénybe venni.

– Ameddig senki nem mondja meg Mountbatten-nek, hogy az egy helyi vállalkozóé, és mi az, amire használták délelőtt, amíg ő meg nem érkezett.

– Mick Hahertynek is van egy öreg Rollsa – zendített rá Charles.
– Egy Silver Shadow-ja, ha jól emlékszem.

– De ki nem állhatja a briteket – szögezte le Hazel.

– Így van – bólintott Ted –, de mégis vacsorázni akar majd a kormányzói rezidencián, ha rájön, hogy a díszvendég a királyi család tagja.

– Vacsorázni? – döbönt meg Hazel, miközben hangja megemelkedett a rémülettől.

–Természetesen vacsorát kell adnunk a tiszteletére – jelentette

ki Ted. – És ami még rosszabb, mindenki, aki valakinek érzi magát, elvárja, hogy meg legyen híva. Hányan férnek el az ebédlőben? – fordult Ted és Hazel a magántitkárhoz.

– Végszükség esetén hatvanan – vélte Charles.

– Végszükség van – közölte Ted.

– Az biztos – értett egyet Hazel. – Mert nincs is hatvan tányérunk, nem is beszélve hatvan kávéscsészéről, hatvan teáskanálról, hatvan...

– Még megvan az a Royal Worcester szervizünk, amit a néhai király ajándékozott az 1947-es látogatása után – emlékezett Ted. – Hány darabja használható?

– Körülbelül tizennégy személyre való, maximum – mondta Hazel.

– Rendben, akkor ez eldönti azt a kérdést, hogy hány ember fog a főasztalnál ülni.

– Mi lesz a menü? – érdeklődött Charles.

– És ami még fontosabb, ki fogja megfőzni? – tette hozzá Ted.

– Dotty Cuthbertet kell megkérni, ha tudja nélkülözni Mrs. Travist estére – javasolta Hazel. – Nincs nála jobb szakács a szigeten.

– És szükségünk lesz a komornyikjára is, nem említve a személyzet többi tagját – tette hozzá Ted.

Mostanra Charles már a harmadik oldalnál tartott.

– Jobb lenne, drágám, ha ezt te intéznéd el lady Cuthberttel – kérte Ted. – Én megpróbálom megkörményékezni Mick Flahertyt.

– Következő problémánk az ital lesz – folytatta Hazel. – Ne felejtse el, hogy az előző kormányzó kiürítette a pincét a távozása előtt.

– És a külügyminisztérium elutasította, hogy újra feltöltse – emlékeztetett Ted. – Jonathan Fletchemek van a legjobb pincéje a

szigeten...

– És, Isten áldja őt meg, ő nem fogja igényelni, hogy a főasztalnál üljön – sóhajtotta Hazel.

– Ha tizennégyre korlátozzuk a helyek számát a főasztalnál, úgy tűnik, hogy máris agyon lesz zsúfolva – állapította meg Ted.

– Dotty Cuthbert, Bendallék, Flahertyék, meg Hodgesék – sorolta Hazel, közben írva a neveket.

– Nem említve a miniszterelnököt, a főbíró, a polgármestert, a rendőrfőnököt és a feleségeiket... Reméljük, hogy néhány közülük indiszponált lesz, vagy nincs itthon. – Kezdett olyannak tűnni, mint aki kétségbe van esve.

– Hol fog aludni? – kérdezte Charles naivan.

– Úristen, arra nem gondoltam, hogy ő is alszik -kiáltott fel Ted.

– Majd a mi hálósobánk lesz az övé. Ez az egyetlen, amelyiknek az ágya nem süpped be a közepén -mondta Hazel.

– Mi meg beköltözünk majd a Nelson-szobába éjszakára, és kínlódunk azokkal a rémes, szüette ágyakkal meg ősrégi lószőr matracáikkal

– Egyetértek – bólintott Hazel. – Intézkedni fogok, hogy az összes holmink el legyen távolítva estére a Viktória Királynő-szobából.

– És, Charles – szólt a kormányzó –, legyen szíves, telefonáljon a külügyminisztériumba, és tudja meg, hogy Mountbatten mit szeret és mit nem. Ételt, italt, különleges szokásokat – mindent, amit csak ki tud deríteni. Biztosan van nekik dossziéjuk róla, s ő az egyetlen, aki előtt nem szeretnék leégni.

A magántitkár még egy oldalt lapozott a jegyzetömbjében, és folytatta az írást.

A következő órában mindhárman átgondolták valamennyi problémát, amely felmerülhet a látogatás alatt, és egy maguk készítette szendvicsből álló ebéd után elváltak, ki-ki a maga útjára,

hogy délutánját a szigetet körbekunyeráló telefonhívások bonyolításával töltse.

Charles Ötlete volt, hogy a kormányzó jelenjen meg a helyi televízióállomás koraesti hírekről beszámoló műsorában, hogy tudassa a polgárokkal, másnap a királyi család egyik tagja fogja meglátogatni a szigetet. Sir Ted azzal fejezte be híradását, hogy reméli, annyi ember jelenik meg a repülőtéren a nagy hadvezér” fogadására másnap délután négykor, amennyi csak tud.

Miközben Hazel az estét mindannak a szobának a kitakarításával töltötte, amelyekbe a nagy hadvezér elképzelhetően belép, Charles egy elemlámpa világánál rendbe tette a kocsifelhajtó melletti virágágyásokat, Ted pedig felülvizsgálta a sziget különböző részeiből a kormányzói rezidenciára érkező tányérokat, evőeszközöket, ételt és bort.

– Nos, mit felejtettünk ki? – kérdezte Ted, amikor hajnali kettőkor ágyba került.

– Csak az ég tudja – sóhajtott fel Hazel gondterhelten, mielőtt lekapcsolta a villanyt. – De bármi is az, reméljük, hogy Mountbatten nem veszi észre.

A kormányzó, aki a nyári egyenruháját öltötte magára, fehér nadrágja két oldalán arany sújtásokkal, mellén díszítésekkel és hadi rendjelekkel, fején pedig piros-fehér hattyútollakkal díszített sisakkal, kilépett az előtérre, hogy csatlakozzék feleségéhez. Hazel egy zöld nyári ruhát viselt, amelyet a kormányzói kerti mulatságra vásárolt még két évvel ezelőtt, és ellenőrizte a virágokat az előcsarnokban.

– Ehhez már késő van – mondta Ted, amikor Hazel elrendezett egy ágacskát, ami fél hüvelyknyivel kijebb állt. – Ideje, hogy induljunk a repülőtérre.

Lelépdeltek a kormányzói rezidencia lépcsőjén, és ott találtak két Rolls-Royce-t, egy fehéret és egy feketét, meg az ő öreg Roverjüket sorakozni. Charles szorosan mögöttük jött a piros szőnyeget

cipelve, amit betett a Rover csomagtartójába, amikor gazdája beszállt a vezető Rolls-Royce hátsó ülésére. Az első, amit a kormányzónak tudnia kellene, a sofőr neve volt.

– Bili Simmons – tájékoztatták.

– Az minden, amit kérek öntől, Bili, hogy úgy nézzen ki, mintha egész életében ezt a munkát végezte volna.

– Rendben, főnök.

– Nem – mondta szilárdan Ted. – Az admirális előtt excellenciás uramnak kell engem szólítania, Lord Mountbattent pedig mylordnak. És ha nem szükséges, ne szóljon semmit.

– Rendben, főnök, excellenciás uram.

Bili elindította a kocsit, és a kapu felé hajtott egy általa méltóságteljesnek ítélt sebességgel, mielőtt jobbra fordult volna a repülőtérré vezető útra. Amikor tizenöt perc múlva megérkeztek a terminálhoz, egy rendőr kikísérte a parányi gépkocsioszlopot a repülőtér betonjára, ahol az egyesített zenekar egyveleget játszott a West Side Storyból, legalábbis Ted nagylelkűen úgy gondolta, abból.

Amikor Ted kiszállt az autóból, szemtől szembe került a területi hadsereg katonáival, akik pihenj állásban álltak, mind a hatvanegyen, tizenhétől hetvenéves korig. Tednek be kellett ismernie, hogy bár nem a gránátos testőrség voltak, de nem is az anyámasszony katonái. És két jeles emberük volt, mégpedig: egy valódi ezredes teljes uniformisban és egy eredeti törzsőrmester hozzáillő hanggal.

Charles már elkezdte kigöngyölni a piros szőnyeget, amikor a kormányzó tekintetét a sietve felállított kordonok felé fordította, és örömmel látta, hogy nagyobb tömeg gyűlt össze, mint amekkorát valaha látott a szigeten, beleértve az éves futballderby eseményét is.

Sok szigetlakó lobogtatott nemzeti zászlót, és néhányan a

királynő képét tartották. Ted mosolygott és ránézett az órájára. A repülőgépek tizenhét percen belül meg kell érkeznie.

A miniszterelnök, a helyi polgármester, a főbíró, a rendőrmegbízott és feleségeik a piros szőnyeg végénél sorakoztak fel. A nap tűzött a felhőtlen égről. Amint Ted lassan körbetekintett a helyszínen, megállapíthatta, hogy mindenki különleges erőfeszítést tett.

Hirtelen motorzúgást lehetett hallani, és a tömeg éljenezni kezdett. Ted felnézett, kezével leárnyékolta a szemét, és látott egy Andovert a királynő légi járatából leereszkedni a repülőtér irányába. A leszállópálya távoli végén ért földet négy óra előtt három perccel, odagördült a piros szőnyeg végéhez, amikor éppen négy óraütés hallatszott az irányítótorony tetején lévő óráról.

A repülőgép ajtaja kinyílt, és ott állt a flotta admirálisa, Mountbatten of Burma grófja, flottaadmirálisi egyenruhájának (a nyárinak) teljes pompájában.

– Ha ez olyan, ami őszerinte igazán nem hivatalos, gondolom, hálásnak kell lennünk, hogy nem hivatalos látogatásra jön hozzánk – mormogta Hazel, miközben ő és Ted a gyorsan helyére gurított lépcső aljához sétált.

Amint Mountbatten lassan lefelé lépdelt a lépcsőn, a tömeg egyre hangosabban éljenzett. Amikor rálépett a piros szőnyegre, a kormányzó egy lépést tett előre, levette tollas kalpagját és meghajolt. Az admirális tisztelgett, és ebben a pillanatban az egyesített városi és rendőrzezenekar rázendített a nemzeti himnuszra. A tömeg olyan erőteljesen énekelte a God Save the Queen"-t, hogy érzelmi túláradásuk elegyengette az időnként bizonytalan zenei hangokat. Amikor a himnusz véget ért, a kormányzó azt mondta:.- Isten hozta St. George's-ra, uram.

– Köszönöm, kormányzó – válaszolta Mountbatten.

– Hadd mutassam be a feleségemet, Hazelt. – A kormányzó felesége egy lépést tett előre, csinált egy mély pukedlit, és kezét

fogott az admirálissal.

– Jó, hogy újra találkozunk, lady Barker. Igazán nagy Öröm.

A kormányzó a vendégét a piros szőnyeg végére kalauzolta, és bemutatta neki a miniszterelnököt és feleségét, Sheilát, a helyi polgármestert és feleségét, Caroline-t, a főbíró és feleségét, Janetet, valamint a rendőrmegbízottat és legutolsó feleségét, akinek a neve nem jutott eszébe.

– Talán megtekintené a díszőrséget, mielőtt a kormányzói rezidenciára megyünk – indítványozta Ted, miközben Mountbattent Hodges ezredes és emberei felé kormányozta.

– Nagy Örömmel – mondta az admirális, miközben a tömegnek integetve a repülőgép betonján várakozó őrség felé tartott a kormányzóval. Amikor vagy húsz yardra voltak tőlük, az ezredes vigyázzba vágta magát, három lépést tett előre, tisztelgett, és erőteljesen azt mondta: – A díszőrség megtekintésre készen áll, uram.

Mountbatten megállt, és viszonzta a tisztelgést tengerész szalutálással, ami jel volt a főtörzsőrmester számára – aki hat lépéssel az ezredes mögött állt vigyázzban –, hogy ezeket a szavakat ordítsa: – Vezénylő tiszt, szemlére! Fegyverrel tiszte-legj!

Az első sor, amely az egység teljes fegyverzetével volt felszerelve, tisztelgett a fegyverével, míg a második és a harmadik sor mereven vigyázzban állt.

Mountbatten kötelességtudóan elmasírozott előttük és vissza, olyan komolysággal, mintha a királyi testőrség teljes dandárját tekintette volna meg. Amikor a hátsó sorban lévő utolsó katona mellett is elhaladt, az ezredes ismét vigyázzba vágta magát és tisztelgett. Mountbatten viszonzta a tisztelgést, és azt mondta: – Köszönöm, ezredes. Első osztályú erőfeszítés volt. Jól csinálták.

A kormányzó azután odakísérte Mountbattent a fehér Rolls-Royce-hoz; ahol Bili állt olyan pózban, amit ő vigyázzállásnak gondolt, miközben egyidejűleg nyitva tartotta a hátsó ajtót.

Mountbatten beszállt, majd a kormányzó átsietett a kocsik másik oldalára, kinyitotta magának az ajtót, és vendége mellé ült a hátsó ülésre. Hazel és az admirális szárnysegédje a fekete Rolls-Royce-ban foglaltak helyet, míg Charlesnak és az admirális titkárának ugyanezt kellett tennie a Roverben. A kormányzó csak reménykedett benne, hogy Mountbatten nem látta a repülőtéri személyzet két tagját, amint felgöngyölik a piros szőnyeget, és beteszik a Rover csomagtartójába. Hazel pedig csak fohászkodni tudott, hogy legyen elég takaró az ágy elé a zöld szobában. Mert ha nem, a szárnysegéd különösnek tartaná a kormányzóék alvási szokásait.

A sziget két rendőr motorkerékpárja fehér egyenruhás lovasaival” a három autó előtt haladt, amint a kijárat felé tartottak. A tömeg élénken integetett és éljenzett, amikor a gépjárműoszlop megkezdte rövid útját a kormányzói rezidenciához. Olyan eredményes volt Ted megjelenése a televízióban az előző este, hogy a tíz mérföldes utat éljenzők szegélyezték.

Amint a kitárt kapuhoz közeledtek, két rendőr vágta vigyázzba magát és tisztelgett, miközben a vezető autó áthaladt a kapun. A távolban Ted egy főkomornyikot, két komornyikot és néhány szobalányt látott, akik mind csinosan be voltak öltözve, és a lépcsőn álltak, várva az érkezésüket.

– A fene egye meg – mondta csaknem hangosan, amikor a kocsi megállt a lépcső aljánál –, nem tudom a komornyik nevét.

A kocsi ajtaját az egyik komornyik fürgén kinyitotta, miközben a másik felügyelt a poggyászok csomagtartóból való kivételére.

A főkomornyik egy lépést tett előre, amint Mountbatten kiszállt a kocsiból. – Carruthers, mylord -mondta meghajolva. – Isten hozta a rezidencián. Ha lenne olyan szíves követni engem, megmutatnám önnek a szálláshelyét. – Az admirális a kormányzó és lady Barker társaságában felment a lépcsőn a kormányzói rezidenciába, és követte Carrutherset a főlépcsőn felfelé.

– Pompásak ezek a régi kormányzói rezidenciák -állapította meg Mountbatten, amint a lépcső tetejére ért. Carruthers kinyitotta a Viktória Királynő-szoba ajtaját, és az egyik oldalra állt, mintha ezredszer csinálta volna.

– Milyen elragadó – mondta az admirális a kormányzó magánlakosztályába lépve. Odasétált az ablakhoz, és kitekintett a frissen nyírt pázsitra. – Mennyire kellemes. Broadslandre emlékeztet engem, a régi, hampshire-i otthonomra.

Lady Barker elmosolyodott a bók hallatán, de nem eresztette el magát.

– Óhajt még valamit, mylord? – kérdezte Carruthers, amikor az egyik komornyik felügyelni kezdett a táskák kipakolására.

Hazel visszatartotta a lélegzetét.

– Nem, úgy gondolom, semmit – mondta Mountbatten. – Minden tökéletes.

– Esetleg óhajt csatlakozni Hazelhez és hozzám egy teára a fogadószobában, ha készen van, uram? -indítványozta Ted.

– Milyen figyelmes öntől – mondta az admirális. -Körülbelül harminc perc múlva lent leszek, ha szabad.

A kormányzó és felesége eltávoztak a szobából, és csöndesen becsukták maguk mögött az ajtót.

– Azt hiszem, gyanít valamit – suttogta Hazel, amint lábujjhegyen lefelé mentek a lépcsőn.

– Igazad lehet – értett egyet Ted, és közben tollas kalapját felrakta a fogasra az előcsarnokban –, de ez jó ok arra, hogy ellenőrizzük, nem felejtettünk-e el valamit. Én az ebédlővel kezdem. Neked a konyhába kellene menned megnézni, hogy Mrs. Travis hogyan boldogul.

Amikor Hazel belépett a konyhába, Mrs. Travis éppen a zöldségeket készítette elő, s a szobalányok egyike egy halom burgonyát hámozott. Hazel megköszönte Mrs. Travisnek, hogy

ilyen rövid idő alatt átvette a munkát, és bevallotta, hogy még sohasem látott konyhát ennyire tele egzotikus ételekkel, és a konyhai felületeket ilyen tisztának. Még a padlózat is makulátlan volt. Észrevette, hogy jelenléte fölösleges, ezért csatlakozott a férjéhez az ebédlőben, aki éppen a második komornyik szakértelmét csodálta, ahogyan az a terítékeket készítette elő estére, miközben egy szobalány hattyú alakúra hajtotta a szalvétákat.

– Eddig rendben volna – állapította meg Hazel. Kimentek az ebédlőből, és beléptek a fogadószobába, ahol Ted fel-alá kezdett sétálni, s azt próbálta kitalálni, amíg várták a nagy embert teára, hogy van-e valami, amiről elfelejtkeztek.

Pár perc múlva Mountbatten besétált. Már nem az admirálisi egyenruhája volt rajta, hanem egy kétsoros, sötét öltöny.

– A fene egye meg – gondolta magában Ted, azonnal tudva, hogy mit felejtett el.

Hazel felkelt, hogy üdvözlje vendégét, és egy hatalmas, kényelmes karosszékkal kínálta.

– Meg kell mondanom, lady Barker, hogy a komornyikjuk nagyszerű fickó – mondta Mountbatten. – Még a whiskynek a fajtáját is tudta, amit szeretek. Mióta van önöknél?

– Nem túl régen – vallotta be Hazel.

– Nos, ha Angliában akarna munkát vállalni, ne habozzanak tudatni velem, bár meg kell mondanom, ostobaság lenne az önök részéről, ha megválnának tőle – tette hozzá, miközben a szobalány bejött egy szép Wedgwood teáskészletet hozva, amit Hazel még sosem látott.

– Earl Greyt szeret, ha jól emlékszem – szólt Hazel.

– Micsoda emlékezőtehetsége van, lady Barker -csodálkozott az admirális, amikor a szobalány tölteni kezdett.

Hála Istennek a külügyminisztérium tájékoztatásáért – gondolta

Hazel, miközben egy mosollyal fogadta a bókot.

– És milyen volt a konferencia, uram? – érdeklődött Ted, miközben beleejtett egy kockacukrot a teájába. Ez volt az egyetlen dolog, amit maga szeretett csinálni.

– A britek számára egészen jó – válaszolt Mountbatten. – De jobban is mehetett volna, ha a franciák nem mesterkednek a szokásos trükkjeikkel. Giscard azt hiszi magáról, hogy ő valahol Nagy Károly és Jeanned’Arc között van. – Vendéglátói udvariasan nevettek. – Nem, az igazi probléma, amivel pillanatnyilag szembe kell néznünk, Ted, az egész egyszerűen...

Mire Mountbatten megtárgyalta a csúcs kimenetelét, megvilágította James Callaghan és Ted Heath koncentrált nézetét, kitért a walesi herceg számára való feleség találásának problémájára, és eltöprengett a Watergate-ügy hosszú távú kihatásain, csaknem itt volt az ideje, hogy átöltözzék.

– Átöltözünk vacsorához?

– Igen, uram, ha hozzájárul.

– Teljes díszben? – kérdezte Mountbatten reménykedve.

– Úgy gondolom, az lesz a megfelelő, uram – válaszolt Ted, emlékezve a külügyminisztérium tanácsára arról, hogy az admirális szeret kiöltözni, ha csak a legkisebb alkalom is nyílik rá.

Mountbatten elmosolyodott, amikor Carruthers csöndben megjelent az ajtóban. Ted felhúzta a szemöldökét.

– Kikészítettem a teljes egyenruháját, mylord. Vettem magamnak a bátorságot, hogy kivasaljam a nadrágját. A komorna pedig készíti önnek a fürdőt.

Mountbatten mosolygott. – Köszönöm – mondta, amint felkelt a székéből. – Pompás tea volt – tette hozzá vendéglátói felé fordulva. – És milyen csodálatos személyzet. Hazel, nem tudom, hogyan csinálja.

– Köszönöm, uram – mondta Hazel, megkísérelve, hogy ne

piruljon el.

– Milyen időpontban szeretné, ha lejönnék vacsorára, Ted? – kérdezte Mountbatten.

– Az első vendégeknek fél nyolc körül kell megérkezniük itálra, uram. Reméljük, nyolckor találhatjuk a vacsorát, ha önnek is megfelel.

– Nem is lehetne jobb – jelentette ki Mountbatten.

– Hány vendéget várnak?

– Hatvan körül, uram. A vendégek listáját meg fogja találni, az éjjeliszekrényén. Esetleg 7.50-kor Hazel és én feljöhetünk és lekísérhetjük önt.

– Sebes hajót kormányoz, Ted – mondta Mountbatten beleegyezően. – Készen fog találni, mihelyt megjelenik – tette hozzá, amint Carrutherst követve kiment a szobából.

Amint az ajtó becsukódott mögötte, Hazel azt mondta a szobalánynak: – Molly, el tudná mosni a teás edényeket, kérem? – Habozott egy pillanatig. – Molly, ugye?

– Igen, asszonyom – felelte a lány.

– Azt hiszem, Mountbatten tudja – jegyezte meg Ted aggodalmas ábrázattal.

– Lehet, de emiatt most nem izgathatjuk magunkat – nyugtatta Hazel, miközben már úton volt, hogy újból megtekintse a konyhát.

A burgonya halom héjhalmazzá csökkent. Mrs. Travis, aki a mártásokat készítette, hozatott még borsot és fűszereket a városban lévő üzletből. Hazel, miután ismét meggyőződött róla, hogy nincs rá szükség a konyhában, átment az ebédlőbe, ahol Tedet találta ott. A főasztal már teljesen meg volt terítve a király szervizével, terítékenként három borospohárral, címeres lenszalvétákkal, és egy fácánt ábrázoló nagyszerű ezüst asztaldísszel a közepén, ami emelte a csillogást.

– Ezt ki adta kölcsön? – kérdezte Hazel.

– Fogalmam sincs – felelte Ted. – De ez az egyik holmi, ami bizonyosan hazarepül reggelre.

– Ha nem túl erősen állítjuk a megvilágítást – suttogta Hazel –, talán nem veszi észre, hogy a többi asztalon mások az evőeszközök.

– Szent egek, csak nézd meg, mennyi az idő -kiáltott fel Ted.

Kimentek az ebédlőből, és gyorsan felmentek a lépcsőn. Ted csaknem egyenesen Mountbatten szobájába hatolt be, de még idejében észrevette.

A kormányzó inkább a sötétkék özbőrből való, skarlátpiros gallérú és kézelőjű egyenruhát vette fel. Éppen az összeállítást csodálta, amikor Hazel belépett a szobába rózsaszín Hardy Amies-ruhában, amit eredetileg pénzpocsékolásnak tartott, mert sosem gondolta, hogy megfelelő alkalom adódik a megsétáltatására.

– A férfiak olyan hiúak – jegyezte meg, amikor férje folytatta saját maga szemlélését a tükörben. – Jól tudod, hogy ezt csak télire szántad.

– Teljesen tudatában vagyok – válaszolt Ted ingerülten –, de ez az egyetlen váltás egyenruhám. Mindenesetre fogadok, hogy Mountbatten túl fog tenni mindkettőnkön.

– Lepöckölt egy pihét a nadrágjáról, amelynek a vasalását éppen befejezte.

A kormányzó és felesége valamivel 7.20 előtt kimentek a Nelson-szobából, és lefelé mentek a lépcsőn. A bejárati ajtó mellett egy komornyik állt, és még két szobalány, akik pezsgőspoharakkal megrakott ezüstitálcákat tartottak. Hazel bemutatkozott mindhármuknak, és ismét ellenőrizte a virágokat az előcsarnokban.

Amint az előtérben lévő állóóra fél nyolcat ütött, belépett az első vendég.

– Henry – mondta a kormányzó –, örülök, hogy látom. Sok köszönet a Rolls használatáért. És mindehhez még Bili is – tette hozzá félig suttogva.

– Örömmre szolgál, excellenciás uram – válaszolta Henry Bendall. – Meg kell, hogy mondjam, tetszik az egyenruhája.

Lady Cuthbert jött be fontoskodva a bejárati ajtón. – Ne álljon meg – mondta. – Tegyen úgy, mintha nem ismerne. Mintha itt se lennék.

– Dotty, én egész egyszerűen nem is tudom, mit csinálnék nélküled – lelkendezett Hazel, követve őt végig az előcsarnokon.

– Örömmel kölcsönöztem a segítséget – mosolygott Lady Cuthbert. – Azt hiszem, éppen időben jöttem, így tudtam néhány percet tölteni a konyhában is Mrs. Travisszel, Bensón pedig kint áll a felhajtón, készen arra, hogy hazaszaladjon, ha úgy találod, hogy valami még hiányzik.

– Te egy angyal vagy, Dotty. Átvezetlek a...

– Nem, ne zavartasd magad – tiltakozott lady Cuthbert. – Ismerem a járást. Csak folytasd a vendégeid üdvözlését.

– Jó estét, polgármester úr – mondta Ted, miközben lady Cuthbert eltűnt a konyha irányában.

– Jó estét kívánok, excellenciás uram. Milyen kedves öntől, hogy meghívott bennünket egy ilyen alkalomra.

– És milyen gyönyörű a ruhája, Mrs. Janson – bókkolt a kormányzó.

– Köszönöm, excellenciás uram – mosolygott a polgármester felesége.

– Óhajtana egy pohár pezsgőt? – kérdezte Hazel, amikor férje mellé ért.

Háromnegyed nyolcra a legtöbb vendég megérkezett, és Ted éppen Mick Flahertyvel csevegett, amikor Hazel megérintette a könyökét.

– Ügy gondolom, most mennünk kellene, hogy lehozzuk őt – suttogta.

Ted bólintott, és megkérte a főbírót, hogy vegye át a vendégek fogadását. Útjuk a csevegő tömegén keresztül vezetett, majd felmentek a főlépcsőn. Amikor elérték a Viktória Királynő-szoba ajtaját, megálltak és egymásra néztek.

Ted rápillantott az órájára: 7.50. Előrehajolt, és halkan kopogtatott. Carruthers nyomban kinyitotta az ajtót, hogy láthatóvá tegye Mountbatten, aki aznap már a harmadik ruhájába öltözött: a teljes flottaadmirálisi díszegyenruhába, három csillaggal, arany és kék vállszalaggal és nyolc soros hadidísszel.

– Jó estét excellenciádnak – üdvözölte Mountbatten.

– Jó estét kívánok, uram – viszonzta a kormányzó, lenyűgözve a csillagdísztól.

Az admirális három lépést tett előre, majd megállt a lépcső tetején. Ott állt vigyázzban. Ted és Hazel pedig mellette kétoldalt várakoztak. Mivel az admirális nem mozdult, ők sem mozdultak.

Carruthers lassan lement előttük a lépcsőn, majd a harmadik lépcsőfokon megállt. Megköszörülte a torkát, és megvárta, míg az összegyűlt vendégek elcsendesednek.

– Excellenciás uram, miniszterelnök úr, polgármester úr, hölgyeim és uraim – jelentette –, főméltóságú Mountbatten of Burma grófja.

Mountbatten lassan lelépdelt a lépcsőn, miközben a várakozó vendégek udvariasan tapsoltak. Amikor Carruthers mellett elhaladt, a főkomornyik mélyen meghajolt. A kormányzó, Hazellel a karján, két lépéssel lemaradva követte őt.

– Biztos, hogy tudja – suttogta Hazel.

– Lehet, hogy igazad van. De ő tudja, hogy mi tudjuk? – kérdezte Ted.

Mountbatten gyakorlott módon mozgott a teremben, amint Ted bemutatta őt valamennyi soron következő vendégnek. Mind meghajoltak, illetve pukedliztak, és feszülten figyeltek arra a

néhány szóra, amit az admirálisnak mondania kellett nekik. Az egyetlen kivétel Mick Flaherty volt, aki nem hagyta abba a beszélgetést, és egyenesebbre húzta ki magát, mint amilyennek Ted valaha is látta.

Nyolc órakor az egyik komornyik megütötte a gongot, amelynek létezéséről eddig sem a kormányzó, sem a felesége nem tudott. Amint a hang elhalt, Carruthers bejelentette: Mylord, excellenciád, miniszterelnök úr, polgármester úr, hölgyeim és uraim, a vacsora tálalva. – Ha a St. George'son volt egyáltalán jobb szakács Mrs. Travisnél, a főasztalnál akkor sem evett még senki sem nála, s ezen az estén Mrs. Travis még önmagát is felülmúlta.

Mountbatten csevegett és mosolygott, és nem csinált titkot belőle, hogy milyen jól érzi magát. Hosszú időn át beszélgetett lady Cuthberttel, akinek a férje alatta szolgált Portsmouthban, és Mick Flahertyvel, akire udvarias érdeklődéssel figyelt.

Egyik fogás jött a másik után: felfújt, amit bárányborda követett, majd sárgabarackos, mogyorós habcsók tette teljessé az ünnepi lakomát. Mountbatten elismerő megjegyzést tett mindegyik borra, sőt a portóiból kért még egy pohárral.

Vacsora után csatlakozott a vendégekhez egy kávéra a fogadószobában, és mindenkivel sikerült szót váltania, sőt még Hodges ezredes is megpróbálta feltartani őt hosszas fejtegetéseivel a védelmi kiadások megnyirbálásáról.

A vendégek éjfél előtt néhány perccel kezdtek haza szállingózni, és Ted mulatott azon, hogy amikor Mick Flaherty elbúcsúzott az admirálistól, meghajolt és azt mondta: – Jó éjt, mylord. Megtiszteltetés volt számomra, hogy találkozhattam önnel.

Dotty az utolsók között távozott, és mély pukedlit csinált a díszvendég előtt. – Ön hozzájárult ahhoz, hogy ilyen kellemes legyen ez az este, lady Cuthbert – mondta neki Mountbatten.

Ha te tudnád, hogy mennyire, gondolta magában Hazel.

Amikor a komornyik az utolsó vendég után is bezárta az ajtót,

Mountbatten a ház asszonyához fordult, és azt mondta: – Hazel, meg kell önnek köszönnöm ezt az igazán emlékezetes estét. A Savoy séfje sem tudott volna pompásabb bankettet csinálni. Minden részletében tökéletes volt.

– Nagyon kedves öntől, uram. Majd tolmácsolom köszönetét a személyzetnek. – Csaknem azt mondta, a személyzetemnek. – Van valami még, amiben segítségére lehetnénk, mielőtt nyugovóra tér?

– Köszönöm, nincs – felelte Mountbatten. – Hosszú volt a nap, és engedelmmel én most visszavonulok.

– És mikor óhajtja a reggelit, uram? – érdeklődött a kormányzó.

– Fél nyolckor megfelelő lesz? – kérdezett vissza Mountbatten. – Így lenne elég időm ahhoz, hogy kilenckor elrepüljek.

– Mindenképpen – mondta Ted. – Intézkedem, hogy Carruthers egy könnyű reggelit vigyen önnek a szobájába fél nyolckor, hacsak nem kíván valami főtt ételt.

– Éppen egy könnyű reggeli lesz a megfelelő – mondta Mountbatten. – Tökéletes este volt. A személyzetük nem tudott volna ennél többet megtenni, Hazel. Jó éjt, és köszönöm, drágám.

A kormányzó meghajolt, és a neje pukedlizott, amint a nagy ember felment a lépcsőn, háta mögött két lépéssel Carruthers szel. Amikor a főkomornyik becsukta a Viktória Királynő-szoba ajtaját, Ted karját felesége köré fonta, és azt mondta: – Tudja, hogy mi tudjuk.

– Lehet, hogy igazad van, – bólintott Hazel. – De tudja-e, hogy mi tudjuk, hogy ő tudja?

– Meg kell gondolnom – mondta Ted.

Kart karba öltve bementek a konyhába, ahol Mrs. Travis a tányérokat pakolta be egy dobozba lady Cuthbert felügyelete mellett, aki estélyi ruhájának hosszú csipke ujját feltúrte.

– Hogyan tudtál bejönni, Dotty? – kérdezte Hazel.

– Körbe mentem a hátsó udvaron keresztül, és a személyzeti

bejáraton át jöttem be – felelt lady Cuthbert.

– Felfedeztél valamit, ami rosszul ment? – faggatta aggódva Hazel.

– Nem hiszem – ingatta a fejét lady Cuthbert. -Hacsak nem vesszük annak, hogy Mick Flaherty nem kapott egy negyedik pohárral is a Muscat de Venise-ből.

– Mrs. Travis – mondta Ted –, a Savoy séfje sem tudott volna pompásabb bankettet csinálni. Minden részletében tökéletes volt. Nem tettem most mást, mint ismételtem lord Mountbatten szavait.

– Köszönöm, excellenciás uram – mondta Mrs. Travis. – Jó étvágya volt neki, ugye? – tette hozzá mosolyogva.

Egy pillanat múlva Carrathers lépett be a konyhába. Körülnézett a helyiségen, ami újból makulátlan volt, aztán odafordult Tedhez és azt mondta: – Engedelmével, uram, eltávozunk.

– Természetesen – bólintott a kormányzó. – Es hadd mondjak köszönetet, Cafruthers, a szerepért, amit maga és csodálatos csapata eljátszott. Mindannyian nagyszerű munkát végeztek. Lord Mountbatten állandóan ezt mondogatta.

– Ólordsága igen kedves, uram. Milyen idő tájt jöjjen vissza reggel, hogy elkészítsem és felszolgáljam a reggelijét?

– Nos, fél nyolcra kért egy könnyű reggelit a szobájába.

– Akkor fél hétre visszajövök – mondta Carruthers.

Hazel kinyitotta a konyhaajtót, hogy kiengedje valamennyiüket, és ők kicipelték az edényekkel teli dobozokat és az ételekkel telt kosarakat a várakozó kocsikba. Az utolsó, aki elment, Dotty volt, az ezüst fécént szorongatva. Hazel kétoldalt megcsókolta őt, mielőtt elváltak.

– Nem tudom, te hogy érzed magad, de én kimerült vagyok.

Hazel ránézett az órájára. Tizenhét perccel múlt egy óra.

– Egészen össze vagyok törve – vallotta be. – Tehát próbáljunk

meg aludni valamit, mert hétre fenn kell lennünk, hogy minden készen legyen, mielőtt az admirális kimegy a repülőtérre.

Ted karját felesége dereka köré fonta. – Ez a te személyes győzelmed, drágám.

Átmentek az előcsarnokba, és megviselten kezdtek felfelé mászni a lépcsőn, de egy szót sem váltottak, attól félve, hogy megzavarják vendégük alvását. Amikor elérték a pihenőt, hirtelen megálltak, és ijedtségükben lefelé bámultak az őket fogadó látványra. Három pár fekete cipő volt takarosán egymás mellé helyezve a Viktória Királynő-szoba előtt.

– Most már biztos vagyok benne, hogy tudja -mondta Hazel.

Ted bólintott, és feleségéhez fordulva suttogta. -Te vagy én?

Hazel ujját férjére szegezte. – Kétségtelenül te, drágám – mondta kedvesen, mielőtt eltűnt volna a Nelson-szoba irányában.

Ted megvonta a vállát, felemelte az admirális cipőit, és visszament a lépcsőn a konyhába.

Őexcellenciája, St. George's kormányzója és főparancsnoka tetemes időt töltött ennek a három pár cipőnek a kifényesítésével, mivel tudatára ébredt, hogy annak nemcsak egy flottaadmirális vizsgáját kell kiállnia, hanem olyan munkának kell látszania, mintha azt Carruthers végezte volna.

Amikor hétfőn Mountbatten visszatért az admirálisra a Whitehallon, készített egy kimerítő írásos jelentést a St. George's-on tett látogatásáról. Másolatot küldött a királynőnek és a külügyi titkárnak.

Az admirális elmesélte látogatásának történetét egy családi összejövetelen is a windsori kastélyban, és amikor a nevetés elhalt, a királynő megkérdezte őt: – Mikor fogott először gyanút?

– Carruthers volt, aki elárulta magát. Mindent tudott sir Tedről, csak azt nem, hogy melyik ezredben szolgált. Ez pedig lehetetlen dolog egy öreg katona esetében.

A királynő további kérdést tett fel neki: – Gondolja, hogy a kormányzó tudta, hogy ön tudja?

– Nem vagyok biztos benne, Lillibet – válaszolta Mountbatten némi gondolkodás után. – De az a szándékom, hogy nem hagyom őt kétségek közt afelől, hogy tudtam.

A külügyi titkár harsányan nevetett, amikor elolvasta Mountbatten jelentését, és az utolsó laphoz egy megjegyzést fűzött, amelyben két pont tisztázását kéri:

(a) Hogyan bizonyosodott meg ön arról, hogy a személyzet, amely a vacsorát felszolgált, nem volt része a kormányzó környezetének?

(b) Gondolja ön, hogy sir Ted tudta, hogy ön tudja?

Az admirális viszontválasza ez volt:

(a) A vacsora után az egyik szobalány megkérdezte lady Barkert, hány cukrot kér a kávéjába, de egy pillanattal később lady Cuthbertébe kérdés nélkül két kockacukrot tett.

(b) Lehetséges, hogy nem tudta. De karácsony napján már biztosan tudni fogja.

Sir Ted örült, amikor egy karácsonyi lapot kapott lord Mountbattentől a következő aláírással: A legőszintébb jókívánságokkal, Dickie. Köszönöm az emlékezetes ottlétet.

A lapot egy ajándék kísérte.

Hazel kibontotta a kis csomagot, hogy láthatóvá váljék benne egy fémdobozos Cherry Blossom cipőkrém (fekete). Erre Hazelnek egyetlen megjegyzése volt: – Most tehát már tudjuk, hogy ő tudta.

– Egyetérték – mondta Ted vigyorogva. – De vajon tudja-e, hogy mi tudtuk, hogy ő tudja? Ez az, amit én szeretnék tudni.

SOHA ÉLETÉBEN NEM BÁNJA MEG

És megállapodtak: David Mindent Patre fog hagyni. Ha egyiküknek meg kell halnia, legalább a másik legyen biztosítva anyagilag élete hátralévő részében. David úgy érezte, ez a legkevesebb, amit megtehet valakiért, aki oly sok éven át állt mellette, különösen mivel ő az, aki hűtlen volt.

Csaknem egész életükben ismerték egymást, mert szüleik szoros barátságban voltak, amióta csak vissza tudnak emlékezni. Mindkét család abban reménykedett, hogy David feleségül veszi Pat húgát, Rutht, és képtelenek voltak palástolni meglepetésüket – Pat apja esetében pedig a megvetést –, amikor ők ketten egymással kezdtek élni, különösen, mivel Pat három évvel idősebb volt, mint David.

Ez egy időre kedvét szegte Davidnek, és csodával határos gyógyulásban reménykedett, és nem egy Marvin Roebuck nevezetű rámenős biztosítási ügynök megjelenésében a Geneva Life biztosító társaságtól, aki kilenc hónapon át azért szorongatta őt, hogy találkozzát” beszéljen meg vele. A tizedik hónap első hétfőjén ismét telefonált, és David ezúttal kelletlenül beleegyezett a találkozásba.

Egy olyan napot választott ki, amikor tudta, hogy Pat éjszakai ügyeletes a szállodában, és kérte Roe-buckot, hogy ő jöjjön a lakására. Úgy érezte, ezzel olyan látszata lesz a dolognak, hogy az ügynök az, aki üldözi őt.

Dávid éppen a skarlátvörös clupea harengus-t öntözte a hall asztalán, amikor Marvin Roebuck megnyomta a bejárati ajtó berregőjét. Öntött látogatójának egy Budweisert, s mondta neki, hogy mindenfajta biztosítása van, ami csak lehetséges: lopási, baleseti, gépkocsi, vagyonvédelmi, egészségvédelmi, sőt még nyaralásra is.

– De mi van az életbiztosítással? – kérdezte Marvin, megnyalva a

szája szélét.

– Ez az, amire nincs szükségem – jelentette ki Dávid. – Jó fizetésem van, több mint elegendő biztonságom van, és mindennek a tetejében a szüleim mindent rám fognak hagyni.

– De nem lenne körültekintő dolog, ha a hatvanadik vagy hatvanötödik születésnapjára egy nagy összeget kapna kézhez automatikusan? – kérdezte Marvin, miközben folytatta a kapuk döngetését, amelyekről semmiképpen nem tudta, hogy nyitottak. – Egyébként soha nem lehet biztos benne, hogy milyen csapások leselkednek önre.

Dávid pontosan tudta, milyen csapások leselkednek rá, de még mindig azt kérdezte naivan: – Milyen összeget mond?

– Nos, ez attól függ, hogy ön mennyit keres – felelte Marvin.

– 120 000 dollárt évente – közölte Dávid, megkísérelve, hogy úgy hangozzék, mintha félvállról mondaná, minthogy ez csaknem a kétszerese volt a tényleges jövedelmének. Marvin láthatólag le volt nyűgözve, és Dávid csendben maradt, mivel közben gyors fejszámolást végzett.

– Nos – mondta végül Marvin –, én félmillió dollárt javasolnék első nekifutásnak. Egyébként – tette hozzá, miközben gyorsan végigfuttatta ujját a biztosítási statisztikai táblázatok egyik oldalán, amit alumínium táskájából húzott elő –, mivel ön még csak huszonhét éves, a befizetés akkora, hogy megengedheti magának. Valójában még egy nagyobb összegen is gondolkodhat, ha bízik abban, hogy a jövedelme folyamatosan emelkedik az elkövetkező néhány évben.

– Minden évben nőtt az elmúlt hét év alatt – mondta Dávid, ezúttal az igazságnak megfelelően.

– Milyen üzletágban van, kedves barátom? – érdeklődött Marvin.

– Részvények, kötvények – felelte Dávid, nem említve semmi részletet a kis cégről, amelynél dolgozott, illetve alárendelt

pozíciójáról.

Marvin ismét megnyalta az ajkát, pedig mondták neki a számtalan fejtágító tanfolyamon, hogy ezt ne csinálja, különösen ne, amikor zsákmányért folyik a játék.

– Szóval milyen összegre gondol, ami az esetemben szóba jöhet?
– kérdezte Dávid, miközben hagyta, hogy mindig Marvin legyen a beszélgetés irányítója.

– Nos, az egymillió kényelmesen belefér az ön hitellehetőségeibe
– mondta Marvin, és ismételten belekukkantott táblázatos könyvecskéjébe. – A havi fizetnivaló kezdetben lehet, hogy kissé meredeknek látszik, de ahogy az évek múlnak, és ezzel az infláció és az ön mindenkori bére emelkedik, várható, hogy idővel csaknem jelentéktelenné válik.

– Mennyit kell fizetnem havonként, hogy végül egymilliót kapjak? – kérdezte Dávid, és megkísérelte azt a látszatot kelteni, hogy horogra akadt.

– Feltéve, hogy a hatvanadik születésnapját választjuk ki a szerződés lejáratának napjaként, valamivel többet, mint ezer dollárt egy hónapban – közölte Marvin, miközben azon igyekezett, hogy ez bagatell Összegnek hangozzék. – Es ne felejtse el, ennek hatvan százaléka adócsökkentő, így a valóságban csak tizenöt dollárt fizet naponta, míg a végén egymilliót kap, és éppen egy olyan időpontban, amikor szüksége van rá. Egyébként pedig ez az ezer dollár állandó, soha nem növekszik. Valójában inflációbiztos. - Ijesztően harsány nevetésben tört ki.

– De mégis, vissza fogom-e kapni a teljes összeget, bármi is adódik?

– Egemillió dollárt kap a hatvanadik születésnapján – erősítette meg Marvin –, bármi is történik, eltekintve a világ végétől. Biztosítási kötvényt persze erre nem tudok írni – mondta egy újabb harsány nevetés kíséretében. – Mindennek ellenére, kedves barátom, ha ön sajnálatos módon a hatvanadik születésnapja előtt

elhalálozna, már megbocsásson, eltartottjai a teljes összeget azonnal megkapnák.

– Nincsenek eltartottjaim – mondta Dávid, mint akit untat a dolog.

– Csak van Valakije, akivel törődik – mondta Marvin. – Egy olyan jóképű tagnak, mint ön.

– Hagyja itt nálam a nyomtatványokat, Mr Roebuck, és a hét végén átgondolom. Ígérem, vissza fogja kapni.

Marvin csalódottnak látszott. Nem volt szüksége fejtágítóra, hogy elmondják neki, ha az ember már az első találkozásnál falhoz állítja az ügyfelet, ne hagyja elmenni, mert ezzel csak gondolkodási időt ad neki. Száraznak érezte az ajkát.

Pat a kora reggeli órákban jött meg az esti műszakból, de Dávid ébren maradt, így át tudták futni a Marvinnal való találkozás részleteit. Pat nyugtalan és bizonytalan volt a tervet illetően. Dávid foglalkozott mindig minden problémával, ami eddig előfordult, különösen az anyagiakkal, és Pat félt attól, hogyan alakul majd, ha Dávid már nem tud neki többé tanácsot adni. Hála Istennek, Dávid volt, aki foglalkozott Marvinnal is, Pat nem is tudott volna nemet mondani egy dörzsölt házaló üzletkötőnek.

– Tehát mi lesz a következő teendő? – kérdezte Pat.

– Várni.

– De megígérted Marvinnak, hogy visszaadod neki.

– Tudom, de nekem egyáltalán nem áll szándékomban ezt tenni – mondta Dávid, karját Pat nyaka köré fonva. – Van egy fogadásom, hogy Marvin lesz, aki hétfőn reggel elsőnek felhív. És ne felejtse el, nekem még mindig olyannak kell látszanom, mintha ő lenne az, aki unszol engem.

Amikor lefeküdtek, Pat úgy érezte, hogy közeleg az asztmarohama, és úgy döntött, most nincs itt az ideje, hogy Dávidét arra kérje, fussák át ismét a részleteket. Egyébként is, amint Dávid

újból és újból elmagyarázta, nem lenne semmi szükség arra, hogy Pat találkozzék Marvinnal.

Marvin hétfőn reggel 8.30-kor telefonált.

– Reméltem, hogy elcsípem, mielőtt elmegy, hogy eladja azokat a részvényeket és kötvényeket – mondta. – Jutott valami elhatározásra?

– Igen, döntöttem – mondta Dávid. – Megbeszéltem az egész ötletet a hét végén az anyámmal, és ő úgy gondolja, hogy az egymilliót kellene választanom, mert ötszázezer esetleg nem lenne elég nagy összeg, mire elérem a hatvanadik évet.

Marvin örült, hogy Dávid nem látta őt, amikor megnyalta az ajkát. – Az ön anyja nyilvánvalóan okos asszony – jegyezte meg.

– Önre bízhatom az összes írásos munkát? – kérdezte Dávid, aki próbált olyannak tűnni, mint aki nem akar semmilyen részletkérdéssel foglalkozni.

– Meghiszem azt – vágta rá Marvin. – Ne is gondoljon vele, kedves barátom. Csak hagyja rám ezt az egész zűrzavart. Én tudom, hogy helyes döntést hozott, Dávid. Kezeskedem, hogy soha életében nem fogja megbánni.

Másnap Marvin ismét telefonált, hogy elmondja, befejezte az írásbeli munkát, és mindez azt teszi szükségessé, hogy elvégeztessen egy egészségügyi rutinvizsgálatot – ezt a szót ismételte. De a biztosítási összeg nagysága miatt ennek a cég orvosánál kell megtörténnie New Yorkban.

Dávid nagy hűhót csapott a New Yorkba való utazás miatt, és hozzátette azt is, hogy talán rosszul döntött, de Marvin többszöri könyörgése után, amit behízelt rábeszéléssel vegyített, végül beadta a derekát.

Marvin másnap este felhozta az összes nyomtatványt a lakásba, miután Pat elment munkába.

Dávid aláírta a három különálló iratot a ceruzával bejelölt két

kereszt között. Az utolsó ténykedése az volt, hogy nyomtatott betűkkel beírta Pat nevét egy kis kockába, amire Marvin mutatott rá tömpe ujjával.

– Mint egyedüli eltartottja – magyarázta az ügynök –, akit 2027. szeptember 1. előtt kellene itthagynia, Isten bocsássa meg. Összeházasodtak Pattéi?

– Nem, csak együtt élünk – felelte Dávid.

Még néhány „kedves barátom” és annál is több „soha életében nem bánja meg” után Marvin elment, kezében a nyomtatványokat szorongatva.

– Most csak annyit kell tenned, hogy uralkodj az idegeiden – mondta Dávid Patnek, amikor közölte vele, hogy az írásos munka készen van. – Csak az jusson mindig eszedbe, hogy senki nem ismer engem jobban, mint te, és ha egyszer ennek vége lesz, felveszel egymillió dollárt.

Amikor elérkezett az alvás ideje, Pat kétségbeesetten le akart feküdni Daviddal, de mindketten elfogadták, hogy ez többé már nem lehetséges.

A következő hétfőn együtt elutaztak New Yorkba a találkozóra, amit Dávid a Geneva Life konzultáns főorvosával előzetesen megbeszélt. A biztosítási cég központi irodájától egy háztömbnyire váltak el egymástól, mert nem akarták megkockáztatni, hogy együtt lássák őket. Még egyszer megölelték egymást, de amint elváltak, Dávid változatlanul aggódott, hogy Pat képes lesz-e végigcsinálni.

Tizenkettő előtt pár perccel érkezett az orvosi rendelőbe. Egy hosszú fehér köpenyes nő mosolygott rá az íróasztal mögül.

– Jó reggelt kívánok – mondta ő. – A nevem Dávid Kravits. Megbeszélt találkozóm van Royston doktorral.

– Ó, igen, Mr. Kravits – mondta az ápolónő. – Royston doktor várja önt. Kérem, kövessen. – A nő végigvezette őt egy hosszú, sivár folyosón, balra az utolsó szobáig. Egy kis réztábla jelezte: Dr.

Royston. Kopogtatott, kinyitotta az ajtót és azt mondta: – Doktor úr, Mr. Kravits,

Dr. Royston alacsony, idős ember volt, mindössze néhány hajtinccsel fényes, napbarnított fején. Szarukeretes szemüveget viselt, és olyan volt a tekintete, ami azt sejtette, hogy a saját életbiztosítási kötvénye sem lehet messze az esedékességtől. Felkelt székéről, kezét fogott páciensével, és” azt mondta: – Az életbiztosítási kötvény ügyében, ha jól emlékszem.

– Igen, úgy van.

– Ne tartsuk fel egymást túl soká, Mr. Kravits. Csak rutinvizsgálat ez, de a cég szeretne biztos lenni abban, hogy ön egészséges és jól van, ha ilyen nagy összegről van szó. Foglaljon helyet – mondta, íróasztala túloldalára mutatva.

– Én magam is azt gondoltam, hogy túl magas az összeg. Fél milliónak is örültem volna, de az ügynök nagyon rábeszélte...

– Volt valami komoly betegsége az elmúlt tíz évben? – kérdezte az orvos, aki nyilvánvalóan nem volt érdekelt az ügynök szempontjaiban.

– Nem volt. Egy-két megfázás, de semmi olyan, ami komolynak mondható – hangzott a válasz.

– Helyes. És a közvetlen családjában valami szívroham, rák, májpanasz volt-e?

– Nem tudok róla.

– Az apja él?

– Nagyon is.

– És egészséges, jól érzi magát?

– Kocog minden nap, és súlyozzik hét végén a helyi konditeremben.

– És az anyja?

– Ő egyiket sem csinálja, de nem lennék meglepődve, ha jóval

túlélné az apámat.

Az orvos nevetett. – A nagyszülei közül él még valamelyik?

– Mindegyik, egyet kivéve. Az apám apja meghalt két évvel ezelőtt.

– Tudja a halál okát?

– Csak úgy elment, azt hiszem. Legalábbis így mondta a pap a temetéskor.

– És milyen idős volt? – kérdezte az orvos. – Emlékszik rá?

– Nyolcvanegy, nyolcvankettő.

– Rendben – ismételte meg Dr. Royston, és kipipált egy újabb kockát az előtte lévő nyomtatványon. – Ezen betegségek valamelyikében szenvedett-e valamikor is? – kérdezte, miközben eléje tartott egy táblát. A lista arthritisszel kezdődött és huszonnyolc sort tartalmazott, a végén a tuberkulózissal.

Végigfutott a hosszú listán, mielőtt válaszolt. – Nem, egyikben sem – csak ennyit mondott, s ezúttal nem vallotta be az asztmát.

– Dohányzik?

– Soha nem dohányoztam.

– Az ivással hogy áll?

– Társaságban csak, és szívesen megiszom egy pohár bort vacsorához, de töményt soha.

– Kitűnő – mondta az orvos, és kipipálta az utolsó kis kockát is.

– Most pedig megmérjük a magasságát és a súlyát. Jöjjön ide, kérem, Mr. Kravits, és álljon rá a mérőre.

Az orvosnak lábujjhegyre kellett állnia, hogy a fából való jelet egészen addig tolja, amíg az nem ér páciense fejéhez. – Hat láb és egy hüvelyk – jelentette ki, aztán lenézett a mérlegre, és a kis súlyokat odébb pöccintette, amíg az egyensúly be nem állt. – Százhetvenkilenc font. Nem rossz. – Kitöltött két további sort a jelentésében. – Talán egy kissé nagyobb a súlya a kelleténél. .

– Most pedig szükségem lenne vizeletmintára, Mr. Kravits. Legyen szíves, vigye ezt a műanyag tartót a következő ajtóhoz, és töltsen meg kb. félig, hagyja a párkányon, amikor készen van, és jöjjön vissza hozzám.

Miközben az orvos írt még valami feljegyzést, páciense kiment a szobából. Pár pillanat múlva visszatért.

– A tartót a párkányon hagytam – ennyit mondott.

– Rendben. A következő egy vérminta, amire szükségem van. Feltűrné a jobb ruhaujját? – Az orvos a férfi bicepsze köré tekerte a gumipárnát és addig pumpálta, amíg a vénák jól láthatóvá váltak. – Egy apró szúrás – mondta. – Alig fog érezni valamit. – A tű behatolt, és ő elfordult, amikor az orvos levette a vérét. Dr. Royston letörölte a parányi sebet, és egy kis négyszöglakú tapaszt tett a megsértett bőrre. Az orvos odahajolt, egy hideg sztetoszkópot tett páciense mellkasának különböző részeire, és időnként kérte, hogy lélegezzon be, majd ki.

– Rendben – ismételte. Végül azt mondta: – Csak terítsen magára valamit, Mr. Kravits. Pár percet kell töltenie a folyosó végén Dr. Harveynál, aki készít önről egy mellkasi röntgenfelvételt, és valami mókát csinál az elektromos párnáival, de utána készen van, és mehet haza – megnézte feljegyzéseit – New Jerseybe. A cég néhány napon belül érintkezésbe lép önnel, mielőtt meglesznek az eredmények.

– Köszönöm, Royston doktor – mondta, miközben begombolta az ingét. Az orvos megnyomott egy berregőt az íróasztalán, és megjelent az ápolónő, aki átvezette őt egy másik szobába, amelynek az ajtaján ez volt olvasható: Dr. Mary Harvey. Harvey doktornő – egy választékosan öltözött, középkorú nő, rövidre vágott ősz hajjal – várta őt. Rámosolygott a magas, jóképű férfire, és kérte, hogy vegye le ismét az ingét, s álljon rá a platóra a röntgenkészülékkel szemközt. – Tegye a karjait hátra és lélegezzon be. Köszönöm. – Ezután kérte, hogy feküdjön le a szoba sarkában lévő ágyra. A férfi

mellkasa fölé hajolt, masszafoltokat kent a bőrére, és kis párnákat erősített rá. Miközben a férfi a fehér mennyezetet bámulta, az orvosnő bekapcsolta a készüléket, és az íróasztala sarkán lévő képernyőre koncentrált. Arckifejezése nem árult el semmit.

Miután a masszát eltávolította egy nedves flannellel, azt mondta:
– Felveheti az ingét, Mr. Kravits. Most már távozhatsz.

A fiatalember mihelyt felöltözött, kisértette az épületből, le a lépcsőkön, és futott addig a sarokig, ahol elváltak. Ismét megölelték egymást.

– Minden jól megy?>

– Azt hiszem – válaszolta. – Azt mondták, hogy meg fognak hallgatni a következő néhány napon belül, mihelyt az összes vizsgálati eredmény készen lesz.

– Hála Istennek, ez nálad nem jelent problémát.

– Bárcsak nálad se jelentene.

– Ne gondoljunk erre – mondta Dávid, miközben szorosan karolt az egyetlen emberbe, akit szeretett.

Marvin egy hét múlva telefonált, hogy közölje Daviddal, Dr. Royston makulátlan egészségi bizonyítványt adott róla. Most már csak annyi a teendője, hogy el kell küldenie a biztosító társaságnak az 1100 dolláros első részletet. Dávid másnap reggel feladta postán a Geneva Life csekkjét. Ettől fogva a részletek fizetése minden hónap első napján sürgönyi átutalással történt.

A hetedik részletfizetés után Dávid Kravits meghalt AIDS-ben.

Pat megpróbált visszaemlékezni, mit kell elsőnek tennie, amikor a végrendeletet felolvasták. Érintkezésbe lépett egy bizonyos Mr. Levyvel, Dávid ügyvédjével, és mindent rábízott. Dávid figyelmeztette, hogy őt magát semmiképpen ne avassa be. Csak nyújtsa be Levy – mint az ő végakarátának végrehajtója – az igényét a biztosító társaságnak, mondta, és aztán adja át neki a pénzt. Ha bármi kétsége is van, ne szóljon róla, ez volt Dávid utolsó

tanácsa, amit Patnek adott, mielőtt meghalt.

Tíz nappal később Pat egy levelet kapott a Geneva Life igényrendezési képviselőjétől, aki találkozót kért a kötvény kedvezményezettjétől. Pat a levelet egyenesen Dávid ügyvédjének juttatta el. Mr. Levy megküldte levélben a beleegyezést a találkozóhoz, amely ügyfele kérésére a Goldberg és Levy cég Manhattan-beli irodájában lesz.

– Van valami, amit nem mondott el nekem, Patrick? – kérdezte Levy pár perccel azelőtt, amikor a biztosító társaság igényrendezési képviselőjének meg kellett érkeznie. – Mert ha van, akkor jobb, ha most mondja meg.

– Nem, Mr. Levy, nincs semmi mondanivalóm - válaszolta Pat, hogy szó szerint eleget tegyen Dávid instrukcióinak.

A Geneva Life képviselője tekintet a találkozás pillanatától kezdve folytonosan Pat lehajtott fejére szegeztess nem hagyott kétséget Mr. Levyban afelől, hogy nem örül a kifizetésnek ezzel a különleges igénnyel kapcsolatban. De minden kérdése szilárd falba ütközött, mivel az ügyvédet erősítette az a tudat, hogy nyolc hónappal ezelőtt, amikor a szigorú vizsgálatokat elvégezték, a Geneva Life orvosai nem találtak arra utaló jelet, hogy Dávid HIV-pozitív lenne.

Levy csak azt ismételte: – Akármekkora zajt is üt, végül a cége úgylis fizetni fog. – Ráadásképpen hozzátette: – Ha nem kapnám meg az ügyfelemet megillető teljes összeget harminc napon belül, nyomban eljárást fogok kezdeményezni a Geneva Life ellen. – Az igényrendezési képviselő kérte Levyt, hogy gondolja meg alaposan. Levy Patre nézett, aki lehajtott fejét még mélyebbre horgásztatta, majd így felelt. -Biztos, hogy nem fogom.

Pat két órával később ért vissza a lakásába kimerülten, leverten, félve attól, hogy esetleg elkaphatja egy asztmás roham. Próbált magának készíteni valami vacsorát, mielőtt munkába megy, de minden olyan értelmetlennek látszott Dávid nélkül. Már arra

gondolt, mi lenne, ha belemenne a kiegyezésbe.

A telefon csak egyszer csengett este. Pat odarohant, abban a reményben, hogy esetleg az anyja vagy a húga lesz. Végül is Marvin volt az, aki remegő hangon mondta: – Komoly bajban vagyok, Pat. Valószínűleg elvesztem az állásomat a biztosítás miatt, amit a barátjával, Daviddal kötöttem.

Pat mondta, mennyire sajnálja, de úgy érzi, hogy nincs, amiben segíteni tudna.

– De van – erősködött Marvin. – Kezdetnek köthetne biztosítást saját maga. Ez talán megmentené a bőrömet.

– Nem hiszem, hogy bölcs dolog lenne – mondta Pat, miközben azon gondolkodott, mit tanácsolna neki Dávid.

– Biztosan Dávid sem szeretné látni, hogy kirúgnak – esedezett Marvin. – Könyörüljön meg rajtam, kedves barátom. Nem engedhetek meg magamnak még egy válást.

– Mennyibe kerülne ez nekem? – kérdezte Pat, és kétségbeesetten keresett valamilyen módot arra, hogy megszabaduljon a vonalban lévő Marvintól.

– Most fog kapni egymillió dollárt készpénzben – mondta Marvin csaknem kiabálva –, és azt kérdezi tőlem, mennyibe kerül? Mi az az ezer dollár havonta egy olyan gazdag embernek, mint maga?

– De én nem vagyok biztos benne, hogy kapok egymilliót – tiltakozott Pát.

– Már minden el van intézve – mondta Marvin, és közben hangerőssége néhány decibelt esett. – Nem akarták, hogy tudassam magával, de a hónap harmincadik napján fog egy! csekket kapni. A cég tudja, hogy a maga ügyvédje kiheréli őket... Az első befizetést nem kell addig megtennie, amíg meg nem. kapta az egymilliót.

– Rendben van – mondta Pat, mert mindenáron szabadulni akart tőle. – Megteszem, de addig nem, amíg meg nem kaptam a csekket.

– Köszönöm, kedves barátom. Beugrom holnap este az írásbeli

anyaggal.

– Nem, az nem alkalmas – tiltakozott Pat. – Ebben a hónapban éjszakás vagyok. Jobb lenne holnap délután.

– Nem fog éjszaka dolgozni, kedves barátom, mihamarabb megkapja a csekket – mondta Marvin, miközben kieresztette rettentően fülhasogató nevetéseinek egyikét. – Szerencsés ember – tette hozzá, mielőtt letette a telefont.

Mire Marvin másnap délután feljött Pat lakásába, ő már alaposan átgondolta a dolgot. Ha megint el kell mennie Dr. Roystonhoz, azonnal rájönnek az igazságra. De mihamarabb Marvin biztosította őt arról, hogy az orvosi vizsgálatot bármelyik orvossal elvégeztetheti, akit választ, és hogy az első befizetést későbbre fogják keltezni, beadta a derekát, és aláírta a nyomtatványokat a két kereszt között. Egyedüli kedvezményezettjének Rutht jelölte meg. Remélte, hogy legalább Dávid jóváhagyta volna ezt a döntését.

– Köszönöm, kedves barátom. Nem fogom még egyszer zavarni.-ígérte Marvin. Mielőtt becsukta maga mögött az ajtót, az utolsó szavai ezek voltak: – ígérem magának, soha életében nem bánja meg.

Pat egy héttel később felkereste az orvosát. A vizsgálat nem tartott sokáig, mivel Pat nemrégén részt vett egy teljes kivizsgáláson. Akkor, amint az orvos visszaemlékezett, Pat egészen idegesnek látszott, és nem tudta elrejtteni megkönnyebbülését, amikor megtelefonálta, hogy a légiveszély elmúlt. – Kutyaabaja, Patrick – mondta –, eltekintve az asztmájától, ami úgy néz ki, hogy nem romlott.

Marvin egy hét múlva felhívta Patet, hogy közölje vele, az orvos makulátlan egészségi bizonyítványt adott róla, és hogy ő megtarthatja az állását a Geneva Life-nál.

– Ennek örülök – mondta Pat. – De mi van a csekkemmel?

– A hónap utolsó napján fogják kifizetni. Most már csak ügyintézés kérdése. Magánál kell, hogy legyen huszonnégy órával

azelőtt, mielőtt a maga biztosításának első befizetése esedékes lesz. Ahogy mondtam, maga nyer mindkét esetben.

Pat a hónap utolsó napján felhívta Dávid ügyvédjét, hogy megkérdezze tőle, megkapta-e a csekket a Geneva Life-től.

– A reggeli postában nem volt semmi – mondta neki Levy –, de rögtön telefonálok magának, ha már feladták és úton van. Ha nem, azonnal megindítom ellenük az eljárást.

Pat nem tudta, megmondja-e Levynak, hogy aláírt egy csekket 1100 dollárról, amit másnap kell feladnia, és hogy csak akkora összeg van a számláján, ami ezt éppen fedezi, és biztosan nem annyi, hogy a következő fizetésig kibírja belőle. Minden fölösleges készpénze elment arra, hogy Dávid havi fizetnivalóját rendezze a Geneva Life-nál. Úgy döntött, hogy nem említi meg. Dávid mindig azt mondta neki, hogy ha bármilyen kétség is merül fel benne, ne szóljon semmit.

– Telefonálni fogok magának ma este záráskor, és pontosan közölni fogom, mi a helyzet – biztosította Levy.

– Nem, az nem lesz jó – mondta Pat. – Éjszakai műszakban vagyok egész héten. Tulajdonképpen éppen most kell indulnom a munkába. Talán holnap el^ sóként felhívhatna engem?

– Azt teszem – ígérte az ügyvéd.

Amikor Pat a hajnali órákban hazaért a munkából, nem tudott elaludni. Csak hánykolódott az ágyában, amiatt aggódott, hogy miből fog megélni a hónap hátralévő részében, ha a csekkjét ma reggel befizeti a banknak, és ő még nem kapja meg az egymillió dollárt a Geneva Life-től.

Telefonja 9.31-kor csengett, és megkönnyebbült, amikor Mr. Levy hangját hallotta a vonal végén.

– Patrick, tegnap este hívtak engem a Geneva Life-től, mialatt maga munkában volt, és meg kell magának mondanom, hogy megszegte a Levy-cég arany szabályát.

– A Levy-cég aranyszabályát? – kérdezte Pat összezavarodva.

– Igen, a Levy-cég aranyszabályát. Ez igazán egész egyszerű, Patrick. Természetesen elhallgathatsz, amit akarsz, aki elől akarsz, de soha ne hallgass el semmit a saját ügyvéded elől.

– Ezt nem értem – mondta Pat.

– Az ön orvosa küldött egy mintát az ön véréből és vizeletéből, és kiderült, hogy az azonos azokkal, ami Dr. Roystonnál van a laboratóriumában Dávid Kravits néven.

Pat érezte, hogy a vér kiszalad a fejéből, amikor rájött a cselvetésre, amit biztosan Marvin készített neki. A szíve egyre hevesebben és hevesebben vert. Lába hirtelen felmondta a szolgálatot, és lélegzetért kapkodva a padlóra zuhant.

– Hallott engem, Patrick? – kérdezte Levy. – Ott van még?

Húsz perccel később egy mentőcsapat hatolt be a lakásba, de percekkel előtte, hogy odaértek, Pat meghalt szívrohamban, ami asztmás fuldoklási roham következtében alakult ki.

Mr. Levy addig nem tett semmit, amíg Pat bankja meg nem tudta erősíteni, hogy ügyfelének 1100 dolláros csekkje befolyt a biztosító társasághoz.

Kilenc hónappal később Pat húga, Ruth megkapta az egymillió dolláros kifizetést a Geneva Life-től, de csak egy hosszas bírósági küzdelem után, amit a Goldberg és Levy céggel folytattak.

Az esküdtszék végül elfogadta, hogy Pat természetes körülmények között halt meg, és hogy a halála időpontjában az életbiztosítási kötvény létezett.

Arról kezeskedem, hogy Marvin Roebuck bánja, amíg él.

AUTÓPÁLYÁN NE ÁLLJ LE SOHA

Diana reménykedett benne, hogy ötkor elszabadulhat, így vacsorára ott lehet a farmon. Megpróbálta nem mutatni valódi érzéseit, amikor 4.37-kor a helyettese, Phil Haskins átnyújtott neki egy bonyolult, tizenkét oldalas iratot, amelyet igazgatói aláírással kellett ellátni, mielőtt az ügyfélnek kiküldik. Haskins nem habozott őt emlékeztetni, hogy két hasonló szerződést vesztek el ezen a héten.

Pénteken ez mindig így szokott lenni. A telefonok a délután közepe táján elcsöndesednek, és akkor, amikor éppen azt -gondolja, hogy meglephet, egy megbízás köt ki az íróasztalán. Diana egy pillantást vetett erre a különleges iratra, és tudta, nincs esélye, hogy hat előtt végezzen.

Gyermekeit egyedül nevelő szülőnek, valamint egy kicsi, de jól menő cég igazgatójának lenni a Cityben azt jelentette, hogy nap mint nap kevés olyan pillanata maradt, amikor feloldódhatott. Tehát amint az a hétvége jött el a négy közül, amelyet James és Caroline a volt férjével töltöttek, Diana megpróbálta egy kissé korábban otthagyni az irodát, mint ahogy szokta, hogy ne kerüljön dugóba a hétvégi forgalomban.

Lassan átolvasta az első oldalt, és belejavított néhány helyen, biztos tudatában annak, hogy ami hibát az ember sietve elkövet péntek este, azt az elkövetkező hetekben bánhatja. Amikor az irat utolsó oldalára odaírta a szignóját, rápillantott az íróasztalon lévő órájára. Éppen akkor ugrott 5.51-re.

Diana összeszedte a táskáját, és céltudatosan az ajtó felé sétált, majd letette a szerződést Phil íróasztalára, nem véve magának a fáradságot arra, hogy jó hétvégét kívánjon neki. Gyanította, hogy ez az írásbeli munka reggel kilenc óta az asztalán volt Philnek, de

4.37-ig ott tartotta, mert ez volt az egyetlen eszköze a visszavágásra, hogy Diana lett az osztály vezetője. Mihelyt biztonságban benn volt a liftben, megnyomta az alagsori kocsiparkoló gombját, és kiszámította, hogy ez a késés valószínűleg további egy órával fogja meghosszabbítani az utazását.

Kilépett a liftből, odament Audi kombi kocsijához, kinyitotta az ajtaját, és bedobta a táskáját a hátsó ülésre. Amikor felhajtott az utcára, az alkonyati forgalomban özönlő járművek éppen lépést tartottak a hajszálcsíkos öltönyű gyalogosokkal, akik – mint szorgos hangyák – a földben lévő legközelebbi lyuk irányába siettek.

Bekapcsolta a hatórás híreket. Éppen a Big Ben órája ütött, majd a három fő politikai párt szóvivői adták meg értékelésüket az európai választás eredményeiről. John Major elutasította, hogy a jövőjéről nyilatkozzék. A konzervatív párt magyarázata szegényes szereplésére az volt, hogy az ország lakosságának csak harminchat százaléka vette magának a fáradságot, hogy az urnákhoz járuljon. Diana bűnösnek érezte magát, ő is a hatvanhat százalékban volt, akije nem szavaztak.

A bemondó azzal folytatta, hogy Boszniában a helyzet továbbra is kétségbeejtő, és hogy az ENSZ végzetes következményekkel fenyegetőzött, ha Radovan Karadzics és a szerbek nem jutnak egyezsége a többi háborúzó féllel. Diana figyelme elterelődőtt -egy ilyen fenyegetés többé már aligha megy újdonságszámba. Gyanította, ha egy év múlva bekapcsolja a rádiót, szóról szóra ugyanezt fogják mondani.

Amint kocsijával körbe siklott a Russel Square-en; kezdett az előtte álló hétvégére gondolni. Már egy év is elmúlt azóta, hogy John közölte vele, megismerkedett egy másik nővel, és el akar válni. Ő azonban maga sem tudta, hogy hét évi házasság után miért nem volt jobban megdöbbenve – vagy legalább miért nem volt dühös – férje árulása miatt. Meg kell vallania, hogy igazgatói kinevezése óta egyre kevesebb és kevesebb időt töltöttek együtt. És

talán érzéketlenné vált attól a tényről, hogy Britanniában ma minden harmadik házaspár elválik vagy külön él. Szülei képtelenek voltak elrejteni csalódottságukat, akkor ugyanis ők negyvenkét éves házások voltak.

A válás eléggé barátságosan zajlott le, mivel John, aki kevesebbet keresett, mint ő – ez volt talán a problémák egyike –, engedett legtöbb követeléséből. Diana megtartotta a lakást Putneyban, az Audi kombit és a gyerekeket, akiknek láthatását minden négy hétből egy hét végén engedélyezték az apukának. John ma kora délután – mint szokásosan – felveszi a gyerekeket az iskolánál, és vasárnap este hét óra körül fogja őket visszahozni a putneyi lakásba.

Diana bármit megtett azért, hogy elkerülje az egyedüllétet, amikor a gyerekek nem voltak körülötte. Noha rendszeresen zsörtölődött amiatt, hogy a gyerekek apa nélkül való nevelésének felelőssége őrá hárul, keservesen hiányoztak neki már abban a pillanatban, amikor elvesztette őket szem elől.

Nem volt szeretője, és nem szokott házon kívül aludni. Az irodában a magasabb beosztásúak közül egyik sem ment annál tovább, mint hogy ebédelni hívja őt. Talán mert hárman közülük nem voltak nősek – és nem ok nélkül. Az egyedüli, amelyikkel fontolgatta, hogy viszonyba lép, teljesen világossá tette előtte, hogy csak az éjszakákat akarja vele tölteni, a nappalokat nem.

Mindenesetre Diana, már rég olyan állásponton volt, hogy ha ő, mint a cég első női igazgatója, komolyan hivatali viszonyba keveredik valakivel, bármennyire is futó jelleggel vagy rövid időre, az csak könnyekkel végződhet. A férfiak nagyon hiúak, gondolta. A nőknek csak egyetlen hibát kell elkövetniük, és rögtön azt a címkét ragasztják rá, hogy fűvel-fával lefekszik. Akkor minden más ember a helyszínen vigyorog a hátad mögött, vagy a lábaddal foglalkozik, mint a karosszékén lévő karjának a meghosszabbításával.

Diana sóhajtott egyet, amikor ismét megállt egy piros lámpánál.

Húsz perc alatt nem tudott néhány mérföldnél többet megtenni. Kinyitotta a kesztyűtartót, és elkezdett kotorászni a sötétben egy kazetta után. Talált egyet, és benyomta a résbe abban a reményben, hogy Pavarotti lesz, de csak Glória Gaynor sivító hangjai üdvözölték őt, mondván: Túl akarom élni”. Elmosolyodott és Dánielre gondolt, amikor a lámpa zöldre váltott.

Ő és Dániel közgazdaságtant tanultak a bristoli egyetemen az 1980-as évek elején. Barátok voltak, de nem voltak szerelmesek egymásba. Aztán Dániel megismerkedett Rachellel, aki egy évvel alattuk járt, és attól a pillanattól kezdve nem nézett más nőre. Azon a napon házasodtak össze, amikor Dániel végzett, és amikor a mézeshetekről hazaértek, Dániel átvette apja farmjának irányítását Bedfordshire-ben. Három gyerek jött gyors egymásutánban, és Diana büszke volt, amikor felkérték, hogy ő legyen a keresztmamája Sophie-nak, a legidősebbnek. Dániel és Rachel most tizenkét éves házások, és Diana bízott benne, hogy ők nem fognak csalódást okozni a szüleiknek holmi válással.

Noha Dániel és Rachel meg voltak győződve róla, hogy Diana izgalmas és teljes életet él, ő gyakran irigyelte nemes és egyszerű életüket. Rendszeresen kérték őt, hogy töltsen náluk a hétvégét vidéken, de Dániel minden két-három meghívásából Diana csak j egyet fogadott el. Nem azért, mert nem szeretett volna gyakrabban velük lenni, hanem mert amióta elvált, nem akarta kihasználni a vendégszeretetüket.

Bár szerette a munkáját, de ez egy átkozottul nehéz hét volt. Két szerződés megghiúsult, James kiesett az iskolai futballcsapatból, Caróline pedig szüntelenül azt mondogatta, hogy az apja nem bánja, hogy televíziót néz, amikor a leckéjét kellene csinálnia. Ismét egy piros lámpa.

Majdnem egy órát tartott, hogy a városból kifelé hét mérföldet megtegyen, és amikor elérte az első kétsávos autótutat, felpillantott az Al-es útjelzésre, sokkal inkább megszokásból, mint az útbaigazítás céljából, hiszen ismerte minden egyes yardját az

irodájától a farmig vezető útnak. Megkísérelte növelni a sebességet, de az teljességgel lehetetlen volt, mivel mindkét sáv konokul zsúfolt maradt.

A fene egye meg. – Elfelejtett ajándékot vásárolni nekik, még egy illendő üveg bordóit sem vett. A fene egye meg, ismételte. Dániel és Rachel mindig megajándékozták. Az jutott eszébe, hogy útközben vesz valamit, aztán visszaemlékezett rá, hogy a farmig semmi más nincs, csak szervizállomások. Nem jelenhet meg még egy doboz csokoládéval, amit ők sohasem esznek. Amikor elérte a körforgalmat, ami az A l-re vezet, először sikerült a sebességet ötven fölé vinnie. Kezdett feloldódni, és hagyta, hogy a figyelmét elterelje a zene.

Nem volt semmilyen figyelmeztetés. Bár azonnal rálépett a fékre, de már túl késő volt. Tompa ütődés érződött az elülső lökhárítón, és enyhe remegés rázta meg a kocsit.

Egy kis fekete jószág suhant át a sávján, és ő -gyors reakciói ellenére – nem tudta elkerülni az ütközést. Kihajtott az útpadkára, és csikorogva leállt, hogy megnézzé, vajon az állat túlélte-e. Hátramenetben lassan visszahajtott arra a helyre, ahol gondolta, hogy nekiütődött, miközben a forgalom elzúgott mellette.

Végül tizedszerre meglátott a zöld pázsitsávon fekvő egy macskát, amely az úton szaladt át. Kiszállt a kocsiból, és az élettelen test felé tartott. Hirtelen rosszullét fogta el. Neki is van két macskája, és tudta, hogy soha nem lenne képes elmondani a gyerekeinek, mit tett. Felemelte az elpusztult állatot, és gyöngéden az útszéli árokba fektette.

– Annyira sajnálom – mondta, kissé ostobának érezve a helyzetet. Egy utolsó pillantást vetett rá, mielőtt beszállt a kocsiba. Ironikus volt a dolog, hiszen az Audit a jó biztonsági tulajdonságai miatt választotta.

Visszaült az autóba, és ráadta a gyújtást, miközben azt tapasztalta, hogy Glória Gaynor még mindig teli tüdőből harsogja

véleményét a férfiakra. Diana kikapcsolta őt, és megpróbált nem gondolni a macskára, miközben várta, hogy a forgalomban legyen egy rés, amelyen keresztül be tud furakodni a lassú sávba. Végül sikerült neki, de még mindig képtelen volt kitörölni a gondolataiból az okatlanul elpusztult macskát.

Diana ismét felgyorsított ötvenre, amikor hirtelen észrevett egy pár fényszórót, ami keresztülvilágított a hátsó szélvédőjén. Felemelte a karját, és intett a visszapillantó tükrebe, de a fény tovább vakította. Lassított, hogy elengedje a járművet, de a sofőr nem kapott rajta. Diana arra gondolt, hogy nincs-e valami baj a kocsijával. Nem működik az egyik lámpája? Füst jön ki a kipufogóján? Vagy...

Úgy döntött, hogy felgyorsít, és egy bizonyos távolságra tesz szert a mögötte lévő járműtől, de az néhány yardnyira maradt a lökhárítójától. Megpróbálta elkapni a sofőr tekintetét a visszapillantó tükreben, de alig látott valamit a fény élessége miatt. Amint szeme mind jobban és jobban hozzászokott a ragyogáshoz, egy nagy fekete teherautó körvonalát vette ki, amely le akart csapni rá, amelynek volánjánál – úgy látta – egy fiatal férfi ült. Úgy tűnt, mintha integetne neki.

Diana ismét lassított a következő körforgalomnál, hogy megadja neki a lehetőséget az előzésre a külső sávban, de az ismét nem ragadta meg az alkalmat, és csak csüngött az ő lökhárítóján, és fényszóróit még mindig nem tompította le. Várta, hogy legyen egy rés a jobbján menő forgalomban. Amikor adódott egy, beletaposott a gázba, átszáguldott a körforgalmon, és ráhajtott az A l-esre.

Végre megszabadult tőle. Éppen kezdett megnyugodni és Sophie-ra gondolni, aki mindig annyira várta őt, hogy olvasson neki, amikor azok az erős sugarú fényszórók hirtelen ismét felvillantak a hátsó szélvédőjén keresztül, és újból elvakították. Ha az egyáltalán lehetséges, most közelebb voltak egymáshoz, mint valaha.

Ha Diana lassított, a teherautó is lassított. Ha Diana gyorsított,

az is gyorsított. Megpróbált kitalálni valamit, és kétségbeesetten integetni kezdett a mellette elhaladó autósoknak, de kellemetlen helyzetét senki nem vette észre. Megpróbál más módszert kigondolni, hogy vészjelet adjon valakinek, és hirtelen eszébe jutott, hogy amikor a cégvezetésbe került, javasolták, hogy kocsitelefont szereltesse be. Diana akkor úgy döntött, hogy ez várhat, amíg a kocsi a következő szervizre megy, aminek két héttel ezelőtt kellett volna megtörténnie.

Megdörzsölte a homlokát, és letörölte róla a verítéket, gondolkozott egy pillanatig, aztán a kocsiját átmanőverezte a gyors sávba. A teherautó utána lendült, és olyan közel került az ő lökhárítójához, hogy félelem fogta el, ha csupán hozzáér a fékjéhez, akaratlanul is óriási tömegszerencsétlenséget okozhat.

Diana kilencvenre felvitte a sebességet, de a teherautót nem lehetett lerázni. Még jobban megnyomta a gázt, és elérte a százat, de még mindig kisebb maradt a távolság, mint egy kocsihossz.

A fényszóróit nagy fényerősségre kapcsolta, bekapcsolta a vészjelzőjét, és rádudált arra, aki az ő útján merészelt maradni. Csak remélni tudta, hogy egy rendőrautó megláthatja, kiintíti őt az útpadkára, és felírja gyorshajtásért. Egy közlekedési bírság még mindig sokkal jobb, mint egy összeütközés egy fiatal száguldozóval, gondolta, amint az Audi kombi – életében először – száztízzel elzúgott. De a fekete teherautót nem tudta lerázni.

Minden figyelmeztetés nélkül letért a középső sávba, és levette a lábát a gázzal, amellyel egy vonalba került a teherautóval, így most először lehetővé vált, hogy megnézze a vezetőjét. Fekete bőrdzsekit viselt, és fenyegetően mutatott órá. Diana az öklét rázta feléje, és rálépett a gázra, de a teherautó vezetője egyszerűen utána lendült, mint egy olimpiai futó, aki elhatározta, nem engedi versenytársának, hogy lesöpörje őt a pályáról.

És akkor eszébe jutott valami, s egy pillanatra rosszul lett, ma este másodszor. – Ó, Istenem – kiáltott fel hangosan félelmében.

Az ugyanezen az úton néhány hónappal ezelőtt történt gyilkosság részletei árasztották el az emlékezetét. Egy nőt megerőszakoltak, mielőtt elvágták a torkát egy recés élű késsel, amit aztán az árokba dobtak.

Hetekig jelzőtáblák hívták fel az A-1-esen haladó autósok figyelmét, hogy telefonáljanak egy megadott számra, ha valami mondanivalójuk van, ami segíthetne a nyomozásban. A jelzőtáblák mostanra eltűntek, de a rendőrség még mindig keresi a gyilkost. Diana reszketni kezdett, amikor eszébe jutott a figyelmeztetésük elsősorban a női vezetőkhez: Autópályán ne álljon le soha”.

Néhány másodperccel később meglátott egy útjelzést, amit jól ismert. Sokkal hamarabb ért oda, mint ahogy számított rá. Három mérföldön belül el kellene hagynia az autópályát, s lekanyarodnia egy bekötőútra, ami a farmra vezet. Imádkozni kezdett, hogy ha le fog kanyarodni a szokásos helyen, a fekete dzsekis férfi továbbmenjen az A-1-esen, és ő végre megszabaduljon tőle. Visszament a gyors sávba, és ismét rányomta a lábát a gázra. Elérte a száz mérföld óránkénti sebességet immár másodszor, amikor elszáguldott a két mérföldes jelzés előtt. Testét most már izzadság borította, és a sebességmérő elérte a száztízet. Belenézett a visszapillantójába, de a teherautós még mindig mögötte volt. A kellő pillanatot kell kiválasztania, ha sikeresen akarja tervét végrehajtani. Még egy mérföldet ment, kezdett balra nézni, hogy biztosítsa a tökéletes időzítést. Már nem kellett többé belenéznie a tükörben, hogy megtudja, még mindig ott van-e a teherautó.

A következő jelzőoszlop három fehér, átlós vonalat mutatott, ami arra figyelmeztette őt, hogy a belső sávban kellene maradnia, ha el akarja hagyni az autópályát a következő elágazásnál. A külső sávban tartotta a kocsit száz mérföldes sebesség mellett egészen addig, míg fel nem fedezett egy elég nagy rést. Két fehér vonal tűnt fel az út mentén: Diana tudta, hogy egyetlen esélye van rá, hogy meglépjen. Amint elhaladt az egyetlen fehér vonalat mutató jelzés mellett, hirtelen átlendült az úton kilencven mérföldes sebességgel,

a középén és a belső sávban lévő kocsik fékeztek, és dudálással közölték dühüket. De Diana nem törődött vele, mit gondolnak róla, mert már a bekötőúton autózott biztonságban, a fekete teherautó pedig tovább száguldott az A1-esen. ,

Megkönnyebbülten nevetett fel. Jobbra tőle, az autópályán látta a forgalom állandó özönlését. De nevetése sírássá változott, amikor meglátta a fekete teherautót, amint élesen átvág az autópályán egy kamion előtt, ráfut a zöld gyepre és rászalad a bekötőútra, . miközben egyik oldaláról a másikra billen. Majdnem áthajtott az útszélen, bele az árokba, de valamiképpen sikerült stabilizálnia magát, és végül ott volt néhány yardnyira Diana mögött, fényszórói ismét bevilágítottak a hátsó szélvédőjén keresztül.

Amikor Diana a bekötőút tetejét elérte, lefordult balra a farm irányába, és kétségbeesetten próbálta kigondolni, most mit tegyen. A legközelebbi város körülbelül tizenkét mérföldre volt innen a főúton, a farm pedig csak hétre, de ebből öt mérföld kanyargós, kivilágítatlan országút volt. Megnézte az üzemanyagmérőt. Közeledett az üreshez, de még mindig elégnek kellett lennie a tankban, akármelyik változat mellett dönt is. Kevesebb mint egy mérföld volt addig, amíg eléri a kanyart, úgyhogy csak egy perce volt ahhoz, hogy elhatározza magát.

Száz yard megtétele után a farm mellett döntött. Annak ellenére, hogy az út kivilágítatlan volt, minden kanyart ismert, és abban bízott, hogy az üldözője viszont nem. Mihelyt eléri a farmot, kiszáll a kocsiból, és sokkal előbb bent lesz a házban, mint ahogy a teherautós utol tudná őt érni. Mindenesetre mihelyt meglátja a farm épületét, megmenekül.

A perc elérkezett. Diana hozzáért a fékhez és befarolt a vidéki útra, amelyet csak a hold világított meg.

Ráütött tenyerével a kormányra. Rosszul döntött? Felnézett a visszapillantó tükrére. Feladta a teherautós? Természetesen nem adta fel. Egy Land Rover hátulja tűnt fel előtte. Diana lelassított,

egy sarokra várt, amit jól ismert, ahol az út kissé kiszélesedik. Visszatartotta lélegzetét, harmadik sebességbe kapcsolt, és megelőzte. Jobb lenne egy frontális ütközés, mint egy torokelvágás? A kanyar után üres utat látott maga előtt. Ismét lenyomta a lábát, és ezúttal hetven, vagy talán még száz yard távolságot is sikerült elérnie üldözőjétől, de ez csak néhány pillanatnyi haladékot adott neki. Nemsokára az ismerős fényszórók ismét ráirányultak.

Diana mindegyik kanyarnál nyert egy kis időt, amint a teherautó tovább billent egyik, majd másik oldalára az ismeretlen úton, de egyszer sem sikerült neki néhány másodpercnél hosszabb egérutat nyernie. Ránézett a mérőföldmérőre. A főútról való leágazástól a farmig úgy jó öt mérőföld felett volt a távolság, és eddig kettőt tett meg. Kezdte figyelni a kattanást minden tizedmérőföldnél, rettegett attól a gondolattól, hogy a teherautó utoléri őt, és árokba kényszeríti. Határozottan rátapadt az útközépre.

Még egy mérőföld lement, és a teherautó még mindig ott csüngött rajta. Hirtelen meglátta, hogy egy kocsí közeledik feléje. Fényszóróit teljes fényre kapcsolta, és megnyomta a dudát. A másik kocsí viszonzta ezt az akcióját, ami azt eredményezte, hogy Dianának le kellett lassítania és sűrolnia a sövényt, amint elszáguldottak egymás mellett. Megint ránézett a mérőföldmérőre. Már csak két mérőföldet kell mennie.

Le akart lassítani, majd felgyorsítani az út minden ismerős kanyarja után, hogy a teherautónak semmiképpen ne legyen helye, hogy egy vonalba kerüljön vele. Megpróbált arra koncentrálni, mit kell tennie, ha meglátja a farm épületét. Kiszámította, hogy a feljáró, ami a házhoz vezet, körülbelül fél mérőföld hosszú. Tele van kátyúval és bukkanókkal, amire Dániel gyakran mondta, nem tudja megengedni magának, hogy megjavíttassa. De legalább csak egy kocsí szélességű lesz.

A kocsibejáró kapuját rendszerint nyitva szokták hagyni neki, bár ritka esetekben Dániel elfelejtette és neki kellett kiszállnia a

kocsiból, hogy kinyissa magának. Ma este nem akarta ezt megkockáztatni. Ha a kapu be van zárva, a következő városig kell elmennie, és a Crimson Kippernél kell megállnia, ami péntek este ilyen időben mindig zsúfolásig van, vagy – ha megtalálja – a helyi rendőrörs lépcsőinél. Ismét megnézte az üzemanyagmérőt. Elérte a pirosat.

– Ó, Istenem – mondta, észbe kapva, hogy nincs elég benzinje a városig.

Csak imádkozni tudott, hogy Dánielnek remélhetőleg eszébe jutott nyitva hagyni a kaput.

Kijött a következő kanyarból, felgyorsított, és bár ismét sikerült néhány yardot nyernie, tudta, hogy a teherautó másodperceken belül ott lesz mögötte. Ott is volt. A következő pár száz yardon át egy lányira voltak egymástól, és biztosra vette, hogy a teherautó belerohan a hátuljába. Már nem mert a fékjéhez érni – ha ezen az úton összeütköznek, távol minden segítségtől, reménye sem lesz, hogy elmeneküljön előle.

Ellenőrizte a mérőöldmérőjét. Még egy mérőöld van hátra.

– A kapunak nyitva kell lennie. Nyitva kell lennie -fohászkodott. Amint a következő kanyarba belendült, már ki tudta venni a farm épületének körvonalát a távolban. Csaknem felkiáltott a megkönnyebbüléstől, amikor meglátta, hogy az alsó szobákban fény van.

Felkiáltott. – Hála Istennek! – Aztán ismét eszébe jutott a kapu, s így változtatta meg imáját: – Drága jó Istenem, engedd, hogy nyitva legyen. – Kellett tudnia, mi a teendő, amikor az utolsó kanyarhoz érkezik. – Legyen nyitva. Csak most az egyszer – könyörgött. – Soha nem fogok kérni semmi mást. – Bevette az utolsó kanyart, mindössze néhány hüvelykkel a fekete teherautó előtt. – Kérlek, kérlek, kérlek. – Aztán meglátta a kaput.

Nyitva volt.

Ruhája átnedvesedett az izzadságtól. Lelassított, kettesbe tette a

sebességváltót, és behajtott a nyíláson át a bukkánókkal teli kocsibejáróra, miközben jobboldalt nekiütődött a kapuoszlopnak, amint a ház felé igyekezett. A teherautó habozás nélkül követte őt, és már csak néhány hüvelykre volt mögötte. Diana kezét a dudán tartotta, amint a kocsí ugrándozott és ide-oda zötyögött a buckákon és a kátyúkban.

Megriasztott varjak seregei csapkodtak szárnyukkal a csüngő ágakról, miközben rikácsoltak, amint felröppentek a levegőbe. Diana kiabálni kezdett: – Dániel! Dániel! – Előtte kétszáz yardnyira az üvegveranda világítása kialudt.

Diana fényszórói most a ház elejére világítottak, és kezével még mindig a dudát nyomta. Száz yard után meglátta Dánielt, amint jött ki az elülső ajtón, de Diana nem lassított, és nem lassított mögötte a teherautó sem. Ötven yard után Diana villogtatni kezdett Dánielre. Most ki tudta már venni arcán a meglepett, aggódó kifejezést.

Harminc yard után Diana rálépett a fékre. A nehéz kombi kocsí megfarolt a ház előtti murván, és megállt a konyhaablak alatti virágágyásban. Hallotta a fékek nyikorgását maga mögött. A bőrdzsekis férfi, nem lévén ismerős a tereppel, nem tudott olyan gyorsan reagálni, és mihelyt kerekei a murvás előkertre értek, befolyásolhatatlanul megfarolt. Egy másodperccel később a teherautó beleütközött Diana kocsijának a hátuljába, hozzácsapta a ház falának, és szilánkokra törte a konyhaablak üvegét.

Diana kiugrott a kocsiból, miközben kiáltozott, – Dániel! Puskát hozz, puskát hozz! – Hátra mutatott a teherautóra. – A gazember húsz mérföldön át üldözött!

A férfi kiugrott a teherautóból, és feléjük kezdett sántikálni. Diana beszaladt a házba. Dániel követte, és megragadott egy puskát, ami a nyulak miatt volt odakészítve, a falnak támasztva. Visszarohant, hogy szembe kerüljön a hivatlan látogatóval, aki Diana Audijának hátsó részénél megállt.

Dániel vállához emelte a puskát, és rászegelte az idegenre. – Ne mozdulj, mert lövök – mondta nyugodtan. És akkor eszébe jutott, hogy a fegyver nincs megtöltve. Diana kidugta a fejét a házból, de néhány yarddal mögötte maradt.

– Nem én vagyok az! Nem én vagyok az! – kiáltott a bőrkabátos ifjonc, miközben Rachel megjelent az ajtónyílásban.

– Mi folyik itt? – kérdezte idegesen.

– Telefonálj rendőrökért – ennyit mondott Dániel, és a felesége gyorsan eltűnt a házban.

Dániel előre lépett a megrettent fiatalember felé, a puskával egyenesen a mellkasát célozva meg.

– Ne engem! Ne engem! – kiáltotta az ismét, miközben az Audira mutogatott. – A kocsiban van! -Gyorsan szembe fordult Dianával. – Láttam beszállni őt, amikor maga leállt az útpadkán. Mit tehettem mást? Maga biztosan nem úszta volna meg.

Dániel óvatosan a kocsi hátsó ajtaja felé ment, és ráparancsolt a fiatalemberre, hogy lassan nyissa ki, miközben a puskával a mellét célozta.

Az ifjonc kinyitotta az ajtót, és gyorsan egy lépést tett hátrafelé. Hárman bámultak lefelé egy férfira, aki a kocsi padlóján lapult. Jobb kezében egy hosszú pengéjű, recés élű kést tartott. Dániel a puska csövét hirtelen ráirányította, de nem szólt semmit.

A távolból rendőrségi sziréna hangja hallatszott.

NEM ELADÓ

Sally Summers tizennégy éves korában nyerte el az iskola művészeti első díját. A St. Bride's-ban töltött utolsó négy évében komoly verseny csak a második helyért folyt. Amikor – a legutolsó évben -neki ítélték oda a legmagasabb ösztöndíjat a Slade Képzőművészeti Főiskolában, a vele egyidősek közül senki nem volt meglepődve. Az iskola igazgatónője a tanévzáró ünnepélyen azt mondta az összegyűlt szülőknek, bízik benne, hogy Sally előtt ragyogó karrier áll, és hogy műveit hamarosan ki fogják állítani egy nagyobb londoni galériában. Sally számára hízelgő volt mindez a fenntartás nélküli dicséret, de még mindig nem volt biztos benne, hogy igazi tehetsége.

A Slade-ben töltött első évének végén az oktatógárda és a felsőbb évfolyam hallgatói már megismerkedtek Sally műveivel. Rajzolási technikáját egészen kivételesnek tartották, és ecsetvonásai minden szemeszter után egyre merészebbek lettek. De mindenekelőtt ötleteinek eredetisége volt az, ami a többi főiskolást a vásznai előtti megtorpanásra és bámulásra készítette.

Utolsó évében Sally megnyerte a Mary Rischgitz-díjat olajfestmény-kategóriában, és a Henry Tonks díjat rajzkategóriában, ami ritka párosítás volt. A díjakat Sir Roger de Grey, a Királyi Akadémia elnöke adta át neki, s ezzel Sally abba a szűk kis csoportba került, amelynek tagjairól úgy beszélnek, hogy ezeknek jövőjük van”. De ő persze azért mondta a szüleinek, hogy az évfolyamelsőről biztosan minden évben ezt mondják – és végül legtöbbször reklámügynökségek rajzasztalainál köt ki, vagy művészetet tanít unatkozó iskolásgyerekeknek a királyság távoli vidékein.

Amikor Sally végzett, el kellett döntenie, hogy ő is munkát vállal-e egy reklámügynökségnél, esetleg elfogad-e oktatói állást, vagy

pedig kockára tesz mindent, és összeállít elegendő számú eredeti munkát egy londoni galéria számára, hogy az fontolóra vegye, rendez-e belőlük önálló kiállítást.

Szülei meg voltak győződve róla, hogy lányuk igazi tehetség. De mit tennének mást a szülők, amikor az ember az egyetlen gyerekük? – gondolta magában Sally. Különösen, amikor az egyikük zenetanár, a másik pedig könyvelő, akik mindketten elsőként vallották be, hogy nem sokat tudnak a művészetről, azt azonban tudják, mi az, ami tetszik nekik. Mégis hajlandók voltak őt még egy évig támogatni, ha annyira odavan érte (az ő kifejezésével élve).

Sally nagyon is tudatában volt annak, hogy bár a szülei egész jól állnak anyagilag, még egy olyan év, amikor ő semmi jövedelemmel nem rendelkezik, csak megterhelés lenne számukra. Hosszas önvizsgálat után azt mondta nekik: – Egy év, és csakis egy év. Azután, ha a festmények nem eléggé jók, vagy senki nem mutat érdeklődést a kiállítás iránt, reális leszek, és megfelelő munka után fogok nézni.

A következő hat hónapon át Sally olyan órákat töltött a munkával, amelyenekről nem is tudta, hogy léteznek, amikor még főiskolás volt. Ez idő alatt egy tucat vásznat készített. Attól való félelmében, hogy a szülei és a barátai nem lesznek őszinték vele, nem engedte meg senkinek sem, hogy megnézzék. Elhatározta, hogy befejezi mappáját, és csakis a lehető legszigorúbb véleményekre ad, profi galériatulajdonosokéra, és még azoknál is keményebbekre, a vásárló közönség véleményére.

Sally mindig is falánk olvasó volt, és tovább falta a könyveket, monográfiákat a művészekről, Bellimtől kezdve egészen Hockneyig. Minél többet olvasott, annál inkább tudatosodott benne, hogy bármennyire is tehetséges egy művész, a kitartás és az ajánlás az, ami végül is kijelöli azon keveseket, akiknek sikerül. Ez arra ösztönözte őt, hogy még keményebben dolgozzék, és kezdte lemondani a meghívásokat, amelyek összejövetelekre, táncra

invitálták, sőt még a régi barátokkal töltendő hétvégekre szólókat is, hogy minden szabad pillanatot művészeti galériák látogatására és a nagy mesterekről szóló előadásokon való részvételre használjon.

A tizenegyedik hónapra Sally huszonhét munkát készített, de még mindig nem volt biztos benne, hogy, azok mutatnak-e igazi tehetséget. Ennek ellenére úgy érezte, eljött az ideje annak, hogy másokra hagyja az ítéletalkotást. Hosszasan és szigorúan megvizsgálta mind a huszonhét festményt, és másnap reggel hatot közülük becsomagolt egy nagy festménytartó mappába, amit a szüleitől kapott előző karácsonyra, s a kora reggeli ingázók tömegével együtt Sevenoaksból Londonba ment.

Sally a Cork Streeten kezdte a keresést, ahol olyan galériákat látott, amelyek Bacon, Freud, Hockney, Dunston és Chadwick műveit állítják ki. Már az a lehetőség is megdermesztette, hogy átlépje a küszöbüket, arról nem is szólva, hogy tulajdonosaiknak a saját szerény műveit értékelésre beadja. Mappáját elcipelte néhány háztömbbel északabbra, a Conduit Streetre, és a kirakatban felismerte Jones, Campbell, Wczenski, Frink és Paolozzi műveit. Még bátortalanabb lett, és nem akaródzott neki benyitni egyik galéria bejárati ajtaján sem.

Este kimerülten tért haza, mappája kinyitatlan maradt. Most értette meg először, mit érezhet egy szerző, amikor olyan értesítést kap, hogy „közlésre alkalmatlan”. Képtelen volt aludni éjszaka. De amint ott feküdt ébren, arra a következtetésre jutott, hogy meg kell tudnia az igazságot a munkájáról, még akkor is, ha ez megalázó lenne számára.

Másnap reggel ismét csatlakozott az ingázókhoz, és ezúttal a Duke Street felé vette útját, a St James's irányába. Nem kereste már azokat a galériákat, amelyek régi mestereket, holland csendéleteket vagy angol tájképeket állítanak ki, s ezért elhaladt Johnny van Haeften és Rafael Valis mellett. Az utcában, feleúton jobbra fordult, majd végül megállt a Simon Bouchier galéria előtt,

amely a néhai Sidney Harpley szobrait és Muriéi Pemberton festményeit állította ki, akiknek nekrológját néhány nappal ezelőtt olvasta az Independentben.

A halál gondolata volt az, ami Sallyt a Bouchier galéria melletti döntésre készítette. Talán keresnek valaki fiatal, aki meggyőző a számukra, egy olyasvalakit, aki előtt karrier áll.

Belépett a galériába, s egy hatalmas, üres teremben találta magát, amelyben köröskörül Muriéi Pemberton akvarelljei voltak.

– Segíthetek valamiben? – kérdezte egy fiatal nő, aki egy ablak melletti asztalnál ült.

– Köszönöm, nem – válaszolta Sally. – Csak nézelődöm.

A lány szemügyre vette Sally festménytartó mappáját, de nem szólt semmit. Sally úgy döntött, hogy tesz egy kört a teremben, aztán talán sikerül megszöknie. Elkezdett körözni a galériában, miközben gondosan tanulmányozta a képeket. Jók voltak, nagyon jók, de úgy gondolta, ő is megcsinálná ezt egyszer éppen ilyen jól. Szerette volna látni Muriéi Pemberton műveit, amikor annyi idős volt, mint ő most.

Amikor Sally a galéria végére ért, meglátott egy irodát, amelyben egy alacsony, kopaszodó, régi módi tweedzakót és kordnadrágot viselő férfi tanulmányozott tüzetesen valami képet. Olyan idősnek nézett ki, mint az ő apja. A képet egy másik férfi is tanulmányozta, aki Sallyt megállásra készítette. Hat lábnál kissé magasabb lehetett, olyan olaszos kinézetű volt, amilyeneket rendszerint képes folyóiratokban látni; kora szerint neki bátyja lehetett volna.

Vajon ő Mr. Bouchier? – találgatta Sally magában. Reménykedett benne, mert ha övé a galéria, lehet, hogy bátorságot tud venni magának, hogy bemutatkozzék neki, mielőtt a kis ember a slampos zakóban már elment. Ebben a pillanatban a fiatal férfi felnézett, és széles mosolyt villantott rá. Sally gyorsan elfordult, és a falon lévő képeket kezdte tanulmányozni.

Nem tudta, vajon érdemes-e itt tovább időznie, amikor a két férfi

hirtelen kilépett az irodából, és az ajtó felé sétált.

Sally kővé meredt, miközben azt színlelte, hogy egy fiatal lány pasztellkép és sárga színű, kissé Matisse-szerű portréjára összpontosítja a figyelmét.

– Mi van abban? – kérdezte egy szemtelen hang. Sally megfordult, és szembe találta magát a két férfival. Az alacsonyabbik a lány festménytartójára mutatott.

– Csak néhány kép – hebegett Sally. – Művész vagyok.

– Hadd nézzük meg – mondta a férfi –, majd talán én döntöm el, hogy művésze ön, vagy sem.

Sally habozott.

– Rajra! Gyerünk! – unszolta a férfi. – Nincs rá egy egész napom. Amint láthatja, egy fontos ügyfelemmel megyek ebédelni – tette hozzá a magas, jól öltözött fiatalemberre mutatva, aki még mindig nem szólalt meg.

– Ó, ön Mr. Bouchier? – kérdezte Sally, nem tudva elrejtteni csalódását.

–Igen. És most megengedi, hogy megnézzem a képeit?

Sally gyorsan kinyitotta a festménytartó cippzárját, és kirakott a padlóra hat festményt. Mindkét férfi lehajolt és tanulmányozta egy ideig őket anélkül, hogy véleményt nyilvánítottak volna.

–Nem rossz – mondta végül Bouchier. – Egyáltalán nem rossz. Hagyja itt nekem néhány napra, és a jövő héten találkozunk. – Itt szünetet tartott. – Mondjuk hétfőn, 11.30-kor. És ha van önnek mutatóban néhány a korábbi munkáiból, hozza el magával. – Sally elnémult.

– Hétfőig nem tudunk találkozni, mert holnap nyit a Királyi Akadémia nyári kiállítása, a Summer Exhibition. így a következő napokban egy szabad percem sem lesz. És most, ha megbocsát...

A fiatalabb férfi még mindig Sally képeit vizsgálta tüzetesen. Végül felnézett rá. – Szeretném megvásárolni az egyik enteriőrt a

fekete macskával az ablakpárkányon. Mennyibe kerül?

– Nos – mondta Sally –, nem vagyok biztos benne, hogy...

– Nem eladó – mondta határozottan Mr. Bouchier, miközben ügyfelét az ajtó felé terelte.

– Egyébként – mondta a magasabbik férfi visszafordulva – Antonio Flavelli vagyok. A barátaim Tonynak hívnak. – De Mr. Bouchier már tolta őt kifelé az utcára.

Sally ezen a délutánon üres festménytartóval tért haza, és elmondta szüleinek, hogy egy londoni kereskedő érdeklődést mutatott a munkái iránt.

Másnap reggel úgy döntött, hogy elmegy a Királyi Akadémia nyári kiállításának megnyitójára, ami lehetőséget adhat neki, hogy megtudja, mennyire jók a versenytársai. Több mint egy órát ácsorgott a sorban, amely a bejárat ajtótól az autóparkolón keresztül a járdáig ért. Amikor végre elérte a széles lépcsősor tetejét, azt kívánta, bárcsak hat láb és hat hüvelyk magas lenne, hogy a termekben összezsúfolódott tömeg feje felett át tudjon látni. A sok teremben tett néhány órás körséta után bizakodni kezdett benne, hogy ő már elég jó, hogy benevezze néhány képét a jövő évi kiállításra.

Megállt, hogy megcsodáljon egy Craigie Aitchison-féle „Krisztus a keresztfán” kompozíciót, és megnézte a kis kék katalógusát, hogy mi az ára: tízezer font, több, mint amennyit remél kapni, ha valamennyi vásznát el tudná adni. Hirtelen megakadt figyelmének összpontosításában, amint egy lány olasz hang szólalt meg mögötte, -Hello, Sally.

Megfordult, és meglátta Tony Flavellit mosolyogni rá.

– Mr. Flavelli – mondta Sally.

– Szólítson Tonynak, kérem. Maga szereti Craigie Aitchisont?

– Ó nagyszerű – válaszolta Sally. -Jól ismerem a munkáját. Abban a kiváltságban volt részem, hogy tanított engem a Sladé-ben.

– Én emlékszem még, hogy nem is olyan régen egy Aitchisont legfeljebb két-, háromszáz fontért lehetett kapni. Talán ugyanez fog magával is történni egy nap. Látott valamit, amit meg kellene néznem?

Sallynek hízelgett, hogy egy komoly műgyűjtő az ő tanácsát kéri, s azt mondta: – Igen, azt gondolom, hogy a „Könyvek egy széken” című Julié Major-szobor igen figyelemreméltó. Tehetséges, és biztos vagyok benne, hogy van jövője.

– Ahogy magának is – mondta Tony.

– Úgy gondolja? – kételkedett Sally.

– Az nem fontos, amit én gondolok – mondta Tony. – De Simon Bouchier meg van róla győződve.

– Maga ugrat engem? – kérdezte Sally.

– Nem, dehogy, amint látni fogja maga is, ha a jövő hétfőn találkozik vele. Tegnap ebédnél egy kissé másról beszélt: A merész ecsetkezelés, a színek szokatlan használata, a témák eredetisége.” Azt hittem, soha nem hagyja abba. Megígérte azonban, hogy enyém lehet A mozdulatlan, alvó macska” című képe, mihelyt megállapodnak az árban. Sally nem szólt semmit.

– Sok szerencsét – mondta Tony, miközben megfordult, hogy távozzék. – Nem mintha szüksége lenne rá. – Egy pillanatig habozott, mielőtt visszafordult. – Egyébként megy a Hockney-kiállításra?

– Azt sem tudtam, hogy van – ismerte be Sally.

– Megnyitó lesz ma este. Hattól nyolcig. – Tony egyenesen Sally szemébe nézve azt mondta: – Volna kedve csatlakozni hozzám?

Sally habozott, de csak egy pillanatig. – Kellemes lenne.

– Jó, akkor találkozunk a Ritz pálmakertjében 6.30-kor. – Mielőtt Sally mondhatta volna, hogy nem tudja, hol van a Ritz, nem is szólva a pálmakertjéről, a magas, elegáns férfi eltűnt a tömegben.

Sally esetlennnek és elhanyagoltnak érezte magát, de reggel esze

ágában sem volt, hogy a Ritzhez öltözzék. Ránézett az órájára – 12.45 – és azon kezdett gondolkodni, vajon van-e elég ideje ahhoz, hogy hazamenjen, átöltözzön és 6.30-ra visszaérjen a Ritzbe. Úgy döntött, nincs más választása, mivel kételkedett benne, hogy beengednék egy ilyen hotelba farmerben és reklámpólóban. Lerohant a széles lépcsőn, ki a Piccadillyre, és egyenesen a legközelebbi földalatti állomásra.

Amikor hazaért Sevenoaksba – sokkal korábban, mint ahogy az édesanyja várta –, beszaladt a konyhába, és elmesélte röviden, mire készül.

– A nyári kiállítás jó volt? – kérdezte az anyja.

– Nem volt rossz – válaszolt Sally, amint futott felfelé a lépcsőn. De amikor hallótávolságon kívülre került, azt motyogta magában: – Az biztos, hogy nem sok olyat láttam, ami miatt aggódnom kellene.

– Vacsorára itthon leszel? – kérdezte az anyja kidugva a fejét a konyhaajtó mögül.

– Nem hiszem – kiáltotta Sally,, Eltűnt a hálósobájában, és ledobta magáról a ruháit, mielőtt a fürdőszobába ment.

Egy óra múlva jött le a lépcsőn, miután néhány ruhát felpróbált, majd elvetett. Ellenőrizte magát a hall tükrében. Talán kissé túl rövid a ruhája, de legalább a lábait a legelőnyösebben mutatja. Még emlékezett azokra a főiskolásokra, akik több időt töltöttek az ő lábainak bámulásával, mint a modellével, akit rajzolniuk kellett. Abban reménykedett csak, hogy Tony hasonlóan el lesz ragadtatva tőle.

– Szia, mami – kiáltotta Sally, és gyorsan becsukta maga mögött az ajtót, mielőtt még az édesanyja meglátná, hogy mit vett fel.

Vonattal visszament a Charing Crossra. Kiszállt a peronra, s vonakodott bevallani egyetlen járókelőnek is, hogy fogalma sincs, hol van a Ritz. Ezért hívott egy taxit, miközben azért fohászkodott, hogy négy font elég legyen a hotelig, mert ennyi volt csak nála. Szeme rátapadt a taxaméterre, amikor az kattant a két fontnál,

aztán a háromnál — túlságosan gyorsan, gondolta magában –, három font húsznál, negyvennél, hatvannál, nyolcvannál... Már éppen azon volt, szól a taxisnak, álljon meg, hogy kiugorhassék és gyalog tegye meg a hátralévő utat, amikor az lassított a járda mellett.

Az ajtót azon nyomban kinyitotta egy nehéz, kék viharkabátba öltözött, szoborszerű férfi, aki megemelte előtte a kalapját. Sally átadta a taxisnak a négy fontját, és közben vétkesnek érezte magát a vacak húsz pennys borraivaló miatt. Felszaladt a lépcsőn, át a forgóajtón, be a szálloda előcsarnokába. Ránézett az órájára: 6.10. Úgy döntött, jobb lenne, ha kimenne, lassan körülsétálná a háztömböt, és egy kicsit később jönne vissza. De amint az ajtóhoz ért, egy elegáns, hosszú fekete kabátban lévő férfi közeledett feléje, s azt kérdezte, – Segíthetek valamiben, asszonyom?

– Mr. Tony Flavellivel van találkozóm – dadogta Sally abban a reményben, hogy a férfi ismeri a nevet.

– Mr. Flavelli. Igenis, asszonyom. Engedje meg, hogy odakísérjem az asztalához a pálmakertben.

Sally követte a fekete kabátos férfit a széles, puha szőnyeggel borított folyosón, aztán fel három lépcsőn egy kicsi, kör alakú asztalokkal teli, nagy, nyitott területre, amely asztaloknak csaknem mindegyike foglalt volt.

Sallyt egy oldalt lévő asztalhoz irányították, és mindjárt, amint leült, egy pincér megkérdezte: – Hozhatok önnek valami italt, asszonyom? Talán egy pohár pezsgőt?

– Ó, nem – mondta Sally. – Egy kóla jó lesz.

A pincér meghajolt és eltávozott. Sally idegesen nézett körül a gyönyörű bútorzatú helyen. Mindenki olyan oldottnak és finomkodónak tűnt. A pincér pár pillanat múlva visszatért, és letett eléje egy finom-metszésű üvegpohár kólát jéggel és citrommal. Sally megköszönte, és iszogatni kezdte az italát, miközben minden percben megnézte az óráját. Lehúzta a ruháját, amennyire csak

tudta, s azt kívánta, bárcsak valami hosszabbat választott volna. Kezdett félni, mi lesz akkor, ha Tony nem jön, mert nem maradt nála pénz, hogy kifizesse az italát. És akkor hirtelen meglátta őt, egy laza, kétsoros öltöny volt rajta s egy nyitott gallérú, vajszínű ing. Megállt a lépcsőn, hogy szót váltson egy elegáns fiatal nővel. Néhány perc múlva megcsókolta őt az arcán, majd Sally felé vette útját.

– Annyira sajnálom – mentegetőzött. – Nem akartam megvártni magát. Remélem, nem késtem.

– Nem, nem késett. Én érkeztem pár perccel korábban – mondta Sally elpirulva, amint a férfi lehajolt és kezét csókolt neki.

– Mi a véleménye a nyári kiállításról? – kérdezte, amikor a pincér megjelent mellette.

– A szokásosat, uram? – érdeklődött.

– Igen, köszönöm, Michael – válaszolta.

– Tetszett. – mondta Sally. – De...

– De maga úgy érezte, hogy éppen olyan jól megcsinálná – sugallta a férfi:

– Nem így értettem – tiltakozott Sally, miközben nézte őt, hogy nem ugratja-e. De a férfi arckifejezése komoly maradt. – Biztos vagyok benne, hogy a Hockney jobban fog tetszeni – tette hozzá, amikor egy pohár pezsgőt tettek eléje az asztalra..

– Akkor tisztáznom kell valamit – vágott közbe Tony. ,....’

Sally letette az italát, és rámeresztette a szemét, nem tudva, mit jelent ez.

– Pillanatnyilag nincs Hockney-kiállítás – vallotta be Tony. – Hacsak nem akar Glasgow-ba repülni.

Sally meglepődve nézett. – De maga azt mondta, hogy...

– Csak ürügyet akartam keresni, hogy ismét láthassam.

Sally szédülni érezte magát, hízeglőnek találta, és bizonytalan

volt benne, hogyan reagáljon rá.

– Magára bízom a választást – mondta a férfi. – Megvacsorázhatnánk együtt, vagy egyszerűen visszamegy vonattal Sevenoaksba.

– Honnan tudja, hogy Sevénoaksban lakom?

– Nagybetűkkel rá volt írva a mappája oldalára, -mosolygott Tony.

Sally elnevette magát. – A vacsora mellett döntök – mondta.

Tony kifizette az italokat, majd kivezette Sallyt a hotelből, és az utcában néhány yardeal lejjebb egy étterembe vitte, az Arlington utca sarkán.

Ezúttal Sally megpróbálkozott egy pohár pezsgővel, és megengedte Tonymak, hogy válasszon számára az étlapról. A férfi nem is lehetett volna figyelmesebb, és annyi mindent tudott rengeteg dologról, még olyanról is, amiről Sallynek nem sikerült kitalálnia, hogy mi az.

Miután Tony kérte a számlát, megkérdezte, nem akarna-e meginni nála egy kávét.

– Attól tartok, nem – mondta Sally az órájára nézve. – Lekésném az utolsó vonatot hazafelé.

– Akkor kiviszem kocsival az állomásra. Nem akarjuk, hogy lekésse a vonatot, igaz? – mondta, miközben odafirkantotta aláírását a számlára.

Most tudta Sally, hogy a férfi ugratja őt, és elpirult.

Amikor Tony letette őt a Charing Crossnál, megkérdezte: – Mikor láthatom ismét?

– Megbeszéltem Mr. Bouchier-val 11.30-ra...

– ...jövő hétfőn délelőtt, ha jól emlékszem. Szóval miért is ne ünnepelhetnénk meg egy ebéddel, miután leszerződtette magát? Odamegyek a galériához 12.30-ra. Isten vele.

– Hozzáhajolt, és gyöngéden megcsókolta a lány ajkát.

A Sevenoaksba visszafelé tartó vonaton, a hideg bűzös vagonban ülve, Sally akaratlanul is azon tűnődött, milyen lett volna egy kávé Tonymál.

Amikor Sally a következő hétfőn, néhány perccel 11.30 előtt a galériába lépett, Simon Bouchier-t a szőnyegen térdelve találta, amint lehajtott fejjel valamilyen festményt tanulmányozott. Nem Sallyé volt, és a lány remélte, hogy Bouchier ugyanazt érzi ezzel a másikkal kapcsolatban, mint ő.

Simon felnézett. – Jó reggelt, Sally. Szörnyűek, nem? Egy halom rettenetes ócskaságot kell az embernek átnéznie, mielőtt meglát valakit, aki igazi tehetséget mutat. – Felállt. – Ne feledje, Natasha Krasnoselyodkinának van egy előnye magával szemben.

– És mi az? kérdezte Sally.

– Tömegeket vonzaná a megnyitóra.

– Miért?

– Mert orosz grófnőnek mondja magát. Célozgat rá, hogy a legutolsó cár egyenes leszármazottja. Őszintén szólva, azt hiszem, a mesebeli királynő az a fejedelmi személy, akihez még a legközelebb van, de ennek ellenére ő pillanatnyilag egy felkapott valaki. Amit Andy Wárhól úgy mondott: A jövőben mindenki híres lesz tizenöt percre.” E mérce szerint Natasha úgy néz ki, hogy körülbelül harminc percre lesz jó. Látom, hogy a ma reggeli bulvárlapok arra célozgatnak ő az új szerelem András herceg életében. Fogadok, hogy soha nem is találkoztak. De ha a herceg váratlanul megjelenne a megnyitón, bennünket kipakolnának, az biztos.

– Miért nem akar eladni tőle valamit? – kérdezte Sally.

– Mert a közönség nem annyira ostoba, amikor festményt jön vásárolni. A kép hatalmas befektetés a legtöbb ember számára, s azt akarják hinni, hogy jó a szemük, és bölcsen ruháztak be. Natasha képei nem fogják kielégíteni őket egyik szempontból sem. Magánál

viszont, Sally, kezdem azt érezni, hogy mindkettő felől meg lehetnek győződve. De először is, hadd lássam a mappája többi darabját.

Sally kinyitotta öblös tartójának cippzárját, és kirakott huszonegy képet a szőnyegre.

Simon térdre ereszkedett, és egy darabig ismét nem szólt egy szót sem. Amikor végre véleményt nyilvánított, az csak egyetlen szó ismételtetése volt: – Konzisztens.

– De még többre van szükségem, és ugyanilyen minőségben – mondta, miután feltápáskodott. – Legalább egy tucat vászon kell még, és októberre. Azt szeretném, ha az enteriőrökre koncentrálna. Maga jó az enteriőrökben. És még a jónál is jobbnak kell lenniük, ha azt akarja, hogy időt, szakértelmet és egy halom pénzt fektessenek magába, kisasszony. Gondolja, hogy meg tud csinálni még egy tucat képet októberre, Miss Summers?

– Igen, persze – vágta rá Sally, és közben egy pillanatig sem gondolt arra a tényre, hogy októberig már csak öt hónap van.

– Akkor jó, mert ha leszállítja őket, és mondom, csakis akkor kockáztatom meg a költségét, hogy ősszel útjára bocsássam magát a gyanútlan közönség felé.

– Bement az irodájába, átlapozta a naptárát, és azt mondta:

– Október tizenhetedike, hogy pontosak legyünk.

Sally nem szólt semmit.

– Nem hiszem, hogy sikerülne magának kialakítania Károly herceggel egy szerelmi viszonyt, ami mondjuk szeptember végétől november elejéig tart. Ami lesöpörné az orosz grófnőt a címoldalakról, és telt házat garantálna a megnyitóra.

– Tartok tőle, hogy nem sikerülne – mondta Sally –, különösen nem, ha azt várja tőlem, hogy további tizenkét vásznat produkáljak.

– Sajnos – mondta Simon –, mert ha be tudjuk vonzani a szerencsét próbálókat a megnyitóra, bízom benne, hogy meg

akarják majd venni a maga munkáit. A probléma mindig az, hogyan vegyük rá őket, hogy bejöjjenek egy ismeretlenre. – Hirtelen átnézett Sally felett, és azt mondta: – Hello, Tony. Nem gondoltam, hogy ma látom.

– Talán mert nem is akart látni – felelte Tony. -Csak azért jöttem be, hogy gyorsan elvigyem Sallyt egy olyan valamire, amit ünnepi ebédnek hívnak, legalábbis reményeim szerint.

– A „Summers Exhibition” – mondta Simon, derülve kis szójátékán – nem júniusban a Királyi Akadémián, hanem októberben a Bouchier galériában lesz. Október tizenhetedike lesz Sally számvetésének napja.

– Gratulálok – mondta Tony Sallyhez fordulva. -Az összes barátomat el fogom hozni.

– Engem csak a gazdagok érdekelnek – jelentette ki Simon, miközben valaki belépett a galériába.

– Natasha – kiáltott fel Simon, szembefordulva egy karcsú, fekete hajú nővel. Sallynek az volt az első gondolata, hogy ez egy festőmodell és nem egy festő.

– Köszönöm, hogy olyan gyorsan visszajött, Natasha. Maguknak pedig jó étvágyat – tette hozzá Tonyra mosolyogva, aki nem tudta levenni a szemét az újonnan érkezettől.

Natasha nem vette észre, látszott, hogy egyedül Sally képei érdeklik. Képtelen volt elrejteni irigységét, miközben Tony és Sally kísértáltak a galériából.

– Ugye, milyen nagyszerűen nézett ki ez a nő? -kérdezte Sally.

– Nagyszerűen? Én nem vettem észre – vont vállat Tony.

– Nem hibáztatnám érte András herceget, ha viszonya volna vele.

– A fene egye meg – bosszankodott Tony a belső zsebébe nyúlva.

– Elfelejtettem odaadni a csekket Simonnak, amit megígértem neki. Maradjon itt, egy perc múlva itt leszek.

Tony elszaladt a galéria irányába, és Sally a sarkon várt egy

rettenetesen hosszúnak tűnő percre, amikor Tony újból megjelent az utcán.

– Bocsásson meg, Simon éppen telefonált – mentegetőzött Tony. Belekarolt Sallybe, s átvitte az úton egy kis olasz étterembe, ahol szintén úgy látszott, hogy saját asztala van.

Rendelt egy üveg pezsgőt. – Hogy megünnepeljük a maga nagy győzelmét. – Amikor Sally válaszképpen felemelte a poharát, először gondolt arra, mennyit is kell még dolgoznia októberig, ha meg akarja tartani a Simonnak tett ígéretét.

Amikor Tony a második pohárral töltött, Sally elmosolyodott. – Fantasztikus nap volt ez a mai. Kellene telefonálnom a szüleimnek, és elmondanom nekik, de gondolom, nem hinnének nekem.

Amikor a harmadik pohárral töltött, és Sally még nem végzett a salátájával, Tony megfogta a kezét, odahajolt hozzá és megcsókolta. – Soha nem találkoztam senkivel, aki ilyen szép lett volna, mint maga – suttogta –, és ráadásul ilyen tehetséges.

Sally gyorsan még egy korty pezsgőt ivott, hogy elrejtse zavarát. Még mindig nem volt biztos benne, hogy higygen-e a férfinak, de egy pohár fehér bor, amit két pohár vörös követett, segített meggyőzni őt arról, amiről szeretett volna meggyőződni.

Miután Tony aláírta a számlát, ismét megkérdezte tőle, lenne-e kedve felmenni hozzá egy kávéra. Sally úgy döntött, hogy úgysem tudna ma már dolgozni, tehát beleegyezően bólintott. Mindenesetre megérdemelt egy délutánt távol otthonától.

A taxiban, útban Chelsea felé, fejét a férfi vállán nyugtatta, s az gyöngéden csókolni kezdte.

Amikor megérkeztek Tony városi házához a Bywater Streetre, a férfi kisegítette Sallyt a taxiból, majd felsejelt a lépcsőkön, és át a bejárati ajtón. Végigirányította őt egy homályosan megvilágított folyosón, be a fogadószobába. Sally a szófa sarkába kuporodott, amint Tony eltűnt egy másik szobában. A bútorok többsége és a képek, amelyek a fal minden tenyérnyi részét befedték, zavaros

feltok voltak a számára. Tony egy pillanat múlva visszajött újabb üveg pezsgővel és két pohárral. Sally nem vette észre, hogy már nincs rajta zakó, nyakkendő és cipő.

Tony kitöltötte neki az italát, amit a lány szopogatni kezdett, miközben ő leült melléje a szófára. Karját a lány válla mögé csúsztatta, és közelebb húzta magához. Amikor ismét megcsókolta, a lány kissé kábultnak érezte magát, miközben egy üres poharat himbált ég és föld között. A férfi elvette tőle, és letette a mellétük lévő asztalra, majd karjaiba vette őt, és még szenvedélyesebben kezdte csókogatni. Amikor a lány hátra hanyatlott, keze rácsúszott a lány lábára, és lassan felfelé kúszott.

Sally valahányszor próbálta megállítani őt, Tony pontosan tudta, mi a következő teendő. A lány azelőtt mindig érezte az önkontrollt, valahányszor egy túlbuzgó művészhallgató a mozi hátsó sorában kezdett kissé túl messzire menni, de soha nem tapasztalt még olyan kifinomultságot, mint most Tony részéről. Amikor a ruhája lecsúszott a válláról, észre sem vette, hogy Tony tizenkét kis gombot kigombolt a hátán.

Egy másodpercre eltávolodtak egymástól. Sally tudta, hogy el kellene mennie, mielőtt még túl késő. Tony elmosolyodott, és kigombolta a saját ingét, majd újból karjába vette. A lány érezte mellkasának melegét, s a férfi olyan gyöngéd volt, hogy nem rótt fel neki, amikor melltartója szorítása ellazult. Hátradőlt, minden másodpercet élvezve, és tudta, hogy eddig a pillanatig még sohasem tapasztalta, milyen az, amikor valakit annak rendje-módja szerint elcsábítanak. Tony végül a hátára feküdt, és azt mondta: – Igen, emlékezetes nap ez a mai. De nem hiszem, hogy telefonálni fogok a szüleimnek, hogy tudassam velük. — Nevetett, és Sally egy kissé elszégyellte magát. Tony csak a negyedik férfi volt az életében, és a másik hármat hónapokkal előtte már ismerte t' egyet egy évvel korábban.

A következő órában sok mindenről beszélgettek, de Sally csak azt akarta igazán tudni, Tony hogyan érez iránta. A férfi nem közölte

vele.

Aztán ismét karjába vette őt, de ezúttal lehúzta a padlóra, olyan szenvedélyes volt, hogy utána Sally kételkedett magában, történte vele valaha is ilyesmi. Éppen idejében el tudta kapni az utolsó vonatot hazafelé, de nem tehetett róla, hogy azt kívánta, bár késte volna le.

A következő néhány hónapban Sally annak szentelte az idejét, hogy vászonra vigye legújabb elképzeléseit. Valahányszor egy új festménnyel elkészült, felvitte Simonnak Londonba, hogy az véleményt mondjon róla. Simon arcán a mosoly egyre szélesebb lett, amint az újabb és újabb képeket meglátta, s a szó, amit most ismételtetett, az volt, hogy – Eredeti. – Sally elmondta neki a következőre vonatkozó elképzelését, ő pedig tájékoztatta pártfogoltjai az októberi megnyitó terveiről.

Tonyval gyakran ebédeltek együtt, utána felmentek a lakására, ahol addig tartott a légyott, amíg el nem jött az ideje, hogy a lány elérje az utolsó vonatot.

Sally gyakran kívánta, bárcsak több időt tölthetne Tonyval. De mindig tudatában volt a Simon által kitűzött határidőnek, aki figyelmeztette őt, hogy a nyomdászok már korrektúrára készek a katalógussal, és a megnyitóra szóló meghívókat is elküldte már. Tony majdnem olyan elfoglalt volt, mint Sally, s az utóbbi időben nem tudott mindig alkalmazkodni az ő londoni utazásaihoz. Sallynek éjszakára ott kellett maradnia, és másnap a kora reggeli vonattal hazamennie. Tony egyszer-egyszer célzott arra, hogy megfontolhatná a hozzáköltözést. Amikor Sally gondolkozott erről – és gyakran tette – , azzal reagált rá, hogy Tony manzárdját könnyen át lehetne alakítani műteremmé. De úgy döntött, mielőtt egy ilyen költözést betervezne, a kiállítást kellene sikerre vinni. Azután, ha a célzás ajánlattá válik, kész lesz a válasszal.

Mindössze két nappal azelőtt lett készen Sally az utolsó vásznával, és adta át Simonnak, amikor a kiállítás megnyitója ki

volt tűzve. Amint kihúzta a vásznat a tartóból, Simon égnek emelte a karját, és felkiáltott: – Alleluja! Ez sikerült a legjobban. Minthogy érzékenyek vagyunk az árainkra, azt gondolom, egy kis szerencsével legalább a felét a képeinek még a kiállítás bezárása előtt el kellene adnunk.

– Csak a felét? – kérdezte Sally, és nem tudta elrejteni csalódását.

– Első kísérletnek ez nem rossz, kisasszony – magyarázta Simon.
– Csak egyetlen Leslie Anne Ivoryt adtam el az első kiállításán, és most az első héten eladom az összesét.

Sally még mindig bánatos képet vágott, és Simon úgy érezte, egy kissé tapintatlan volt.

– Ne aggódjék. Mindegyik el nem adott darabot raktárba teszem, és abban a pillanatban el fogják kapkodni, mihelyt maga kezd jó kritikákat kapni.

Sally folytatta a duzzogást.

– Mi az érzése a keretekkel és a passepartout-kkal kapcsolatban?
– kérdezte Simon, hogy megpróbáljon témát váltani.

Sally nézegette a mély, arany kereteket és a világosszürke passepartout-kat.. A mosoly visszatért az arcára.

– Ezek jók, nem? – kérdezte Simon. – Csodálatosan kihozzák a vásznon lévő színeket.

Sally egyetértően bólintott, de most azon kezdett aggályoskodni, hogy biztos sokba kerülnek, és hogy fog-e egy második kiállítást csinálni, ha az elsőnek nem lesz sikere.

– Egyébként – mondta Simon – van egy Miké Sallis nevű barátom az S. I.-nél, aki...

– S.I.-nél? – kérdezte Sally.

– A Sajtóirodánál. Miké fényképész. Mindig résen áll egy jó sztori érdekében. Azt mondja, idejön és csinál egy felvételt magáról, amint az egyik képe mellett áll. Aztán a Fleet Streeten fogja

terjeszteni, és nekünk nem lesz más dolgunk, mint imára kulcsolni a kezünket, hogy aznap Natasha tartsa magát távol. Nem akarom felcsigázni a reményeit, de az ember éppúgy vereséget is szenvedhet. Nekünk jelenleg egyedüli kártyánk az, hogy magának ez az első kiállítása, amióta eljött a Slade-ből. Ez aligha címoldali szenzáció. – Simon szünetet tartott, amint Sally ismét elbátortalanodott. – Még nem késő egy kis szórakozásra Károly herceggel, tudja. Megoldaná az összes problémánkat.

Sally elmosolyodott. – Nem hiszem, hogy Tonymak tetszene.

Simon úgy döntött, hogy tartózkodik további tapintatlan megjegyzésektől.

Sally az estét Tonyval töltötte, annak Chelsea-beli lakásán. Tony kissé szórakozott volt, és a lány szégyellte magát. Képtelen volt elrejtteni csalódottságát, hogy Simon milyen kevésre becsülte eladható képeinek számát. A pásztoróra után Sally megkísérelte felvetni a témát, hogy mi lesz, ha a kiállításon túl vannak, de Tony ügyesen visszafordította a beszélgetés irányát, mennyire várja már a megnyitót.

Ezen az estén Sally az utolsó vonattal ment haza a Charing Crossról.

Másnap reggel a végkifejlet-előttiség rettenetes érzésével ébredt. Szobája vásznaktól kifosztottan állt, és nem tudott mást tenni, csak várni. Hangulatán nem javított az a tény, hogy Tony közölte vele, a kiállítás megnyitásáig üzleti ügy miatt nem lesz Londonban. Ott feküdt a fürdőkádban, a férfira gondolva.

– De este én leszek az első vevőd – ígérte. – Ne felejtse el, még mindig meg akarom venni A mozdulatlan, alvó macskát”.

Csöngött a telefon, de valaki felvette, mielőtt Sally kiszállt volna a fürdőkádból.

– Téged keresnek – kiáltotta anyja a lépcső aljáról. Sally maga köré tekert egy törülközőt, és felkapta a telefont abban a reményben, hogy Tony az.

– Üdv, Sally, itt Simon. Jó híreket kaptam. Miké Sallis hívott épp most az S. I.-től. Idejön a galériába holnap délben. Addigra valamennyi kép be lesz keretezve, és ő lesz az első a sajtótól, aki látni fogja őket. Mindegyik első akar lenni. Megpróbálok kigondolni valami trükköt, hogy meggyőzzem őt, ez exkluzív megtekintés. Egyébként a katalógusok megérkeztek, és fantasztikusan néznek ki.

Sally megköszönte, és fel akarta hívni Tonyt, hogy indítványozza, nála marad éjszakára, hogy másnap együtt mehessenek a galériába, de akkor jutott eszébe, hogy a férfi nincs a városban. A napot azzal töltötte, hogy szorongással telve járkált a ház körül, és néha odaszólt legodaadóbb modelljének, a mozdulatlan, alvó macskának.

Másnap reggel Sally egy korai ingázó vonattal ment be Sevenoaksból, hogy legyen ideje a képeket még egyszer ellenőrizni a katalógussal összehasonlítva. Amikor bement a galériába, szeme felragyogott: fél tucat kép már fel volt akasztva, ő pedig most először érezte, hogy igazán nem is rosszak. Az iroda felé pillantott és látta, hogy Simon a telefonnal van elfoglalva. A férfi mosolygott és intett, mutatva, hogy egy perc múlva ott lesz.

Sally még egy pillantást vetett a képekre, s ott látta az asztalon a katalógus egy példányát. A borítón ez állt: „A Summers Kiállítás”, felette egy enteriőr képe a szüleinek a fogadószobájából a gizgazzal telenőtt kertre nyíló ablakkal, amelynek párkányán egy fekete macska alszik, az esőre rá sem hederítve.

Sally kinyitotta a katalógust, és elolvasta a bevezetőt.

Sokszor a zsűri kénytelen azt mondani: Nehéz volt megtalálni az év győztesét. De attól a pillanattól kezdve, hogy az ember meglátja Sally Summers művét, a feladat könnyűvé válik. Mindenki számára nyilvánvaló, hogy ő igazi tehetség, és Sally elérte azt a ritka teljesítményt, hogy ugyanabban az évben elnyerte a Slade első díját mind olajfestményben, mind rajzban. Figyelemmel kísérve karrierjének fejlődését, sokat várokat tőle az elkövetkezendő

években.

Ez kivonat volt Sir Roger de Grey beszédéből, amit akkor tartott,” amikor két évvel ezelőtt átadta Sallynek a Mary Rischgitz-és a Henry Tonks-díjakat a Slade-ben.

Sally továbblapozott, és először látta munkáinak színes reprodukcióit. Simon odafigyelése a részletekre és az elrendezésre minden egyes oldalon szembeötlő volt.

Hátranézett az iroda felé, s látta, hogy Simon még mindig telefonál. Úgy döntött, hogy lemegy a lépcsőn, megnézi a többi képét, amelyek most már mind be voltak keretezve. Az alsó galéria a színek kavalkádja volt, és a frissen bekeretezett festmények olyan szakszerűen lettek felfüggesztve, hogy még Sally is új megvilágításban látta őket.

Amikor körbejárta a termet, egy elégedett mosolyt nyomott el, mielőtt megfordult, hogy visszamenjen a lépcsőn. Amint elhaladt a galéria közepén álló asztal mellett, észrevett egy borítót, amelyre N.K. kezdőbetűk voltak nyomtatva. Szórakozottan felemelte a fedelét, és meglátott benne egy hálom jellegtelen akvarellt.

Amint átlapozta vetélytársának soha-kiállításra-nem-kerülő erőfeszítéseit, be kellett ismernie, hogy a meztelen önportrék nem szolgáltatnak igazságot Natashának. Éppen azon volt, hogy becsukja a borítót, és Simonhoz csatlakozzék odafent, amikor hirtelen megtorpant.

Bár kissé ügyetlen volt a kivitelezés, nem fért hozzá kétség, hogy ki az a férfi, akihez a félig öltözött Natasha hozzásimul. Sallyt rosszullet környékezte. Becsapta a borító fedelét, gyorsan átment a helyiségen, vissza a felfelé vezető lépcsőn a földszintre. A nagy galériának a sarkában Simon egy férfival beszélgetett, akinek néhány fényképezőgép lógott a vállán.

– Sally – mondta Simon feléje tartva –, ...ő Miké...

De Sally ügyet sem vetett rájuk, a nyitott ajtó felé rohant, patakzó könnyekkel az arcán. Jobbra fordult a St. James's felé, olyan

messzire akart kerülni a galériától, amennyire csak lehetséges. De aztán hirtelen megállt. Tony és Natasha jöttek feléje, kart karba öltve.

Sally lelépett a járdáról, és át akart menni az úton, abban reménykedve, hogy átér a másik oldalra, mielőtt azok meglátják őt. A gumik csikorgása és a teherautó kanyarodása azonban egy pillanattal elkésett, és a lány fejjel előre az úttest közepére zuhant.

Amikor Sally magához tért, szörnyen érezte magát. Pislogott egyet, és azt hitte, hangokat hall. Újból pislogott, mielőtt sikerült összpontosítani a látását.

Ágyban feküdt, de nem az ő ágya volt. Jobb lábát gipsz borította, és magasba volt emelve, görgőn át felfüggesztve. A másik lába a takaró alatt volt, és úgy érezte, azzal nincs baj. Ide-oda mozgatta bal lábának ujjait: igen, azok jók. Aztán kezdte megmozdítani a karját. Egy ápolónő jött az ágya mellé.

– Isten hozta vissza e világra, Sally.

– Mióta vagyok így? – kérdezte ő.

– Pár napja – mondta az ápolónő, miközben ellenőrizte Sally pulzusát. – De szembetűnően gyorsan javul. Mielőtt megkérdezné, csak a lába tört el, és a véraláfutás a szeme alatt eltűnik, még mielőtt kiengedjük innen. Egyébként – tette hozzá, amint a szomszéd beteghez lépett – nagyon tetszett a képe a reggeli lapokban. És mi van azokkal a hízelgő megjegyzésekkel, amelyeket a barátnője tett? Szóval milyen érzés híresnek lenni?

Sally meg akarta kérdezni tőle, miről beszél, de az ápolónő már a szomszéd ágyban lévő beteg pulzusát fogta.

– Jöjjön vissza – próbálta mondani Sally, de egy másik ápolónő jelent meg az ágyánál egy csésze narancslével, amelyet a kezébe nyomott.

– Kezdjük ezzel – mondta. Sally engedelmeskedett, és próbálta szívni a folyadékot a hajlított műanyagcsövön keresztül.

– Látogatója van – közölte az ápolónő, amikor Sally kiürítette a csészét. – Már egy ideje vár. Gondolja, hogy elég jól van ahhoz, hogy fogadja őt?

– Igen – válaszolt Sally, aki nem különösképpen akart szembekerülni Tonyval, de majd meghalt érte, hogy megtudja, mi történt.

A lengőajtó irányába nézett az őrzőszoba végében, de egy darabig várnia kellett, mielőtt Simon beviharzott rajta. Egyenesen az ágyához ment olyasvalamit szorongatva, ami virágcsokornak volt nevezhető. Egy nagy pusztit adott Sally gipszére.

– Annyira sajnálom, Simon – mondta Sally, mielőtt még köszöntötté volna. – Tudom, mekkora gondja és költségei voltak miattam. És most csúnyán cserbenhagytam magát.

– Az biztos – mondta Simon. – Az mindig cserbenhagyás, amikor az ember mindent elad a falról az első este. Aztán semmit nem hagy a régi vevőinek, akik zsörtölődni fognak.

Sally eltátotta a száját.

– Hogy el ne felejtsem, egész jó fotó sikerült Natasháról, még akkor is, ha a magáé rettenetes volt.

– Miről beszél, Simon?

– Miké Sallis megcsinálta a maga exkluzív felvételeit, maga meg a lábtörését – mondta Simon, megpaskolva a lány felfüggesztett lábát. – Amikor Natasha maga fölé hajolt az utcán, Miké életre-halálra elkezdett kattintgatni. És magam sem tudtam volna jobb idézetet alkalmazni a Natasháénál: „Nemzedékünk legkiemelkedőbb fiatal művésze. Ha a világ elveszítené egy ilyen művészt...”

Sally nevetett, ahogyan Simon kegyetlenül utánózta Natasha orosz kiejtését.

– A legtöbb lap másnap reggeli címlapját maga foglalta el – folytatta. – Ecset a halál küszöbén” a Mailben; Még életben a St

James's-ben" az Expressben. Sőt a Sunban a szenzációk közé is sikerült bejutnia. A szerencsét próbálók csődültek a galériába aznap este. Natasha egy fekete átlátszó ruhát viselt, és nekifogott, hogy a maga zsenijéről, Sally, a sajtónak dicshimnusz zengjen. Nem mintha ez jelentett volna valamit. Minden vásznat eladtunk jóval azelőtt, hogy a második kiadás az utcán lett volna. De ami még fontosabb, az egyoldalas lapokon megjelent komoly kritika már elismerte, hogy magának valóban lehet tehetsége.

Sally elmosolyodott. – Talán, ha nem is kerültem viszonyba Károly herceggel, de úgy tűnik, legalább ért valami jó.

– Nos, nem egészen – mondta Simon.

– Mire gondol? ~ kérdezte Sally hirtelen támadt aggodalommal.

– Azt mondta, hogy az összes kép elkelt.

– Így igaz. De ha úgy intézte volna, hogy pár nappal korábban legyen a balesete, fel tudtam volna srófolni az árakat legalább ötven százalékkal. Most azonban ez a legközelebbire marad.

– Megvette Tony „A mozdulatlan, alvó macskát”? – kérdezte Sally csendesen.

– Nem. Attól tartok, elkésett, mint rendesen. Lecsaptak rá az első félórán, egy komoly műgyűjtő. Erről jut eszembe – tette hozzá Simon, amikor Sally szülei bejöttek a lengőajtón az őrzőbe –, szükségem lesz további negyven vászonra, ha meg akarjuk tartani tavasszal a második kiállítását. Tehát jó lenne, ha visszamenne .mielőbb dolgozni.

– De nézzen rám, maga bolondos ember – nevetett Sally. – Hogy kívánja tőlem, hogy...

– Ne legyen olyan puhány – mondta Simon megtapogatva Sally gipszét. – A lába az, ami működésképtelen, nem a karja.

Sally elmosolyodott, és felnézett a szüleire, akik az ágya végében álltak.

– Ő Tony? – kérdezte az édesanyja.

– Szent egekre, mama, nem – nevetett Sally. – Ő Simon. Ő sokkal fontosabb. Ne felejtsd el – vallotta be –, én is ugyanezt a tévedést követtem el az első alkalommal, amikor találkoztam vele.

TIMEO DANAOS

Arnold Bacon egy vagyont szerzett volna, ha nem fogadja meg apja tanácsát.

Arnold foglalkozása, amint útlevelében állt, bankár volt. Azok számára, akik pedánsak az ilyen dolgokban, elmondom, hogy a Barclays bank fiókjának igazgatója volt St. Albansben, Hertfordshire megyében, ami banki körökben egyenértékű azzal, mintha a királyi hadsereg zsoldfizető alakulatánál kapitány lenne.

Útlevele azt is tartalmazta, hogy 1937-ben született, öt láb, kilenc hüvelyk magas, vörössesszőke hajú, és különös ismertetőjele nincs. Bár valójában volt néhány vonal a homlokán, ami csak arra szolgált, hogy igazolja, jó sokszor ráncolja.

Tagja volt a helyi Rotary Clubnak (tiszteletbeli pénztárosi minőségben), a konzervatív pártnak (körzeti alelnöki minőségben), és volt titkára a St. Albans-i fesztiválnak. A hatvanas években rögbizett az Old Albanians csapatban, a hetvenes években pedig kriketkezett a St Albans-i krikettklubban. Az utóbbi két évtizedben egyedüli testgyakorlása mindössze az volt, hogy alkalmanként egy-egy golfmérkőzést játszott a National Westminster-beli hasonló beosztású kollégájával. Arnold azzal nem dicsekedett, hogy hátrányba került vele szemben.

Ezek alatt a golfkirándulások alatt Arnold gyakran erőszakolta rá ellenfelére azt a meggyőződését, hogy neki nem bankárnak kellett volna lennie. Miután évekig kölcsönöket folyósított ügyfeleknek, akik a saját üzleteiket akarták beindítani, keservesen tudatára ébredt annak, hogy ő természeténél fogva egy született vállalkozó. Ha nem hallgatott volna az apja tanácsára, és nem követi őt a bankba, a jó ég tudja, mára milyen magasságokban lenne.

Kollégája ernyedten bólogatott, majd begurította a golflabdát egy

hét lábra lévő lyukba, amivel bebiztosította, hogy nem ő fizeti az italt.

– Hogy van Deirdre? – kérdezte, amint a klubház felé tartottak.

– Egy új étkészletet akar venni – mondta Arnold, ami kissé meglepte a társát. – Nem mintha tudnám, mi a kivetnivaló a régi koronázási készletünkben.

Amikor a söntéshez értek, Arnold megnézte az óráját, mielőtt rendelt egy fél pint világos sört magának, és egy gint tonikkal a győztesnek, mivel Deirdre legalább egy óráig még nem várja vissza őt.. Csak akkor hagyta abba a nagyképűsködést, amikor egy másik klubtag hozzáfogott elmondani a legutóbbi szóbeszédet a klub kapitányának feleségéről.

Deirdre Bacon, Arnold béketűrő felesége kezdte elfogadni, hogy a férje túlságosan makacs a dolgaiban ahhoz, hogy egy kicsit is változzék. Bár megvolt a véleménye arról, mi történt volna, ha Arnold nem követi az apja tanácsát, de ennek,a véleményének már nem adott hangot. Eljegyzésük idején Arnoldot egészen jó fogásnak tartotta. De ahogy az évek múltak, egyre reálisabbá váltak az igényei, és két – különnemű – gyermek után belehelyezkedett a háziasszony és a családjának szerepébe, nem mintha valami más komolyan számba jött volna.

A gyerekek mostanra már felnőttek, Justin ügyvéd lett Chelmsfordban, Virginia pedig hozzáment egy idevalósi fiúhoz, akit Arnold olyképpen emlegetett, mint a brit államvasutak tisztjét. Deirdre ezt pontosabban úgy mondta a barátnőinek a fodrásznál, hogy Keith vonatvezető.

Házasságuk első tíz évében Baconék Bournemouth-ban töltötték a nyarat, mert Arnold szülei is mindig ott nyaraltak. De átváltottak a Costa del Solra, amióta Arnold a Daily Telegraph mellékletében azt olvasta, hogy ez az a hely, ahol augusztus havában a bankigazgatók zöme található.

Arnold sok éven át ígérgette a feleségének, hogy valami

különlegeset fog csinálni, amikor elérkezik a huszonötödik házassági évfordulójuk, bár valójában soha nem kötelezte el magát azzal, hogy meghatározta volna, mit jelent a „különleges”.

Csak amikor a bank negyedéves személyzeti magazinjában olvasta, hogy Andrew Buxton, a Barclays elnöke a nyarat a görög szigetekenél fogja tölteni egy magánjachton, akkor kezdett Arnold írogatni számos, tengeri körutazásokat szervező társaságnak és utazási ügynökségnek, hogy a prospektusaikból küldjenek neki egy példányt. Miután a ragyogó oldalak százait áttanulmányozta, megállapodott egy hétnapos tengeri körutazásban a Princess Corina fedélzetén, amely Pireuszból indulva körülhajózza a görög szigeteket, és Mykonosban köt ki. Deirdre egyetlen hozzátennivalója az volt, hogy ő inkább visszapártolna a Costa del Soka, és a pénzt, amit így megtakarítanak, egy új étkészletre költené. Ennek ellenére nagyon örült, amikor az egyik prospektusban azt olvasta, hogy a görögök híresek az agyagművességükről.

Mikorra beszálltak a Heathrow felé tartó kocsiba, Arnold beosztottjai és Rotary Club-béli tagtársai, sőt kiválasztott ügyfelei is szinte belefáradtak már, annyiszor emlékeztették őket arra, hogyan fogja Arnold tölteni a nyári szünetet. – Körülhajózzuk a görög szigeteket egy tengerjáró hajón – mondogatta nekik. – Tudja, hasonlóképpen, mint a bankelnök, Andrew Buxton. – Ha valaki Deidrét kérdezte, mit csinálnak férjével a szabadságuk alatt, azt válaszolta, hogy egy hétnapos szervezett társasutazáson vesznek részt, és az egyetlen dolog, amit remél ettől, hogy egy új étkészlettel fog gyarapodni.

A régi koronázási készlet, amelyet Deirdre szüleitől kaptak nászajándékba mintegy huszonöt évvel ezelőtt, már száználmasan elhasználódott. Néhány tányér kicsorbult vagy el is tört, míg azokon a darabokon, amelyek még használhatók voltak, a korona- és jogarminták csaknem teljesen elhalványultak.

– Nem tudom, mi a baj vele – mondta Arnold, amikor felesége

egyre többször hozta fel a témát az indulásra várakozva.

Arnold az Athénig tartó repülés alatt egyfolytában panaszolta, hogy tele van a repülőgép görögökkel. Deirdre úgy érezte, nem érdemes rámutatni arra, hogy valószínűleg ez a következménye, ha az ember az Olympic Airwaysre foglal helyet. Azt is tudta, hogy erre az lenne a férje válasza: – De megtakarítottunk huszonnégy fontot.

Miután a gép a Hellenikon nemzetközi repülőtéren landolt, a két nyaraló felszállt egy buszra. Arnold kételkedett benne, hogy ez a jármű St Albansben megfelelt volna, de valahogyan mégiscsak sikerült bejutniuk Athén centrumába, ahol Arnold szobát foglalt éjszakára egy kétsillagos (egy görög kétsillagos) szállodában. A férfi csakhamar megtalálta a helyi Barclays bankfiókot, és beváltotta egyik utazási csekkjét, miközben azt magyarázta feleségének, hogy nincs értelme többet beváltani, mert ha már a tengerjáró fedélzetén lesznek, ott minden ki van fizetve. Biztos volt benne, hogy a vállalkozók így állnak hozzá a dolgokhoz.

Baconék másnap reggel korán keltek, elsősorban azért, mert képtelenek voltak aludni. Folyton a göröngyös, homorú matracok közepére gurultak, és az éjszakai pihenés után fájt a fülük a téglakemény, domború párnáktól. Még mielőtt a nap felkelt volna, Arnold kiugrott az ágyból, és kitérte a kis ablakot, ami a hátsó udvarra nézett. Nyújtózkodott egyet, és kijelentette, hogy sosem érezte magát jobban. Deirdre nem kommentálta, mivel már el volt foglalva ruháik becsomagolásával.

A reggeli a következőkből állt: egy croissant-ból, amit Arnold túlságosan nyúlósnak érzett, de mindenesetre szétmállott az ujjai között, sajtból, amelynek a szagával nem törődött, és egy megátalkodottan üres csészéből, mivel az igazgatóság megtagadta, hogy teát szolgáljon fel. Közben hosszas vita alakult ki közöttük, hogy taxit hívjanak-e, vagy busszal menjenek a tengerjáróhoz. Mindketten arra a következtetésre jutottak, hogy a taxinak több értelme lenne, Deirdre számára azért, mert nem akart bepréselődni a meleg buszba egy csomó izzadó athénival együtt, Arnold számára

pedig azért, mert azt akarta, hogy lássák a hajóhídon, hogy kocsival érkeznek.

Amikor rendezte a számlájukat – miután háromszor ellenőrizte a számsorokat, mielőtt hajlandó volt megválni még egy csekkjétől –, intett egy taxinak, és azt az utasítást adta, hogy vigye őket a rakpartra. A vártnál hosszabb utazás egy légkondicionálás nélküli, öreg kocsiban nem hozta jó hangulatba Arnoldot.

Amikor először megpillantotta a Princess Corinát, nem tudta csalódását leplezni. A hajó sem olyan hatalmas, sem olyan modern nem volt, mint amilyennek a csillogó prospektusokban látszott. Volt egy olyan érzése, hogy az elnöke nem fog ilyen problémát tapasztalni. Mr. és Mrs. Bacon felmentek a hajóhídra, majd felkísérték őket a kabinjukba, amely megdöbbenésükre két priccsból, egy mosdókagylóból, egy zuhanyozóból és egy hajóablakból állt, és még annyi hely sem volt benne, hogy mindketten egy időben le tudjanak vetkőzni. Arnold hangsúlyozta feleségének, hogy ezt a különleges kabint biztosan nem illusztrálták a prospektusokban, főleg azért nem, mert a díjszabásban „De luxe”-nak feldicsérve szerepelt. Ebből azt a következtetést vonta le, hogy a prospektust biztos egy munkanélküli ingatlanügynök állította össze. Arnold elhatározta, hogy a fedélzeten tesz egy kört – egy nem különösebben hosszú kirándulást. Eközben beleütközött egy ügyvédbe Chesterből, aki gyanútlanul baktatott a feleségével az ellenkező irányban. Miután Arnold megtudta, hogy Malcolm Jackson a cégénél magasabb beosztású munkatárs, felesége, Joan pedig vizsgálóbíró, indítványozta, hogy ebédre csatlakozzanak hozzájuk.

Miközben kiválasztották ételeiket a büféből, Arnold nem késlekedett sokáig elmondani újdonsült barátainak, hogy ő egy született vállalkozó, és példaképpen elmagyarázta, milyen azonnali változtatásokat eszközölne a Princess Corina hatékonysága érdekében, ha ő lenne ennek a hajójáratnak az elnöke. (A lista – attól tartok – túl hosszú lenne ahhoz, hogy beleférjen egy rövid

történetbe.)

Az ügyvéd, akinek korábban nem kellett szenvednie Arnold véleményeitől, egész elégedetten hallgatta őt, míg Deirdre arról csevegett Joannal, mennyire reménykedik benne, hogy talál egy új étkészletet a szigetek egyikén. – Tudod, a görögök híresek az agyagművességükről – mondogatta.

A beszélgetés nem lett sokkal változatosabb, amikor a két házaspár este a vacsoránál ismét találkozott.

Annak ellenére, hogy Baconék a fedélzeten töltött első napjuk után fáradtak voltak, éjszaka egyikük sem aludt többet néhány pillanatnál. De Arnold nem volt hajlandó bevallani, amint kis kabinjukban hanyódtak az Égei-tengeren, hogy ha lenne módja választani, ő inkább a kétcsillagos szállodát (a görög kétcsillagosat) választaná a göröngyös matracával és téglakemény párnáival, szemben a priccsekkel, amelyeken most egyik oldalról a másikra dobálódtak.

Két, tengeren töltött nap után kikötöttek Rodoszon, és Arnold most már nem nevezte többé a hajót tengerjárónak”. Az utasok nagy része összezsúfolódott a hajóhídnál, igen boldogok voltak, hogy néhány órát alkalmuk lesz szárazföldön tölteni.

Arnold és Malcom útjukat a legközelebbi Barclays bank felé vették, hogy egy-egy utazási csekket beváltsanak, miközben Deirdre és Joan az ellenkező irányba indultak étkészlet felkutatása céljából. A bankban Arnold azonnal tájékoztatta az igazgatót, kicsoda ő, és biztosították őket, hogy mind ő, mind Malcolm egy kis kedvezményt kapnak a meghirdetett átváltási arányhoz képest.

Arnold mosolygott, amikor kiléptek a bankból a forró, poros, macskaköves utcára. – Tudod, határidős kereskedelmi ügyletekkel kellett volna foglalkoznom – mondta Malcolmnak, amint baktattak lefelé a dombon. – Egy vagyont szereztem volna velük.

Deirdre kutatómunkája az étkészlet után nem volt egészen zökkenőmentes. Számtalan üzlet volt, minőségben változatosak, és

gyorsan rájött, hogy Rodosz rengeteg fazekassal dicsekedhet. Ezért meg kellett tudnia, melyiket tartják legtöbbre a helybéliek, és aztán megtalálni azt az üzletet, amelyik árulja a munkáit. Ezt az információt az utcasarkokon ülő, feketébe öltözött idős asszonyok egyikétől szerezte be, akiről tíz közül elsőnek fedezte fel Deirdre, hogy töri az angolt. Miközben a férje a bankban megtakarított néhány drachmát, Deidrének sikerült minden bizalmas értesülést megszereznie, amire szüksége volt.

Ők négyen egy kis tavernában találkoztak ebédnél, a város központjában. Egy tányér souvlakia mellett Arnold próbálta meggyőzni Deidré, hogy mivel az utazás folyamán öt szigetet fognak meglátogatni, talán bölcsebb lenne megvárni az utolsó kikötőt, és az étkezészet az utolsó lehetséges pillanatban megvásárolni.

– Az árak kétségtelenül alacsonyabbak – jelentette ki Arnold –, minél közelebb jutunk Athénhoz. – Egy igazi vállalkozó fellépésével beszélt.

Bár Deirdre már látott egy harminckét darabos készletet, amelyik tetszett neki, s olyan volt az ára, ami belefér a költségvetésükbe, kelletlenül beleegyezett Arnold indítványába. Egyetértését nagy mértékben befolyásolta az a tény, hogy a csekkek a férje birtokában voltak.

Amikor a hajó Heraklionban, Kréta szigetén kikötött, Arnold megvizsgált valamennyi brit nemzetiségűt a fedélzeten, és megengedte, hogy egy bizonyos őrnagy (a tartalékosoktól) és neje csatlakozzék az asztalukhoz ebédkor, de csak azután, hogy kipuhatolta, a fickónak van bankszámlája a Barclaysnál. Majd vacsorameghívás következett, amelynek folyamán megállapították, hogy az őrnagy esetenként Arnold területi igazgatójával bridzsel.

Ettől a pillanattól kezdve Arnold egy csomó kellemes órát töltött a söntésben azzal, hogy hol az őrnagnak, hol Malcolmnak – valójában már egyikük sem figyelt oda nagyon – magyarázta, miért

nem kellett volna megfogadnia az apja tanácsát és követnie őt a bankba, mivel ő mindenképpen egy született vállalkozó.

Mire a hajó felszedte a horgonyt, és Santorini felé haladt, Deirdre már pontosan tudta a típusát annak az étkezésletnek, amelyet szeretett volna, és azt is, hogyan állapítsa meg gyorsan, melyik fazekassal kell üzletet kötnie, mihelyt egy új kikötőbe teszik a lábukat. De Arnold továbbra is ragaszkodott hozzá, hogy meg kellene várni a nagyobb piacot, amint közeledtek Athén felé. – Nagyobb a verseny, alacsonyabbak az árak, – magyarázta ezredszer. Deirdre tudta, nincs értelme mondani neki, hogy az árak emelkedni látszanak minden egyes tengeri mérfölddel, amelyet megtesznek visszafelé menet a görög fővárosba.

Párosz csak további bizonyítékul szolgált Deirdre gyanújára – ha bizonyítékra egyáltalán még szükség volt – , mivel az árak észrevehetően magasabbak voltak, mint Santorini szigetén. Ahogyan a Princess Corina Mykonos felé közeledett, Deirdre érezte, hogy noha az utolsó menetrendszerinti kikötőben valószínűleg fog kapni megfelelő étkezésletet, már nem olyan áron, amit megengedhetnek maguknak.

Arnold – egy olyan embernek az önbizalmával, aki ismeri ezeket a dolgokat – állandóan nyugtatgatta őt, hogy minden rendben lesz. Még meg is tapogatta az orrát a mutatóujjával. Az őrnagy és Malcolm elérték azt az állapotot, hogy már csak egyszerűen bólogtak, jelezvén, még éberek.

Deirdre az elsők között volt, akik a hajóhídra mentek, amikor péntek reggel kikötöttek Mykonosban. Mondta a férjének, hogy terepszemlét fog tartani a fazekasboltok területén, miközben a férje ugyanezt tette a bankok terén. Joan és az őrnagy felesége örömmel csatlakoztak Deidréhez, mivel ő mostanra már egész szakemberré vált a görög agyagművesség tárgyában.

A három hölgy a kutatómunkát a város északi részén kezdte, és Deirdre megkönnyebbülten látta, hogy Mykonosban nagyobb a

választék az üzletekben, mint bárhol a többi szigeten. Azt is kiderítette néhány feketébe öltözött hölgy segítségével, hogy a város egy igen jó hírű fazekassal büszkélkedik, akinek műveit csak egyetlen boltban, a Pétros Házban lehet megvásárolni.

Mihelyt Deirdre megtalálta az üzletet, a délelőtti hátralévő részét azzal töltötte, hogy megvizsgálta az összes étkészletet az ajánlatból. Néhány óra után arra a következtetésre jutott, hogy a Delphi nevű készlet, amely az üzlet közepén volt feltűnően kiállítva, bármelyik háziasszony számára megbecsült vagyontárgy lenne St. Albansben. De mivel dupla kiadást jelentett volna bármelyikhez képest, amelyet a többi szigeten látott, tudta, hogy Arnold ellenezné, mert árban meghaladja a lehetőségeiket.

Amikor a három hölgy végül otthagyta az üzletet, hogy csatlakozzék a férjekhez ebédelés céljából, egy jóképű fiatal férfi szurtos pólóban és szakadt farmerben, néhány napos borostával az állán eléjük toppant és azt kérdezte: – Önök angolok?

Deirdre megállt, és egy pillanatra belenézett a mélykék szemekbe, de nem szólt egy szót sem. Társnői kiléptek a macskaköves útra, és felgyorsították lépteiket, azt színlelve, hogy nem ők voltak, akikhez az idegen szólt. Deirdre rámosolygott, amint a férfi ott állt, és útjára engedte. Arnold figyelmeztette őt, soha ne bocsátkozzék beszélgetésbe bennszülöttekkel.

Amikor elérték az éttermet, ahol ebédelni szándékoztak, a három hölgy a férjeiket a söntésnél találta, világos sör iszogatása közben. Arnold az őrnagynak és Malcolmnak magyarázta, miért utasította vissza ebben az évben a konzervatív párt jelölését. – Egy pennytől sem válok meg – erősködött –, amíg a saját házuk táját nem hozzák rendbe. – Deirdre gyanította, hogy a húzódozás sokkal inkább abból a korábbi vereségből ered, amelyet Arnold a körzeti elnöki posztért folytatott harcban szenvedett el.

Arnold a következő órában kifejtette álláspontját a védelmi kiadások lefaragásától a csonka családokig bezárólag mindenről,

aminek elszántan ellene volt. Amikor az ebéd számláját bemutatták neki, tetemes időt töltött azzal, hogy kisilabizálja, melyikük mit evett, és hogy ebből kifolyólag mennyivel járuljanak hozzá a teljes összeghez.

Arnold már beletörődött abba, hogy délutánjának egy részét Deirdre érdekében való alkudozással kell töltenie, most, hogy végre megtalálta az étkészletet, amire úgy vágyott. Mindannyian egyetértettek abban, hogy velük tartsanak, és figyeljék a született vállalkozót munka közben.

Amikor Arnold belépett a Pétros Házba, el kellett ismernie, hogy Deirdre láthatólag a megfelelő céget találta meg”. Ezt a megállapítását folyvást ismételte, mintha azt akarná bizonyítani, ő mindenképpen helyesen tett, amikor ragaszkodott hozzá, hogy a felesége várjon az utolsó menetrendszerinti kikötőig, mielőtt a nagy döntést meghozza. Látszott rajta, halvány fogalma sincs arról, hogy a fajanszok ára szigetről szigetre emelkedett, és Deirdre nem kísérelte meg, hogy felvilágosítsa. Csak egyszerűen odavezette őt a helyiség közepén lévő hatalmas asztalhoz, amelyen a Delphi készlet volt kiállítva, és fohászkodott magában. Mindannyian egyetértettek abban, hogy nagyszerű, de amikor Arnoldnak megmondták az árát, szomorúan rázta a fejét. Deirdre tiltakozott volna, de – mint annyi banki ügyfele az évek során – meglátta azt a bizonyos tekintetet férje arcán. Ezért lemondott magában róla a Pharos készlet javára, amely kiváló volt, de egyértelműen a második helyen állt, és sokkal drágább volt, mint bármelyik, amelyet a többi négy szigeten láttak.

A három feleség kezdte kiválasztani azokat a darabokat, amelyeket meg szerettek volna vásárolni, miközben férjeik nyomatékosan figyelmeztették őket, meddig mehetnek el. Mialatt a kiválasztás megtörtént, Arnold hosszú ideig kicsinyesen alkudozott a boltvezetővel. Végül sikerült elintéznie, hogy kapjon húsz százalék engedményt a teljes árból. Amikor az összegben megállapodtak, elsietett, hogy találjon egy angol bankot, ahol be tudja váltani a kellő számú utazási csekket. Az útlevelekkel és az

aláírt csekkekkel a kezében eltávozott az üzletből, hogy küldetését teljesítse.

Amint kilépett a forró járdára, az a fiatal férfi, aki Deirdréhez is közeledni próbált, elébe toppant és azt kérdezte: – Maga angol?

– Természetesen – válaszolta Arnold, s oldalt lépve kikerülte őt, majd megsziporázta lépteit, hogy elkerüljön minden további beszélgetést egy ilyen rossz külsejű alakkal. Amint mondta is az őrnagynak ebédnél: *Timeo Danaos et dona ferentes.*” Ez volt az egyetlen latin nyelvű töredék, amelyre visszaemlékezett az iskoláskorából.

Amikor kiválasztott egy bankot, egyenesen az igazgatói irodába masírozott, és mindegyikük csekkjét beváltotta egy parányival jobb átváltási aránnyal, mint ahogy az a kirakatban lévő táblán szerepelt. Ötven drachmás megtakarításával elégedetten a Pétros Ház felé tartott.

Azzal azonban nem volt elégedett, hogy a fiatal férfit még mindig ott találta az üzlet előtt, a járdán ácsorogva. Pillantásra sem méltatta a beretvátlan útonállót, de meghallotta ezeket a szavakat: – Akar pénzt spórolni, angol?

Arnold hirtelen megállt, ahogyan bármelyik született vállalkozó tette volna, és megfordult, hogy közelebbről tanulmányozza a faragatlan ifjút, aki megszólította. Éppen azon volt, hogy folytassa útját, amikor a fiatalember azt mondta: – Én tudom, hol kerül edény a felébe.

Arnold ismét habozott, és nézte az üzlet kirakatán át, amint társai ott álldogáltak, várva az ő visszatérésére, a pulton pedig a hat hatalmas összekészített csomag a kifizetésre.

Visszafordult, hogy jobban szemügyre vegye a rossz kiejtésű idegent.

– Edény jön faluból, neve Kalafatis – mondta. -Csak fél óra utazás busszal, aztán minden felébe kerül.

Amíg Arnold emésztgette magában ezt az információt, a fiatal görög keze reménykedve kinyúlt. Arnold kihúzott egy ötvendrachmás bankjegyet a kötegből, amit a bankban kapott, hajlandóságot mutatva arra, hogy eltöprengjen a haszon felett, amely a most szerzett információért cserébe járó különleges tranzakción nyerhető. Egy igazi vállalkozó így tesz, gondolta magában, amint diadalmasan bevonult az üzletbe.

– Egy fontos felfedezést tettem – jelentette ki, és odaintette a többieket egy sarokba, hogy megossza velük bizalmas értesülését.

Deirdre nem látszott teljesen meggyőzve, amíg Arnold nem indítványozta, hogy: – Talán ott megengedhetjük magunknak a Delphi készletet is, ami után úgy epekedsz, drágám. Mindenesetre miért fizetnénk duplán, amikor csak egy félórás buszutazás az egész.

Malcolm beleegyezően bólintott, mintha megfogadná az idősebb bölcs tanácsát, aztán még az őrnagy is ráállt – bár kissé zsörtölődve.

– Mivel ma kora este indulunk vissza Athénba – jelentette ki az őrnagy –, a következő busszal kellene kimennünk Kalafatisba. – Arnold bólintott, és szó nélkül kivezette az üzletből kis csapatát, egy pillantást sem vetve a csomagokra, amelyeket a pulton hagytak.

Amikor kiléptek az utcára, megkönnyebbült, hogy a fiatalember, aki az ötletet adta, már nem volt látható.

A buszmegállónál Arnold kissé csalódott lett, amikor felfedezte, hogy néhány utas a hajóról már ott állt a sorban, de bebeszélte magának, hogy ők nem abba az irányba tartanak. A tűző napon vártak további negyven percet, amikor végre beállt egy busz. Amint Arnold meglátta a járművet, összeszorult a gyomra. – Gondoljatok arra, mennyi pénzt spórolunk – mondta, amikor észrevette a kétségbeesett kifejezést társai arcán.

Az utazás a szigeten át a keleti partra harminc percet vehetett volna igénybe, ha egy olyan Rangé Roverben utaznak, amelynek nincs oka lassítani. De mivel a buszvezető mindenkit felszedett az

út mentén, tekintet nélkül arra, hogy hivatalos megállóhely volt-e ott, vagy sem, végül egy óra húsz perc alatt érkeztek meg Kalafatisba. Még le sem kászálódtak az ősrégi járműről, amikor Deirdre már kimerült, Joan ingerült volt, az őrnagy feleségének pedig migrénje lett.

– Busz nem megy tovább – mondta a vezető, amint Arnold és társai kiszálltak. – Vissza Khórába egy óra múlva indul. Utolsó busz ma.

A kis csapat bámult felfelé a szűk, kanyargó ösvény irányába, amely a fazekas műhelyéhez vezetett.

– ‘Márcsak a kilátás miatt is megérte – mondta zihálva Arnold, amint megállt félúton, és az Égei-tengert nézte. Társainak eszük ágában sem volt, hogy megálljanak és nézelődjenek, még kevésbé, hogy véleményt nyilvánítsanak. További tíz perces kitartó gyaloglás kellett, hogy odaérjenek végcéljukhoz, és ekkorra már Arnold is szótlan lett.

Amint a hat kimerült turista végre belépett a fazekasműhelybe, még a lélegzetük is elakadt. Elbűvölten álltak a gyönyörű tárgyak láttán, amelyek az egymás után sorakozó polcokon álltak. Arnoldot meleg diadalérzet öntötte el.

Deirdre hamar felfedezte a Delphi étkészletet. Az még csodálatosabb volt, mint ahogy emlékezett rá, de amikor megnézte a kis címkét, ami ott fityegett a levesestál fülén, megrettenve vette észre, hogy csak nagyon kicsivel kerül kevesebbe, mint a Péteros Házban. Deirdre döntött. Szembefordult a férjével, aki egy pipatartóval bíbelődött éppen, és harsány hangon kijelentette, hogy mindenki hallja: – Mivel itt minden féláron van, Arnold, feltételezem, hogy máris mehetek megvenni a Delphit?

A többiek megfordultak, hogy lássák, hogyan reagál erre a nagy vállalkozó. Arnold egy pillanatig habozni látszott, mielőtt visszatette a pipatartót a polcra, és azt mondta: – Természetesen, drágám. Hát nem ez volt az oka, amiért megtettük ezt az utat?

A három asszony azon nyomban elkezdte kiválasztani a darabokat a polcokról. Végül összegyűjtöttek egy étkészletet, két teáskészletet, egy kávékészletet, három vázát, öt hamutartót, két korsót és egy pirítós-kenyér-tartó rácsot. Arnold a pipatartót otthagya.

Amikor Deirdre átnyújtotta férjének vásárlásai számláját, az ismét habozott, de érezte, hogy mind az öt utastársa mereven őt nézi. Kelletlenül összeszedte megmaradt utazási csekkjeit, és még ahhoz sem volt hajlandósága, hogy a kedvezőtlen átváltási arányra pillantson, ami a kirakatban volt kitéve. Deirdre nem fűzött hozzá megjegyzést. Malcolm és az őrnagy szótlanul, de egy csöpp diadalérzettel az arcukon aláírták a saját csekkjüket.

Az árukat kifizették, a hat turista csomagokkal megrakodva lépett ki a műhelyből. Amint elkezdtek az útjukat a kanyargó ösvényen lefelé, a fazekasműhely ajtaja becsukódott mögöttük.

– Igyekeznünk kell, ha nem akarjuk lekésni az utolsó buszt – kiáltotta Arnold, amint az út közepére lépett, hogy kikerüljön egy hatalmas, fehér Mercedest, amely a műhely előtt parkolt. – De mennyire megérte a fáradságot ez a kirándulás – tette hozzá, amint gördültek lefelé a csapáson. – El kell ismernetek, hogy egy vagyont spóroltam meg valamennyiőtöknek.

Deirdre volt az utolsó, aki elhagyta az üzletet. Nem indult azonnal, hogy elrendezze számos csomagját, és meglepődött, amikor látta, hogy a fazekasműhely személyzetéből jó néhányan sorbaállnak egy asztalnál az üzlet egyik oldalán. Egy jóképű fiatalember szurtos pólóban és szakadt farmerben mindegyiknek sorban egy kis barna borítékot nyújtott át.

Deirdre nem tudta levenni a szemét a fiatalemberről. Hol látta már őt? Az felpillantott, és az asszony belenézett azokba a mélykék szemekbe. És akkor eszébe jutott. A fiatalember vállat vont és elmosolyodott. Deirdre viszonzta a mosolyt, felemelte csomagjait, és elindult az ösvényen a társai után.

Amint felkászálódtak a buszra, Deirdre éppen odaért, hogy meghallja, amint Arnold kijelentette: – Tudja, őrnagy, soha nem kellett volna megfogadnom az apám tanácsát, és bankáréletbe kezdenem. Látja, hogy én egy született vállalkozó vagyok...

Deirdre ismét elmosolyodott, amint kinézett az ablakon, és látta a jóképű fiatalembert utánuk hajtani a hatalmas, fehér Mercedesben.

A fiatalember mosolygott, és integetett neki, amint a busz elindult lomha útján vissza Mykonosba.

SZEMET SZEMÉRT

Sir Matthew Rogers királyi tanácsos becsukta a dossziét, és letette maga elé az íróasztalra. Nem volt boldog tőle. Hajlandó volt Mary Bankset védeni, de egyáltalán nem bízott az ártatlanságában.

Sir Matthew hátradőlt öblös bőr karosszékében, hogy átgondolja az ügyet, amíg megérkezik a tájékoztatást adó ügyvéd – aki röviden már informálta őt – és az a beosztott tanácsadó, akit kiválasztott az ügyre. Miközben kifelé bámult az ablakon a Middle Temple udvara fölött, csak remélni tudta, hogy helyes döntést hozott.

Első pillantásra az Uralkodó kontra Banks ügy egyszerű gyilkossági ügy volt; de azok után, aminek Bruce Banks a feleségét a házasságuk tizenegy éve alatt kitette, sir Matthew bízott abban, hogy a vádat nemcsak le tudja csökkenteni előre meg nem fontolt szándékkal elkövetett emberölésre, hanem -amennyiben az esküdtszék tele lesz nővel – esetleg még felmentő ítéletet is elérhet. Volt azonban egy komplikáció.

Rágyújtott egy cigarettára, és mélyen leszívta, amiért a felesége mindig megdorgálta. Ránézett Victoria fényképére, amely előtte állt az íróasztalán. Ifjúságára emlékeztette, hiszen Victoria mindig fiatal marad – a halál gondoskodott róla.

Kelletlenül visszaterelte gondolatait az ügyfelére és annak enyhítés iránti kérelmére. Újból kinyitotta a dossziét. Mary Banks kijelentette, hogy ő nem darabolhatta fel a férjét, és nem temethette el a disznóól alatt, mert ő a halála idején nemcsak hogy a helyi kórház ápoltja, hanem vak is volt. Amikor sir Matthew ismét mélyen leszívta a füstöt, kopogtak az ajtón.

– Jöjjön be – kiáltotta, nem azért, mert szerette hallani a saját hangját, hanem mert szobájának ajtajai olyan vastagok voltak, hogy ha nem kiabált volna torka szakadtából, senki meg nem hallja őt.

Sir Matthew írnoka kinyitotta az ajtót, és bejelentette Mr. Bemard Cassont meg Hugh Witheringtont. Két teljesen különböző ember, gondolta sir Matthew, amint azok beléptek a szobába, de mindkettő azt a célt szolgálja majd, amit ő kitervelt számukra ebben a különös ügyben.

Bemard Casson a régi iskola ügyvédje volt, szertartásos, kínosan rendszerető és körömszakadtáig tisztességes. Konzervatív szabású halszálkás öltönyén nem látszott semmi változás egyik évről a másikra; Matthew gyakran gondolt arra, hogy biztosan fél tucat egyforma öltönyt vásárolt egy kiárusításon, és minden héten egy másikat hordott belőlük. Kíváncsian nézett Cassonra a szemüvege felett. Az ügyvédnek vékony bajusza és gondosan elválasztott haja olyan régimódi kinézetet kölcsönzött, ami sok ellenfelében azt az érzést keltette, mintha másodosztályú szellemi képességekkel rendelkezne. Sir Matthew rendszeresen hálát adott azért, hogy barátja nem egy szónok, mert ha Bemardnak joga lenne a bíróság előtt ügyvédként felszólalni, Matthew a törvényszéken nem élvezte volna a szembeszállás lehetőségét.

Casson mögött egy lépéssel állt ennek a megbízásos ügynek a beosztott tanácsadója, Hugh Witherington. Az Úr biztos különösen szűkmarkú volt azon a napon, amikor Witherington a világra jött, mivel sem jó külsőt, sem ést nem adott neki. Ha fel is ruházta valamilyen egyéb tehetséggel, azok még rejtve maradtak. Bizonyos számú kísérlet után Witheringtont végül felszólalási joggal rendelkező ügyvédnek nevezték ki, de ami a néhány megbízást illeti, amelyeket felajánlottak neki, rendszeresebb jövedelme lett volna, ha munkanélküli segélyre jelentkezik. Sir Matthew írnoka felhúzta a szemöldökét, amikor Witherington neve felvetődött mint beosztott tanácsadó az ügyben, de sir Matthew csak mosolygott, és nem adott magyarázatot.

Sir Matthew felállt, elnyomta a cigarettáját, és a két férfit az íróasztala másik oldalán lévő üres székhez kísérte. Megvárta, amíg mindketten elhelyezkedtek, aztán belekezdett.

– Kedves öntől, Mr. Casson, hogy átjött a dolgozószobámba – mondta, bár mindketten tudták, hogy az ügyvéd nem tett mást, mint tartotta magát az ügyvédi kar hagyományaihoz.

– Öröömre szolgál, sir Matthew – válaszolta az idős ügyvéd kissé meghajolva, hogy mutassa, ő még értékeli a régi udvariasságot.

– Nem hiszem, hogy ismeri Hugh Witheringtont, a beosztott tanácsadómat ebben az ügyben – intett sir Matthew a jellegtelen fiatal ügyvéd felé.

Witherington idegesen nyúlt a felső zsebében lévő selyem zsebkendőjéhez.

– Nem, nem volt részem abban a szerencsében, hogy Mr. Witheringtont ismerhettem volna, amíg néhány perccel ezelőtt nem találkoztunk a folyosón – mondta Mr. Casson. – Szabad megjegyeznem, sir Matthew, mennyire örülök, hogy ön hajlandó volt elvállalni ezt az ügyet?

Matthew mosolygott barátja szertartásosságán. Tudta, hogy Bernardnek álmában sem jutna eszébe, hogy a keresztnévén szólítsa és tegezzé őt, amíg a beosztott tanácsadó jelen van. – Egyszerűen nagyon örülök, hogy ismét együtt dolgozhatom önnel, Mr. Casson. Sőt ez alkalommal ön egyféle kihívást is jelent a számomra.

Miután túl voltak a hagyományos udvariaskodáson, az idős ügyvéd egy barna dossziét vett elő ütött-kopott Gladstone-táskájából. – Volt egy további megbeszélésem az ügyfelemmel, amióta utoljára találkoztam önnel – mondta, miközben kinyitotta a dossziét –, és megragadom az alkalmat, hogy kikérjem az ön véleményét. De félek, Mrs. Banks határozottan kitart amellett, hogy bizonygassa, nem bűnös.

– Tehát ő még mindig az ártatlanságát hangsúlyozza?

– Igen, sir Matthew. Mrs. Banks nyomatékosan hangsúlyozza, hogy nem tudta volna elkövetni a gyilkosságot, mert néhány nappal

azelőtt, mielőtt a férje meghalt, ő megvakult, és különben is, a halála időpontjában a helyi kórház betegként volt nyilvántartva.

– A kórboncnok jelentése meglepően bizonytalan a halál időpontját illetően – emlékeztette öreg barátját sir Matthew. – Hiszen legalább egy-két hétig nem találták meg a holttestet. Ahogy én értettem, a rendőrség úgy érzi, hogy a gyilkosságot véghez vihették huszonnégy, sőt negyvennyolc órával azelőtt is, hogy Mrs. Bankset a kórházba vitték.

– Én is olvastam a jelentésüket, sir Matthew – válaszolta Casson –, és informáltam Mrs. Bankset annak tartalmáról. De ő hajthatatlan volt az ártatlansága tekintetében, és hogy az esküdszéket meg fogja győzni róla. Különösen, ha sir Matthew Roberts a védőm”, pontosan ezek voltak a szavai, hajói emlékszem – tette hozzá egy mosoly kíséretében.

– Engem nem szédít meg, Mr. Casson – mondta sir Matthew egy másik cigarettára gyújtva.

– Megígérted Victoriának – szólt közbe az ügyvéd, leeresztve a sisakrostélyát, de csak egy pillanatra.

– Tehát van egy utolsó alkalmam, hogy meggyőzzem Mrs. Bankset – vágott közbe sir Matthew, figyelmen kívül hagyva barátja közbevetését.

– És Mrs. Banksnek van egy utolsó alkalma, hogy meggyőzze önt – mondta Mr. Casson.

– Tus – mondta sir Matthew bólintva az ügyvéd tiszta riposztjának értékelése jeléül, miközben elnyomta csaknem érintetlen cigarettáját. Úgy érezte, ezt a csörtét elvesztette öreg barátjával szemben, és elérkezett az ideje, hogy támadjon.

Visszafordult az íróasztalán lévő nyitott dossziéhoz. – Először is – kezdte egyenesen Cassonra nézve, mintha az a tanúk padján ülne –, amikor a holttestet kiásták, a halott inggallérján az ön ügyfelének vér-nyomai voltak.

– Ügyfelem elfogadja ezt – bólintott Casson, miközben nyugodtan ellenőrizte jegyzeteit. – De...

– Másodszor – folytatta sir Matthew, mielőtt Cassonnak alkalma lett volna válaszolni –, amikor a szerszámot, egy fejszét, amellyel a tetemet feldarabolták, másnap megtalálták, a nyeléhez egy Mrs. Banks fejről származó hajszál volt tapadva.

– Ezt sem tagadjuk – mondta Casson.

– Nincs sok választási lehetőségünk – állapította meg sir Matthew, majd felkelt a székéből, és róni kezdte útját körül a helyiségben. – És harmadszor, amikor végre megtalálták az ást, amellyel az áldozat sírját megásták, az tele volt az ügyfelének ujjlenyomataival.

– Ezt is meg tudjuk magyarázni – jegyezte meg Casson.

– De elfogadja-e az esküdtszék a magyarázatunkat – kérdezte sir Matthew emelt hangon –, amikor megtudják, hogy a meggyilkolt embernek hosszú múltja van erőszak tekintetében, és hogy az ön ügyfelét rendszeresen látták a faluban zúzóadásokkal, vagy véraláfutásos szemekkel, több alkalommal vérző sebekkel a fején, máskor meg törött karját ápolgatva?

– Ő mindig is azt állította, hogy ezeket a sebesüléseket akkor szenvedte el, amikor abban a gazdaságban dolgozott, ahol a férje volt a vezető.

– Ez úgy igénybe veszi a hiszékenységemet, hogy képtelen vagyok ellenállni neki – jelentette ki sir Matthew, amint végzett a szobában való körözéssel, és visszatért a székéhez. – És nincs segítségünkre az a tény sem, hogy az egyetlen személy a postás, akiről tudjuk, hogy rendszeresen látogatta a gazdaságot. Láthatólag senki nem volt a faluban, aki a bejárat kapun túlra merészkedett volna. – Továbblapozott a jegyzetei között.

– Ez még meg is könnyíthette, hogy valaki bejöjjön és megölje Bankset – szölt közbe Witherington.

Sir Matthew nem tudta palástolni meglepődését, amint odanézett a beosztottjára, akiről csaknem elfeledkezett. – Érdekes szempont – mondta vonakodva, de egyáltalán nem kívánta semmibe venni Witherington megjegyzését.

– A következő probléma, amivel szembekerülünk – folytatta –, az az, hogy az ön ügyfele kijelentette, megvakult azt követően, hogy a férje ráütött a forró serpenyővel. Ez meglehetősen hihető, Mr. Casson, mit szól hozzá?

– A sebhely még mindig jól látható az ügyfelem arcán – mondta Casson. – És az orvos továbbra is meg van győződve róla, hogy vak.

– Az orvosokat könnyebb meggyőzni, mint a kórboncnok tanácsadókat és az életunt esküdteket, Mr. Casson – felelte sir Matthew, lapozva egyet a dossziéjában. – A következő pedig az, hogy amikor a holttestből vett mintákat megvizsgálták – és tudja Isten, ki volt hajlandó elvégezni ezt a különleges feladatot –, olyan mennyiségű sztrichnint találtak a vérében, ami egy elefántbikát is letaglózott volna.

– Ez egyedül a hatósági kórboncnok véleménye volt – vágta rá Mr. Casson.

– És olyan vélemény, amelyet a törvényszék előtt nehéz megcáfolni – jelentette sir Matthew –, mert a kórboncnoki tanácsadó kétségtelenül meg fogja kérdezni Mrs. Bankset, meg tudja-e magyarázni, miért vásárolt négy gramm sztrichnint egy mezőgazdasági ellátótól Readingben, röviddel a férje halála előtt. Ha én az ő helyében lennék, ezt a kérdést ismételném újra és újra.

– Lehetséges – vélte Casson a jegyzeteit ellenőrizve –, de a nő azt magyarázta, hogy valami probléma volt a patkányokkal, amelyek elpusztították a csirkéket, és a többi állatot is féltette a gazdaságban, nem beszélve a kilencéves fiukról.

– Á, igen, Rupert. De ő kollégiumban volt abban az időben, ugye?
– Sir Matthew itt szünetet tartott. -Tudja, Mr. Casson, az én

problémám igen egyszerű. – Becsukta a dossziéját. – Én nem hiszek neki.

Casson felhúzta szemöldökét.

– Mrs. Banks a férjével ellentétben nagyon eszes asszony. Bizonyságul szolgál erre az a tény, hogy már jó néhány embert rávett, hogy elhiggye ezt a hihetetlen történetet. De megmondhatom, Mr. Casson, hogy engem nem fog becsapni.

– De mit tehetünk, sir Matthew, ha Mrs. Banks ragaszkodik az állításához, és arra kér bennünket, hogy ennek megfelelően védjük őt? – tartott ki Casson.

Sir Matthew ismét felállt, és csöndben rótt a szobát, majd megállt az ügyvéd előtt. – Nem sokat tehetünk, ebben egyetérték – mondta megegyezésre törekvő hangnemre váltva. – De én azt szeretném, ha meg tudnám győzni arról a kedves hölgyet, hogy ismerje be az előre meg nem fontolt szándékkal elkövetett emberölésben való bűnösségét. Bizonyosak lehetünk afelől, hogy megnyeri bármelyik esküdtszék rokonszenvét is azok után, amiknek ki volt téve. És mindig bízhatunk egyes női csoportokban, vagy másokban, akik hangulatot keltenek a törvényszéken a meghallgatás alatt. Bármelyik bírót, aki szigorú ítéletet hozna Mary Banksre nézve, sovinizmussal és szexuális diszkriminációval vádolná minden újság vezető publicistája szerte az országban. Néhány hét kérdése, és én kihoznám őt a börtönből. Nem, Mr. Casson, rá kell őt vennünk, hogy változtassa meg a kérelmét.

– De hogyan tudjuk ezt elérni, amikor oly hajthatatlan abban, hogy ártatlan? – kérdezte Casson.

Egy mosoly villant fel sir Matthew arcán. – Mr. Witheringtonnak és nekem van egy tervünk, igaz, Hugh? – kérdezte Witheringtonhoz fordulva egy pillanatra.

– Igen, sir Matthew – felelt a fiatal ügyvéd elégedetten, hogy végre az ő véleményét is kikérik, ha ezen a faramuci módon is. Mivel sir Matthew önként nem mondta el a terv lényegét, Casson

nem erőltette.

– Tehát mikor kerülhetek szemtől szembe az ügyfelünkkel? – érdeklődött sir Matthew, figyelmét visszaterelve az ügyvéd felé.

– Hétfőn délelőtt tizenegykor megfelel? – kérdezte Casson.

– Hol van ő jelenleg? – tudakolta sir Matthew, végigkísérve ujjával a naptárát.

– A Hollówayben – felelte Casson.

– Akkor a Hollówayben hétfőn délelőtt tizenegykor – ismételte sir Matthew. – És hogy őszinte legyek önnel, nem várom a találkozást Mrs. Banksszel. Ez az asszony igazán rámenős, nem beszélve a képzelőerejéről. – Jegyezze meg a szavaimat, Mr. Casson, ő bármelyik tanácsnok számára méltó ellenfélnek bizonyul.

Amikor sir Matthew belépett a Holloway börtön kihallgató szobájába, s először látta meg Mary Bankset, egy pillanatra meghökkent. Tudta a dossziéjából, hogy harminchét éves, de ez a törékeny, ősz hajú asszony, aki ott ült ölbe tett kezekkel, közelebb látszott az ötvenhez. Csak amikor finom arccsontját és karcsú termetét figyelte, akkor látta, hogy valaha szép nő lehetett.

Sir Matthew engedte Cassonnak, hogy az asszonnyal szemközti helyet foglalja el a sima asztalnál, az egyébként üres, vajszínűre festett helyiségben. A fal fele magasságában volt egy kis berácsozott ablak, ahonnan egy fénynyaláb vetődött ügyfelükre. Sir Matthew és beosztottja is leültek az ügyvéd két oldalán. A vezető tanácsos zajosan töltött magának egy csésze kávé,

– Jó reggelt, Mrs. Banks – üdvözölte Casson.

– Jó reggelt – válaszolta a nő, kissé elfordítva fejét abba az irányba, amerről a hang jött. – Hozott valakit magával?

– Igen, Mrs. Banks, sir Matthew királyi tanácsos I társaságában jöttem, aki az ön védőjeként fog működni.

A nő kissé meghajtotta a fejét, amikor sir Matthew felállt a

székéről, egy lépést tett előre, s azt mondta: – Jó reggelt, Mrs. Banks –, aztán hirtelen előre nyújtotta a jobb kezét.

– Jó reggelt, sir Matthew – válaszolta a nő arcizmának rándulása nélkül, még mindig Casson irányába nézve. – Örülök, hogy ön fog képviselni.

– Sir Matthew néhány kérdést szeretne feltenni önnek, Mrs. Banks – közölte Casson –, tehát eldöntheti, mi lehetne a legjobb megközelítés az ön ügyében. Most ön hozzászokhat, milyen lesz, amikor a tanúk padján fog állni.

– Értem – bólintott Mrs. Banks. – Örömmel válaszolok sir Matthew bármilyen kérdésére. Bizonyos vagyok benne, hogy egy olyan kiválóságnak, mint ő, nem lesz nehéz bebizonyítania, hogy egy gyöngé, vak asszony képtelen arra, hogy feldaraboljon egy elvetemült, kétszáz fontnál is nehezebb férfit.

– Akkor sem, ha ezt az elvetemült, kétszáz fontnál is nehezebb férfit megmérgezték, mielőtt feldarabolták – mondta nyugodtan sir Matthew.

– Ez egész komoly teljesítmény lett volna egy olyan valakitől, aki kórházban fekszik öt mérföldre onnan, ahol a bűntettet véghezvitték – felelte Mrs. Banks.

– Ha ez valóban így volt, amikor a bűntettet véghezvitték – felelte sir Matthew. – Ön azt állítja, hogy a vakságát egy ütés okozta, amely oldalt érte a fején.

– Igen, sir Matthew. A férjem felemelt egy serpenyőt a tűzhelyről, miközben a reggelit készítettem, és rám vágott vele. Félrekaptam a fejemet, de a serpenyő széle elérte az arcom bal oldalát. – Megérintett egy sebhelyet a bal szeme felett, ami úgy nézett ki, mint ami az élete végéig örökké ott is marad.

– És aztán mi történt?

– Eszméletemet vesztettem, és lezuhantam a konyha padlójára. Amikor magamhoz tértem, éreztem, hogy valaki más is van a

szobában. De fogalmam sem volt arról, ki az, amíg meg nem szólalt, és ekkor felismertem Jack Pembridge-nek, a postásunknak a hangját. A teherautójához cipelt, és behajtott velem a helyi kórházba.

– És akkor történt, mialatt ön a kórházban volt, hogy a rendőrség megtalálta a férje holttestét?

– Így igaz, sir Matthew. Azután, hogy majdnem két hétig a Parkmeadben voltam, kértem a lelkészt, aki mindennap meglátogatott, hogy próbálja megtudni, Bruce hogyan győzi nélkülem.

– Nem találta meglepőnek, hogy a férje nem látogatta meg önt azalatt, amíg a kórházban volt? – kérdezte sir Matthew, és kezdte a kávéscsészéjét lassan az asztal széle felé tolni.

– Nem. Többször fenyegetőztem, hogy otthagynom őt, és nem gondolom, hogy... – A csésze leesett az asztalról, és nagy zajjal darabokra tört a kőpadlón. Sir Matthew nem vette le a szemét Mrs. Banksről.

Az asszony idegesen ugrott egyet, de nem fordította tekintetét a törött csésze irányába.

– Jól van, Mr. Casson? – kérdezte.

– Az én hibám volt – vallotta be sir Matthew. – Micsoda ügyetlenség volt tőlem.

Casson elnyomott egy mosolyt. Witherington mozdulatlan maradt.

– Kérem, folytassa – szólt sir Matthew, miközben lehajolt, és kezdte összeszedgetni a padlóról a csésze szanaszét szóródott darabjait. – Ön azt mondta, nem gondolom, hogy...”

– Ó, igen – mondta Mrs. Banks. – Nem gondolom, hogy Bruce-t érdekelte volna, vajon visszamegyek-e a gazdaságba, vagy sem.

– Biztos így volt – vélte sir Matthew, miután az asztalra tette a törött darabokat. – De meg tudja magyarázni nekem, miért találta a

rendőrség az ön egyik hajszálat a fejszének a nyelén, amit a férje holttestének feldarabolásához használtak?

– Igen, meg tudom magyarázni, sir Matthew. Vágtam egy kis fát a tűzre, mielőtt a reggelit kezdtem volna készíteni.

– Akkor meg kell kérdeznem, miért nem voltak ujjlenyomatok a fejsze nyelén, Mrs. Banks.

– Mert kesztyűt viseltem, sir Matthew. Ha ön valaha is dolgozott egy gazdaságban október közepén, akkor tudnia kellene, milyen hideg van reggel ötkor. Ezúttal Casson megengedett magának egy mosolyt.

– De mi a helyzet a vérrel a férje gallérján? A vérről kimutatta a hatósági kórboncnok, hogy egyezik az önével.

– Abban a házban sok mindenen megtalálja az én véremet, ha rászánja magát és jobban körülnéz, sir Matthew.

– És az ásó, az egyetlen, ami tele volt az ön ujjlenyomataival? Talán ásott egy kicsit aznap reggeli előtt?

– Nem, de az előző héten mindennap volt okom rá, hogy használjam.

– Értem – bólintott sir Matthew. – Most fordítsuk figyelmünket arra a valamire, amit gyanítom, nem csinál mindennap, nevezetesen a sztrichnin beszerzésére. Először is, Mrs. Banks, miért volt önnek szüksége ilyen nagy mennyiségre? Másodszor pedig, miért utazott ön huszonhét mérföldet Readingbe, hogy megvegye?

– Minden második csütörtökön Readingben vásárolok – magyarázta Mrs. Banks. – Nincs közelebb mezőgazdasági ellátó.

Sir Matthew összeráncolta a homlokát, és felkelt a székéről. Elkezdett lassan körözni Mrs. Banks körül, miközben Casson figyelte a nő szemét. Azok meg sem moccantak.

Amikor sir Matthew éppen az ügyfele mögött volt, megnézte az óráját. 11.17 volt. Tudta, hogy az időzítésnek pontosnak kell lennie,

mert nyugtalanítóan tudatában volt annak, hogy nemcsak okos, hanem igen agyafúrt asszonnyal van dolga. És ne feledjük, töprengett magában, hogy valaki, aki tizenegy évet élt egy ilyen ember mellett, mint Bruce Banks, agyafúrtnak kellett lennie, pusztán azért, hogy életben maradjon.

– Még nem adott magyarázatot arra, miért volt szüksége ilyen nagy mennyiségű sztrichninre – ismételte, miközben ügyfele mögött maradt.

– Elpusztult egy csomó csirkénk – válaszolta Mrs. Banks, még mindig nem mozdítva a fejét. – A férjem úgy gondolta, hogy patkányok voltak, ezért mondta nekem, vegyek nagy mennyiségű sztrichnint, hogy kiirtsuk őket. Egyszer s mindenkorra”, pontosan ezek voltak a szavai.

– De úgy adódott, hogy ő volt, akit kiirtottak, egyszer s mindenkorra, és kétségtelenül ugyanazzal a méreggel – mondta sir Matthew nyugodtan.

– Rupert biztonságát is féltettem – tette hozzá Mrs. Banks, elengedve füle mellett a tanácsos gúnyos megjegyzését.

– De az ön fia ebben az időben iskolában volt, jól tudom?

– Igen, jól tudja, sir Matthew, de úgy volt, hogy azon a hétvégén negyedévi szünetre hazajön.

– Járt már annál az ellátónál azelőtt is?

– Rendszeresen – mondta Mrs. Banks, mikor sir Matthew befejezte a körözést, és ismét szembefordult vele. – Legalább egyszer egy hónapban megyek oda, amit, biztos vagyok benne, a vezető meg is erősít. -Fejét és arcát úgy egy lábnnyival jobbra fordította.

Sir Matthew csöndben maradt, ellenállva a kísértésnek, hogy az órájára nézzen. Tudta, hogy már csak másodpercek lehetnek hátra. Néhány pillanattal később az ajtó a kihallgató szoba távolabbi végén kinyílt, és egy kilencév körüli fiú lépett be. Mindhárman

erősen az ügyfelüket figyelték, amint a gyermek szótlanul feléje tartott. Rupert Banks megállt az anyja előtt, de az asszony nem reagált rá. További tíz másodpercig várt, aztán megfordult és kiment, pontosan úgy, ahogy kioktatták őt. Mrs. Banks tekintete valahol sir Matthew és Mr. Casson között a semmibe révedt.

A mosoly Casson arcán most csaknem diadalittas volt.

– Van valaki más is a szobában? – kérdezte Mrs. Banks. – Azt hittem, hogy az ajtót hallottam nyílni.

– Nem – mondta sir Matthew. – Csak Mr. Casson és én vagyunk a szobában. – Witheringtonnak még mindig nem rándult egy arcizma sem.

Sir Matthew körözni kezdett Mrs. Banks körül, amiről tudta, hogy az utolsó lesz. Csaknem azt hitte, hogy tévesen ítélte meg a nőt. Amikor ismét pontosan mögötte volt, bólintott a beosztottjának, aki ülve maradt a nő előtt.

Witherington kivette selyem zsebkendőjét a felső zsebéből, lassan széthajtotta, és simán leterítette maga elé az asztalra. Mrs. Banks semmi reakciót nem mutatott. Witherington kinyújtotta jobb kezének ujjait, kissé lehajtotta a fejét, és szünetet tartott, mielőtt jobb kezét a bal szeme fölé helyezte. Aztán minden figyelmeztetés nélkül kiszedte a szemet a szemgödréből, és a selyem zsebkendő közepébe helyezte. Teljes harminc másodpercig az asztalon hagyta, aztán fényesíteni kezdte. Sir Matthew befejezte a kört, és amint leült, izzadságot vett észre gyöngyözni Mrs. Banks homlokán. Amikor Witherington befejezte a mandula alakú üvegtárgy tisztítását, lassan felemelte a fejét, s egyenesen a nőre bámult, aztán visszatette a szemet a szemgödrébe. Mrs. Banks egy pillanatra elfordult. Gyorsan megpróbálta összeszedni magát, de már túl késő volt.

Sir Matthew felállt a székéről, és rámosolygott ügyfelére. Ő viszonzta a mosolyt.

– Be kell vallanom önnek, Mrs. Banks – mondta sir Matthew –,

sokkal jobban bízna egy olyan kérelemben, amely a nem szándékos emberölésben való bűnösség tényállásának megállapításával számít enyhítésre.

ÁRTATLANUL ELÍTÉLVE

Nehéz eldönteni, hol is kezdjem. Először is hadd magyarázzam meg, miért kerültem börtönbe.

A tárgyalás tizennyolc napon át tartott, és ezalatt végig a közönség padsorai zsúfolásig telve voltak. A Leedsi Királyi Törvényszék esküdtszéke csaknem két napig házon kívül volt, és az a hír járta, hogy reménytelenül megosztottak. A védők padjánál az esküdtszék határozatképtelenségéről és újratárgyalásról beszéltek, mivel több mint nyolc óra telt el azóta, amikor Cartwright bíró úr azt mondta az esküdtszék elnökének, hogy ítéletüknek már nem kell egyhangúnak lenni: tíz szavazatos többség elfogadható.

Hirtelen nyüzsgés támadt a folyosókon, és az esküdtek csendben besorjáltak a helyükre. Minden szem az esküdtszék elnökén, egy kétsoros Öltönyt, csíkos inget és színes csokornyakkendőt viselő, kedélyes külsejű, kövér kis emberkén csüngött, aki igyekezett ünnepélyes lenni. Olyan típusú valaki volt, akivel – normális körülmények között – a helyi ivóban elüldögélhettem volna egy korsó sör mellett.

Amint visszakaptattam a lépcsőn a vádlottak padjára, szemem egy csinos szőke nőn állapodott meg, aki a tárgyalás mindegyik napján ott ült a karzaton.

Kíváncsi lettem volna, hogy valamennyi szenzációs gyilkossági ügy tárgyalásán ott van-e, vagy csupán ez az egy bilincselte le annyira. Irántam semmiféle érdeklődést nem mutatott – csupán mint mindenki más –, ő is az esküdtszék elnökére összpontosította figyelmét.

A parókás, hosszú fekete talárban lévő törvényszéki tisztviselő felállt, és egy papírlapról felolvasta azokat a szavakat, amelyeket gyaníthatóan már fejből tudott.

– Az esküdtszék elnöke szíveskedjék felállni.

A derűs kis ember lassan felemelkedett a helyéről.

– Kérem, hogy a következő kérdésekre igennel vagy nemmel válaszoljon. Esküdtek, meghozták-e ítéletüket, amelyben legalább tízen önök közül egyetértettek?

– Igen, meghoztuk.

– Esküdtek, a vádlottat az ellene felhozott vádakra bűnösnek vagy ártatlannak találják-e?

Tökéletes csönd honolt a tárgyalóteremben.

Szememet az esküdtszék színes csokornyakkendő elnökére szegeztem. Ő megköszönte a torkát, és azt mondta – ...

Jeremy Alexanderrel először 1978-ban találkoztam egy CBI gyakorló tanfolyamon Bristolban. Hatvanöt brit vállalat – amely kitorési lehetőséget keresett Európa felé – gyűlt össze rövid tájékoztatóra a közösségi jogokkal kapcsolatban. Abban az időben, amikor a tanfolyamra beiratkoztam, a Cooper's – a vállalat, amelynek az elnöke voltam – 127 különböző súlyú és méretű járművet közlekedtetett, és gyorsan egyikévé lett a legnagyobb országúti szállítmányozási magánvállalatoknak Nagy-Britanniában.

A céget 1931-ben az apám alapította három járművel – amelyek közül kettő lóvontatású volt – és tíz font fedezettúllépési határral a helybéli Martins bankjánál. Amikorra 1967-ben Cooper's és Fia céggé váltunk, a vállalatnak tizenhét darab négy-vagy többkerekes járműve volt, és egész Észak-Angliában szállított árut. De az öregem rendületlenül elutasította, hogy túllépje a tízfontos fedezethatárát.

Egyszer – amikor éppen rossz napok jártak – megemlítettem neki, hogy távolabb kellene keresgelnünk az új üzleti lehetőségek után – talán éppen a kontinensen. De apám hallani sem akart róla.

– Nem érdemes kockáztatni – jelentette ki. Senkiben sem bízott, aki a Humbertől délre született, hát még azokban, akik a Csatorna másik oldalán éltek. -Ha az Isten egy vízsávot helyezett közénk,

akkor annak jó oka kellett, hogy legyen – ezek voltak a témát lezáró szavai. Elnevettem volna magam, ha nem értem pontosan, mire gondol.

Amikor 1977-ben nyugalomba vonult – hetvenéves korában, meglehetősen kelletlenül-, én vettem át a helyét mint elnök, és elkezdtem megvalósítani néhány elképzelést, amelyet az elmúlt évtizedben dolgoztam ki, noha tudtam, hogy apám nem hagyja jóvá őket. Európa csak a kezdete volt terveimnek: öt éven belül általánosan is terjeszkedni akartam. Addigra rájöttem, hogy legalább egy millió fontos fedezettúllépési lehetőséget kellene szereznünk, és ehhez a számlánkat olyan bankhoz szükséges átvinnünk, amely felismerte, hogy a világ túlnyúlik Yorkshire megyehatárain.

Körülbelül ez idő tájt volt, hogy hallottam a bristoli CBI tanfolyamról, és mindjárt foglaltattam is ott egy helyet.

A tanfolyam pénteki napon kezdődött, a CBI európai igazgatósága vezetőjének nyitó előadásával. Ezután a küldöttek nyolc munkacsoportra oszlottak, amelyek mindegyikét a közösségi jogokban járatos szakértő elnökölte. Az én csoportomat Jeremy Alexander vezette. Csodáltam őt attól a pillanattól, amikor elkezdett beszélni – voltaképpen nem túlzás azt mondani, hogy lenyűgözött. Tökéletesen magabiztos volt, és – -miképpen módomban volt tapasztalni -minden megerőltetés nélkül meggyőzően tudott érvelni bármilyen témában, a Code Napóleon felsőbbrendűségétől kezdve az angol középkegóriás ütőkezelés alsóbbrendűségéig.

Egyórás előadást tartott a Közösség tagállamai közötti gyakorlati és eljárásbeli különbségekről, majd válaszolt a kereskedelmi és a társasági törvényekre vonatkozó kérdéseinkre. Sőt még arra is kerített időt, hogy elmagyarázza az uruguayi fordulat jelentőségét. Akárcsak én, csoportunk többi tagja is megállás nélkül jegyzetelt.

Néhány perccel egy óra előtt ebédszünetet tartottunk, és sikerült

az egyik helyet Jeremy mellett kifognom. Már azon kezdtem gondolkodni, hogy ő lehetne az az ideális valaki, aki tanácsot ad nekem, hogyan valósíthatnám meg európai elképzeléseimet.

Miközben hallgattam őt, amint egy paprikával fűszerezett pástétom fogyasztása közben a pályafutásáról beszélt, folyvást arra gondoltam, hogy – bár körülbelül azonos korúak vagyunk – nem is lehetne már különbözőbb a családi háttérünk, mint amilyen volt. Jeremy apja – foglalkozása szerint bankár – Kelet-Európából menekült néhány nappal a második világháború kitörése előtt. Angliában telepedett le, angolosította a nevét, és fiát Westminsterbe küldte. Innen Jeremy Londonba ment, a King's College-be, ahol jogot tanult, majd kitűnő minősítéssel végzett.

Az én apám, aki Yorkshire völgyeiből származott, önnerejéből alapozta meg a vagyonát, és ragaszkodott ahhoz, hogy abban a pillanatban otthagyjam az iskolát, amikor az alapszintet elvégeztem. – Én többet tanítok neked a való világról egy hónap alatt, mint amennyit bármelyik egyetemen tanulnál egy emberöltő alatt – szokta mondani. Tiltakozás nélkül elfogadtam ezt a filozófiát, és néhány héttel a tizenhatodik születésnapom előtt otthagytam az iskolát. A következő reggel beléptem gyakornoknak a Cooper céghez, és első három évemet a telephelyen töltöttem Buster Jackson, a műszaki igazgató vigyázó szeme előtt, aki megtanított arra, hogyan lehet szétszedni a vállalat járműveit, és – ami még fontosabb – hogyan lehet újból összerakni őket.

A szerelőműhelyben folytatott tanulmányaim befejezése után két évet a számlázási osztályon töltöttem, ahol megtanultam, hogyan kell kiszámítani a költségeket, és beszédni a kintlévőségeket. Néhány héttel huszonegyedik születésnapom után jogosítványt szereztem súlyos rakományt szállító járművek vezetésére, s a következő három év során keresztül-kasul száguldoztam Észak-Anglián, és kiterjedt vevőkörünknek baromfitól az ananászig mindenfélét szállítottam. Jeremy ugyanebben az időszakban a Sorbonne-on folytatta tanulmányait a mágiszteri oklevél

megszerzéséhez a napóleoni jogból.

Amikor Buster Jackson nyugalomba vonult, visszamentem a leedsi raktárba, hogy átvegyem a műszaki igazgatói posztot. Jeremy Hamburgban volt, és ott írta doktori téziseit a nemzetközi kereskedelmi korlátokról. Amikorra ő végleg elhagyta az egyetemek világát, és első munkahelyén elhelyezkedett mint egy kereskedelmi ügyvédekől álló hatalmas cég társa a Cityben, én már nyolc éve pénzt kereső ember voltam.

Bár a tanfolyamon Jeremy nagy hatással volt rám, a felszíni barátságosság mögött az ambíciónak és az intellektuális sznobságnak olyan keverékét éreztem, amely az apám gyanúját felkeltette volna. Az volt az érzésem, ő csak azért vállalta az előadást, hogy a jövőben valamikor esetleg mi vajazzuk meg a kenyerét. Most pedig – sőt már az első találkozásunk alkalmával is – rájöttem, hogy azt gyanítja, az én esetemben a vaj mellett még méz is lehet.

Nem változtatott a véleményemen az, hogy néhány hüvelykkel magasabb, és derékban ugyanennyivel kevesebb volt nálam. Nem is említve azt a tényt, hogy a tanfolyamon részt vevő legvonzóbb nő ezen a hétvégén az ő ágyában kötött ki.

Vasárnap reggel találkoztunk, hogy fallabdát játsszunk, amelyben ő ronggyá vert engem anélkül, hogy egy izzadságcsepp is látszódnál rajta. – Majd találkoznunk kell ismét – mondta, amint a zuhanyozó felé sétált. – Ha ön komolyan gondolja a terjeszkedést Európa felé, meglátja, tudok segíteni önnek.

Az apám arra tanított, soha ne essem annak az elképzelésnek a hibájába, hogy a barát és a kolléga szükségszerűen ugyanaz az állatfaj (gyakran idézte példaként a kormányt). Így – bár nem kedveltem Jeremyt – arról azért gondoskodtam, hogy mire a konferencia végén eljöttünk Bristolból, számtalan telefon-és telexszáma a birtokomban legyen.

Vasárnap este visszahajtottam Leedsbe. Amikor hazaértem,

felszaladtam a lépcsőn, leültem az ágy végébe s azzal traktáltam álmos feleségemet, hogy beszámoltam, miért érte meg annyira a fáradságot ez a j hétvége.

Rosemary a második feleségem volt. Az első feleségem, Helen a leedsi leányközépiskolában tanult, amikor én a szomszédos gimnáziumba jártam. A két iskolának közös tornaterme volt, s én tizenhárom éves koromban szerelmes lettem belé, miközben kosárlabdázni láttam őt. Ezután kerestem arra ürügyet, hogy a tornaterem körül lebzseljek, s egy pillantást tudjak vetni kék nadrágjára, amint felugrik, hogy a I labdát tévedhetetlenül a kosárba dobja. Mivel az iskolák különböző közös tevékenységekben vettek részt, aktív érdeklődést kezdtem mutatni a színjátszás iránt, pedig én magam nem tudtam játszani, közös vitákon vettem részt, de soha ki nem nyitottam a számat, beléptem az iskolák közös zenekarába, s én játszottam a triangulumon.

Miután otthagytam az iskolát, és a raktárba mentem dolgozni, továbbra is jártam Helen után, aki akkor a középszintű képzésben vett részt. Iránta való szenvedélyem ellenére nem feküdtünk le egymással addig, amíg mindketten tizennyolc évesek nem lettünk, de még akkor sem voltam bizonyos benne, hogy a dolog meg is történt. Hat hét után könnyek között mondta nekem: gyermeket vár. Szülei óhaja ellenére, akik abban reménykedtek, hogy egyetemre fog menni, egy gyors esküvőt rendeztünk, de minthogy soha életemben nem akartam többé más lányra nézni, titokban örültem ifjúi meggondolatlanságunk következményének.

Helen 1964. szeptember 14-én halt meg, miután életet adott fiunknak, Tómnak, aki azonban mindössze egy héttel élte túl az anyját. Azt hittem, soha nem tudom túltenni magam rajta. Halála után évekig rá sem néztem más nőre, és minden energiámat a vállalatba fektettem.

Feleségem és fiam temetése után az apám, aki nem volt egy puhány vagy érzelgős ember – Yorkshire-ben ilyeneket nem lehet találni –, megmutatta jellemének azt a gyengéd oldalát, amit

azelőtt soha nem tapasztaltam. Esténként gyakran telefonált megtudni, hogy vagyok, és ragaszkodott hozzá, hogy szombat délutánonként én is az igazgatói páholyba menjek az Elland Roadra, s együtt nézzük a Leeds Unitedet. Akkor kezdtem megérteni, hogy az anyám miért imádta még akkor is, több mint húsz évi házasság után.

Rosemaryvel négy évvel később egy bálon találkoztam, amelyet a Leedsi Zenei Fesztivál megnyitása alkalmából rendeztek. Nem volt ez természetes előfordulási hely a számomra, de mivel a Cooper cég a programfüzetben egy teljes oldalnyi hirdetést foglalt el, s ugyanakkor Kershaw dandártábornok, a megyei főszolgabíró, a bálbizottság elnöke meghívott bennünket, nem volt más választásom, mint a szüleim társaságában elmenni a bálba.

A 17-es számú asztalhoz ültettek, Miss Kershaw szomszédjaként, aki történetesen a főszolgabíró lánya volt. Elegáns volt vállpánt nélküli hosszú, kék ruhájában, amely kiemelte csinos alakját és vörös hajtincseit, és a mosolya alapján úgy éreztem, mintha már évek óta ismertük volna egymást. Az étlapon valami kapros avocadónak feltüntetett fogás közben részletesen elmesélte, éppen most fejezte be angol tanulmányait a durhami egyetemen, és nincs semmiféle elképzelése, hogy mihez is kezdjen most az életével. – Nem akarok tanítani – mondta. – És abban biztosnak érzem magam, hogy nem való vagyok titkárnőnek sem. Végig csevegtünk a második és a harmadik fogás alatt, és semmibe vettük a másik oldalunkon ülőket. A kávé után a táncparketre vonszolt, ahol tovább magyarázgatta a munkalehetőségekkel való kísérletezgetés problémáit, miközben naptára zsúfolva volt társadalmi kötelezettségeikkel.

Meglehetősen hízelgőnek tartottam, hogy a főszolgabíró lánya akár a legcsekélyebb érdeklődést is tanúsítja irántam, és – hogy őszinte legyek – nem vettem komolyan, amikor az estély végén azt súgta a fülembe: – Tartsuk a kapcsolatot.

De néhány nappal később telefonon keresett, és meghívott

vasárnap ebédre a vidéki házukba. – És akkor utána tudunk egy kicsit teniszezni is. Gondolom, szeret teniszezni?

Vasárnap átkocsiztam Church Fentonba, s úgy találtam, hogy Kershawék rezidenciája pontosán olyan, amilyennek képzeltem – hatalmas és pusztulófélben lévő, ami tulajdonképpen Rosemary apjára is érvényes. Az anyja nem olyan valaki volt, akinek könnyű tetszeni. Valahonnan Hampshire-ből származott, és képtelen volt leplezni afeletti csalódását, hogy – bár én alkalmasint megfelelő voltam jótékonysági célokra való ajándékozás szempontjából – nem vagyok egészen az a személy, akire számított. Rosemary nem vette figyelembe anyja furcsa, tüskés megjegyzéseit, és tovább folytatta velem a csevegést.

Mivel egész délután esett az eső, nem tudtunk kimenni teniszezni, így Rosemary arra használta fel ezt az időt, hogy becsaljon az udvar végében lévő kis pavilonba. Először idegesített a főszolgabíró lányával való szerelmeskedés, de hamarosan hozzászoktam a dologhoz. Ennek ellenére, amint a hetek múltak, kezdtem arra gondolni, hogy valamivel több vagyok neki, mint egy bombajó teherautósofőr”. Egészen addig, amíg el nem kezdett házasságról beszélni. Mrs. Kershaw képtelen volt palástolni nemtetszését az ötlettel szemben, hogy olyan valaki, mint én, esetleg a vejé lesz, de az ő véleménye lényegtelennek bizonyult, mivel Rosemary hajthatatlan volt. Tizennyolc hónappal később összeházasodtunk.

Több mint kétszáz vendég volt meghívva a meglehetősen nagyszabású, megyére szóló esküvőre a St. Mary plébániatemplomban. De bevallom, amikor Rosemaryt néztem, amint vonult a templomhajóban, gondolataim az első esküvői szertartásomon jártak.

Néhány évig Rosemary mindent megtett, hogy jó feleség legyen. Érdeklődéssel viseltetett a vállalat iránt, megtanulta valamennyi alkalmazott nevét, sőt baráti viszonyt alakított ki néhány magasabb beosztású ügyintéző feleségével. De ahogy telt-múlt az idő,

kezdttem attól tartani, hogy nem mindig fordítottam rá annyi figyelmet, amennyit igényelt. Tudniillik, Rosemary olyan élet után áhítozott, hogy rendszeres látogatója legyen az Opera North nagyszínházának, amit hajnalig tartó vacsora partik követnek az ő megyebéli barátaival, míg én a hétvégeken inkább dolgoztam, és legtöbbször tizenegy előtt már ágyban voltam. Rosemary számára nem voltam olyan férj, mint amilyen Oscar Wilde darabjának a címében szerepel, amit ő az utóbbi időben annyira szívére vett és nem tehettem róla, hogy a második felvonás közben elaludtam.

Négy esztendő után, anélkül, hogy utódot hoztunk volna létre – nem mintha Rosemary nem lett volna elég energikus az ágyban –, útjaink kezdtek különválni. Amennyiben ő viszonyokat kezdett (én mindenesetre azt tettem, ha volt rá időm), diszkréten tette. És ekkor találkozott Jeremy Alexanderrel.

Körülbelül hat héttel a bristoli tanfolyam után alkalom adódott arra, hogy Jeremyt felhívjam telefonon és a tanácsát kérjem. Le akartam zárni egy üzleti ügyet egy francia sajtógyártó vállalattal, hogy az áruikat brit szupermarketekbe szállítsam. Az előző évben nagy veszteség ért egy német sörgyártó vállalattal való hasonló üzlet miatt, és nem engedhettem meg magamnak, hogy még egyszer ugyanabba a hibába essem.

– Küldje el nekem a részleteket – mondta Jeremy. – A hétvégén átnézem a papírokat, és hétfő reggel fel fogom hívni.

Betartotta a szavát, és amikor telefonált, említette, hogy csütörtökön Yorkban kell lennie egy ügyfelét tájékoztatni. Javasolta, hogy másnap jöjjünk össze, és menjünk végig a szerződésen. Beleegyeztem, így a pénteki napot a Cooper cég igazgatói szobájába zárkózva töltöttük, és a szerződés minden pontját átnéztük. Élvezet volt figyelni ilyen profi szakembert munka közben, még akkor is, amikor azt az idegesítő szokását gyakorolta hogy dobolt az ujjával az asztalon, ha nem értettem meg azonnal, hová akar kilyukadni.

Úgy alakult, hogy Jeremy már beszélt Toulouse-ban a francia vállalat jogtanácsosával a fenntartásairól. Biztosított engem arról, hogy – bár Monsieur Sisley nem angolul beszélt – teljes mértékben osztotta aggodalmainkat. Emlékszem, nagyon meglepett, hogy aggodalmainkról” beszélt.

Mikor a szerződés utolsó pontjához értünk, észrevettem, hogy mindenki elment az épületből víkendezni, ezért javasoltam Jeremynek, jöjjön el hozzánk ebédelni. Ránézett az órájára, egy pillanatig gondolkodott az ajánlaton, majd azt mondta: – Köszönöm, nagyon kedves öntől. Le tudna tenni a Queen’s Hotelnél, hogy átöltözzem?

Rosemary ugyan nem örült, hogy az utolsó percben szerzett tudomást egy teljesen idegen vacsoravendégről, de biztosítottam arról, hogy tetszeni fog neki.

Jeremy nyolc után néhány perccel érkezett. Amikor bemutattam őt Rosemarynek, kissé meghajolt és kezét csókolt neki. Ezek után egész este le nem vették a szemüket egymásról. Csak a vak nem látta, hogy nagy valószínűséggel mi fog történni, és én -bár nem voltam vak – vaknak tettem magam.

Jeremy nemsokára talált ürügyet arra, hogy minél több időt töltsön Leedsben, de meg kell vallanom, hogy ez a hirtelen lelkesedés Anglia északi része iránt tette lehetővé a Cooper-céggel kapcsolatos ambícióim sokkal gyorsabb teljesülését, mint ahogy kezdetben egyáltalán álmodtam. Egy idő óta úgy éreztem, hogy a vállalatnak szüksége lenne egy saját jogtudorra, és első találkozásunktól számított egy év múlva felajánlottam Jeremynek egy helyet az igazgatótanácsban, de mellőztem a vállalat felkészítését ennek nyilvánosságra hozatalára.

Ezalatt az időm nagy részét Madridban, Amsterdamban és Brüsszelben töltöttem, és Rosemary egyáltalán nem beszélt le róla. Közben Jeremy ügyesen irányította a vállalatot azoknak a jogi és pénzügyi problémáknak az útvesztőjében, amelyeket a

terjeszkedésünk idézett elő. Hála szorgalmának és szakértelmének, 1980. február 12-én be tudtuk jelenteni, hogy még abban az évben besorolásért fogunk folyamodni az értéktőzsdén. Ekkor volt, hogy elkövettem az első hibát: felkértem Jeremyt a vállalat elnökhelyettesének tisztségére. . ,

A részvények ötvenegy százalékát a kibocsátás feltételei mellett visszatartottam Rosemary és a magam számára. Jeremy elmagyarázta, hogy adózási okok miatt egyenlő arányban kell elosztanunk a részvényeket egymás között. Könyvelőim egyetértettek ezzel, és akkor nem is gondolkodtam rajta tovább. A visszamaradó 4 900 000 darab egyfontos részvényt gyorsan felvásárolták az intézmények és a nagyközönség, és azokban a napokban, amikor a vállalatot besorolták az értéktőzsdén, értékük 2,8 fontra emelkedett.

Az apám, aki előző évben halt meg, soha nem hitte volna, hogy egyetlen éjszaka alatt néhány millió fontot lehet nyerni. Valójában élek a gyanúperrel, hogy nem adta volna jóváhagyását az egész ötlethez, miután a halálos ágyán is még azt hitte, hogy egy tízfontos fedezettúllépés teljesen elegendő ahhoz, hogy egy jóimén ő üzletet irányítani lehessen.

Az 1980-as években a brit gazdaság folyamatos növekedést mutatott, és 1984 márciusára a Cooper részvények elérték az ötfontos csúcsot, amelyet sajtóspekuláció követett egy lehetséges eladást illetően.

Jeremy azt tanácsolta, fogadjam el az egyik ajánlatot, de azt mondtam neki, nem fogom hagyni, hogy a Cooper cég kikerüljön a családi irányítás alól. Ezek után három különböző alkalommal el kellett feleznünk részvényeinket, és 1989-re a Sunday Times úgy becsülte, hogy Rosemarynek és nekem mintegy harminc millió fontunk van.

Én soha nem gondoltam arra, hogy jó módú ember vagyok – olyannyira, hogy a részvényeket egyszerűen csak egy darab

papírnak tekintettem, amelyek Joe Ramsbottónnál, vállalatunk ügyvédjénél vannak letétben. Még mindig az apám házában laktam, egy ötéves Jaguarom volt, és tizennégy órát dolgoztam naponta. Soha nem törődtem sokat a szabadsággal, és nem voltam költekező. A jómód valahogy nem volt lényeges a számomra. Boldog lettem volna, ha úgy folytathattam volna az életemet, ahogyan eddig éltem, ha egy éjszaka nem érkeztem volna váratlanul haza.

A legutolsó repülőgéppel jöttem vissza egy különösen hosszú és fáradságos kölni tárgyalás után, és eredetileg az volt a szándékom, hogy éjszakára Londonban maradok. De addigra már elegendő volt a szállodákból, és egyszerűen haza akartam menni. Amikor egy óra után néhány perccel Leedsbe érkeztem, ott találtam Jeremy fehér BMW-jét az autófelhajtón.

Ha aznap felhívtam volna Rosemaryt, soha nem kerültem volna börtönbe.

Autómat a Jeremyé közelében állítottam le, és a bejárat felé tartottam, amikor észrevettem, hogy egyetlen helyen van fény a házban – az első emeleti utcai szobában. Nem kellett hozzá Sherlock Holmes, hogy kiderítse, mi folyhat ebben a szobában.

Megálltam, egy darabig felfelé bámultam az összehúzott függönyökre. Semmi nem moccant, így világos volt, hogy nem hallották a kocsit, és nem volt tudomásuk a jelenlétemről. Visszafordítottam lépteimet, és csendben visszahajtottam a városközpont irányába. Amikor visszaértem a Queen's Hotelbe, megkérdeztem az igazgatóhelyettest, hogy Mr. Jeremy Alexander foglaltatott-e szobát éjszakára. Megnézte a nyilvántartást, és megerősítette, hogy igen.

– Akkor kérem a kulcsát – mondtam neki. – Mr. Alexander valahol másutt tölti az éjszakát. – Apám büszke lett volna, hogy ilyen takarékosan használják a vállalat vagyonát.

Feküdtem a szállodai ágyon, és képtelen voltam aludni. Haragom egyre nőtt. Noha már nem éreztem semmit Rosemary iránt, sőt azt

is elfogadom, hogy soha nem is éreztem, Jeremyt most gyűlöltem. De nem tartott másnapig, hogy rájöjjek, mennyire gyűlölöm őt.

Másnap reggel telefonáltam a titkárnőmnek, és mondtam neki, hogy Londonból egyenesen az irodába megyek. Ő emlékeztetett rá, hogy igazgatótanácsi ülés lesz két órakor, amelyre Mr. Alexander van előirányozva levezető elnöknek. Örültem, hogy a titkárnőm nem láthatta az elégedett mosolyt, amely kiült az arcomra. Egy gyors pillantás a napirendre reggelizés közben, és napnál is világosabb lett, miért akarta ezt az ülést Jeremy levezetni. De az ő terve már nem számított. Elhatároztam, hadd tudják meg az igazgatótársaim, miben mesterkedik Jeremy, és legyen biztosítva az elbocsátása az igazgatótanácsból, mihelyt az keresztülvihető.

Nem sokkal fél kettő után érkeztem a Cooper cég irodaházához, és az Elnök” jelzésű helyen parkoltam le. Az ülés kezdetéig elegendő időm volt ahhoz, hogy átnézzem a dossziéimat, és keservesen rádöbbenjek, mennyi vállalati részvény felett van Jeremynek rendelkezési joga, és hogy ő meg Rosemary miben törik a fejüket egy idő óta.

Jeremy szó nélkül otthagya az elnöki széket abban a pillanatban, amikor beléptem a szobába, és nem mutatott különösebb érdeklődést az értekezlet iránt egészen addig, amíg ahhoz a napirendi ponthoz nem érkeztünk, amely a jövőbeni részvénykibocsátásra vonatkozott. Ez volt az a pont, amikor át akart erőltetni egy látszólag ártalmatlan intézkedést, amely végső soron azt eredményezhetné, hogy Rosemary és én teljesen elveszítsük befolyásunkat a vállalat felett, és így képtelenek legyünk ellenállni egy jövőbeni vételi ajánlatnak.

Beleestem volna a kelepcébe, ha előző este nem utaztam volna vissza Leedsbe, s nem láttam volna a kocsiját ott parkolni az autófelhajtómon, s a világosságot a hálósobában. Amikor már azt hitte, hogy ellenszavazat nélkül sikerül az intézkedést elfogadtatnia, megkértem a vállalati könyvelőket, hogy a következő igazgatótanácsi ülésre készítsenek egy teljes jelentést, mielőtt

bármilyen döntést is hozunk. Jeremy nem mutatta az érzelem semmilyen jelét. Egyszerűen lenézett a jegyzeteire, és elkezdett dobolni ujjával az igazgatósági asztalon. Elhatároztam, hogy a jelentés a bukását fogja bizonyítani. Egy bizonyos időn belül – hacsak nem fog el hirtelen harag – kidolgozhatok egy józan stratégiát arra, hogy megszabaduljak tőle.

Minthogy senki nem vetett fel egyéb kérdést”, berekesztettem az ülést, és javasoltam Jeremynek, hogy jöjjön el hozzánk vacsorára. Együtt akartam látni őket. Jeremy nem mutatott túl nagy hajlandóságot, de mivel blöfföltem valamit arról, hogy nem teljesen értem a részvényekre vonatkozó új javaslatát, és hogy a feleségemet is be kellene avatni ebbe bizonyos fokig, beleegyezett. Amikor felhívtam Rosemaryt, hogy tudassam vele, Jeremy vacsorára jön hozzánk, még kevésbé tűnt lelkesnek, mint amennyire Jeremy volt.

– Talán elmehetnétek ketten egy étterembe – javasolta. – Akkor Jeremy informálhatna arról is, hogy mi történt, amíg nem voltál itthon. – Megpróbáltam nem nevetni. – Nincs elég ennivaló itthon jelenleg -tette hozzá. Mondtam neki, hogy nem az étel az, ami foglalkoztat engem.

Jeremy – rá nem jellemző módon – késett, de a szokásos szódás whiskyjét már elkészítettem arra a pillanatra, mielőtt belép az ajtón. Azt kell mondanom, briliáns színjátékot produkáltak a vacsora alatt, noha Rosemary kevésbé volt meggyőző.

Kávézás közben a társalgóban sikerült előidézni a konfrontációt, amit Jeremy oly ügyesen kikerült az igazgatósági ülésen.

– Miért csinál ilyen ügyet belőle, hogy áterőltesse ezt az új kötvénykihelyezést? – Akkor kérdeztem ezt tőle, amikor a második whiskyjét itta. – Biztosan rájött, hogy ezzel a vállalat feletti befolyás kikerül Rosemary és az én kezeim közül. Nem látja, hogy mi akkor soha nem vehetnénk át a vezetést?

Megpróbálkozott néhány jól begyakorolt frázissal. – A vállalat érdekében, Richárd. Látnia kell, milyen gyorsan terjeszkedik a Cooper cég. Ez már többé nem egy családi vállalat. Hosszú távon ez kell, hogy legyen a legkörültekintőbb eljárás mindkettőjük számára, nem említve a részvényeseket. – Kíváncsi lettem volna, pontosan mely részvénytulajdonosokra gondolt.

Egy kissé meglepődtem, amikor Rosemary nemcsak hogy támogatta őt, hanem élénk érdeklődést mutatott a részvénykihelyezés finomabb részletei iránt, még azután is, hogy Jeremy túlságosan is mogorva tekintettel nézett rá. Rosemary igen járatosnak tűnt az érvelésben, amit Jeremy előadott, annak ellenére, hogy a múltban soha sem foglalkoztatták a vállalat tranzakciói. Amikor hozzám fordult, és azt mondta -Meg kell fontolnunk a jövőnket, drágám –, végleg elvesztettem a türelmemet.

A yorkshire-i emberek közismerten nyers modorúak, és a következő kérdésem tovább éltette az országrésznek ezt e hírét.

– Véletlenül nincs viszony kettőtök között? Rosemary vérvörös lett. Jeremy kissé túl hangosan nevetett, majd azt mondta: – Azt hiszem, egy pohárral többet ivott a kelleténél, Richárd.

– Egy cséppel sem – biztosítottam őt. – Józan vagyok, mint egy bíró. Mint amilyen voltam, amikor tegnap késő éjszaka hazaértem, és a maga kocsiját ott láttam parkolni az autófelhajtón, és világosságot láttam a hálósobában.

Találkozásunk óta első alkalommal terítettem földre teljesen Jeremyt, még akkor is, ha ez csak egy pillanatig tartott. Dobolni kezdett ujjaival az üvegasztalon.

– Én csupán elmagyaráztam Rosemarynek, hogy az új részvénykibocsátás hogyan fogja őt érinteni – mondta, egyetlen dobást sem hagyva ki. – Ami nem több, mint amit az értéktőzsde szabályzata megkíván.

– És van arra nézve is tőzsdei szabályzat, hogy az ilyen

magyarázatokat ágyban kell megadni?

– Ó, ne legyen ilyen bizalmatlan – mondta Jeremy.

– A Queen's Hotel-ben töltöttem az éjszakát. Hívja fel az igazgatót – tette hozzá, felvéve s odanyújtva nekem a telefont. – Meg fogja erősíteni, hogy a szokásos szobámba voltam bejelentkezve.

– Biztos vagyok benne, hogy megteszi – mondtam.

– De azt is meg fogja erősíteni, hogy én voltam az, aki az éjszakát a maga szokott ágyában töltötte.

Az ezt követő csöndben elővettem zsebemből a szállodai szoba kulcsát, és lecsaptam eléje az asztalra. Jeremy abban a pillanatban talpra ugrott.

Szép lassan felkeltem a székből, és szemtől szembe álltam vele, kíváncsian arra, hogy mi lesz a következő lépése.

– Ez egyedül a saját hibája, maga féleszű – hebegte végül. – Több figyelmet kellett volna tanúsítania Rosemary iránt, és nem állandóan Európában csavarogni. Nem csoda, ha most veszély fenyegeti a vállalatot.

Különös, de nem az a tény váltotta ki felcsattanásomat, hogy Jeremy a feleségemmel aludt, hanem az az arrogancia, hogy azt gondolta, átveheti a vállalatomat is. Nem válaszoltam neki, de egy lépést tettem előre, és beleloccsantottam egy pohár puncsot a simára borotvált képébe. Noha egy pár hüvelykkel alacsonyabb voltam, mint ő, de húsz évnyi teherautó sofőrködés után még be tudtam húzni neki egy jókora ütést. Jeremy megtántorodott, először hátra, majd előre, azután összeesett. Miközben elesett, beverte a

jobb halántékát az üvegasztal sarkába, s lelökte az egész brandyjét a padlóra. Moccanás nélkül feküdt, vér csöpögött a szőnyegre.

Be kell vallanom, meglehetősen elégedett voltam magammal,

különösen, amikor Rosemary odarohant, és elkezdett ocsmányságokat kiabálni rám.

– Tartogasd az erődöt a volt alelnök számára -mondtam neki. – És ha magához tér, mondd meg neki, ne zavartassa magát a Queen’s Hotel miatt, mert ma éjszaka is az ő ágyában fogok aludni.

Kivonultam a házból, és visszahajtottam a városközpontba. A Jaguaromat a szálloda parkolójában hagytam. Amikor beléptem a Queen’s-be, a hall néptelen volt, és a lifttel egyenesen Jeremy szobájához mentem. Lefeküdtem az ágyra, de túlságosan izgatott voltam ahhoz, hogy aludni tudjak.

Éppen elszundítottam, amikor négy rendőr rontott be a szobába, és kiráncigált az ágyból. Egyikük azt mondta, hogy le vagyok tartóztatva, s ismertette jogaimat. Minden további magyarázat nélkül kicipeltek a szállodából, és elhajtottak velem a Millgarth rendőrőrsre. Hajnali öt után néhány perccel az őrizetes tisztnél bejelentettek, személyes holmimat elvették, és beletették egy terjedelmes, barna borítékba. Azt mondták, hogy jogom van egy telefon lebonyolításához, így odacsörögtem Joe Ramsbottomhoz, felébresztettem a feleségét, és megkérdeztem, Joe ide tudna-e jönni az Őrsre, amilyen gyorsan csak lehet. Aztán becsuktak egy kis cellába, s egyedül hagytak.

Leültem a fapadra, és megpróbáltam kitalálni, miért tartóztattak le. Nem tudtam elhinni, hogy Jeremy olyan bolond lett volna, hogy testi erőszakkal vádoljon. Amikor Joe mintegy negyven perccel később megérkezett, pontosan elmondtam neki, mi történt az este. Feszülten figyelt, de nem nyilvánított véleményt. Amikor befejeztem, azt mondta, megpróbálja kideríteni, mivel szándékszik a rendőrség megvádolni.

Miután Joe elment, attól kezdtem félni, hogy Jeremy szívrohamot kapott, vagy pláne hogy az asztalsarka által a fejét ért ütés esetleg megölte őt. A képzeletem lázasan dolgozott, miközben valamennyi legrosszabb eshetőséget átgondoltam, s egyre

kétségbeesettebben találgattam, hogy mi történt, amikor a cella ajtaja kilendült, és két nyomozó lépett be. Joe egy lépéssel mögöttük volt.

– Bainbridge főfelügyelő vagyok – közölte a magasabbik. – Ő pedig a kollégám, Harris őrmester. -Szemük fáradt, ruhájuk gyűrött volt. Úgy néztek ki, mintha egész éjjel szolgálatban lettek volna, mivel mindkettőjüknek borotválkozásra lett volna szüksége. Megérintettem az arcomat, és megállapítottam, hogy rám is rám férne.

– Szeretnénk néhány kérdést feltenni önnek arról, ami a lakásán történt az este – mondta a főfelügyelő. Joe-ra néztem, aki a fejét rázta. – Segítené a munkánkat, Mr. Cooper, ha együttműködne velünk -folytatta a főfelügyelő. – Felkészült arra, hogy írásba adja a vallomását, vagy magnóra rögzítve?

– Attól tartok, ügyfelemnek pillanatnyilag semmi mondanivalója nincs, főfelügyelő úr – jelentette ki Joe. – És nem is fog semmit sem mondani, amíg én további intézkedést nem teszek.

Joe meglehetősen mély benyomást tett rám. Azelőtt soha nem láttam őt a cégnél mással, mint a gyerekeivel együtt.

– Mi csupán egy nyilatkozatot szeretnénk felvenni, Mr. Ramsbottom – fordult Bainbridge főfelügyelő Joe-hoz, mintha én nem is léteznék. – Nagyon örülünk, hogy ön végig jelen lesz.

– Nem – mondta Joe szilárdan. – Vagy ismertetik a vádat az ügyfelemmel, vagy távoznak, mégpedig azonnal.

A főfelügyelő egy pillanatig habozott, majd intett a kollégájának. Szó nélkül távoztak.

– Vádolni engem? – mondtam, amikor az ajtó becsukódott mögöttük. – Mivel, az Isten szerelmére?

– Gyilkossággal, azt gyanítom – közölte Joe. -Azok után, amit Rosemary mondott nekik.

– Gyilkossággal? – ismételtem, csaknem képtelen lévén arra,

hogy ezt a szót kiejtsem a számon. – De... – hitetlenkedve hallgattam Joe-t, hogy mit tudott kihámozni a vallomás részleteiből, amit a feleségem tett a rendőrségnek a kora reggeli órákban.

– De nem így történt – tiltakoztam. – Nyilván senki nem fog hinni ebben a vérlázító históriában.

– De hihetnek benne, ha megtudják, hogy a rendőrség vérnyomokat talált, amelyek a társalgóból az ön kocsijához vezettek – mondta Joe.

– Ez lehetetlen – dadogtam. – Amikor otthagytam Jeremyt, még eszméletlenül feküdt a padlón.

– A rendőrség vérnyomokat talált az ön kocsijának a csomagtartójában is. Egészen biztosak abban, hogy az meg fog egyezni Jeremy vérével.

– Ó, Istenem – rebegtem. – Ügyes. Nagyon ügyes. Nem látja, miben mesterkednek?

– Nem, hogy őszinte legyek – vallotta be Joe. -Ez nem kimondottan rutinmunka egy vállalati jogtanácsos számára, mint amilyen én vagyok. De sikerült beszélnem telefonon sir Matthew Roberts királyi tanácsossal, mielőtt eljöttem otthonról. Ő a legkiválóbb bűnügyi szakember az észak-keleti régió tanácsosai közül. Ma a Yorki Királyi Törvényszéken kell megjelennie, és megígérte, hogy idejön, mielőtt a bíróságon végez. Ha ön, Richárd, ártatlan – mondta Joe –, és sir Matthew védi önt, semmitől nem kell félnie. Efelől biztos lehet.

Ezen a délutánon megvádoltak Jeremy Anatole Alexander meggyilkolásával. A rendőrség elismerte az ügyvédem előtt, még nem találták meg a holttestet, de bíznak benne, hogy néhány órán belül megtalálják. Tudtam, hogy nem fogják. Joe másnap elmondta, hogy több helyen ástak a kertemben az elmúlt huszonnégy órában, mint amennyit én próbáltam az elmúlt huszonnégy évben.

Ezen az estén hét óra körül a cellám ajtaja ismét kilendült, és

besétált rajta Joe egy masszív felépítésű, finom megjelenésű férfi kíséretében. Sir Matthew Roberts körülbelül olyan magas volt, mint én, de lényegesen súlyosabb. Pirosposzgás arcából és meleg mosolyából úgy tűnt, mintha rendszeresen egy jó üveg bort és szórakoztató emberek társaságát élvezné. Dús, sötét haja a régi Denis Compton Brylcreem-reklámokra emlékeztetett, és hivatása mezébe volt beöltözve, egy háromrészes, sötét öltönybe, ezüstszürke nyakkendővel. Bemutatkozása pillanatától megkedveltem. Első szavaival azt igyekezett kifejezni, hogy mennyivel jobb lett volna, ha kellemesebb körülmények között találkozunk.

Az est hátralévő részét sir Matthew-val töltöttem, és újra meg újra elismételtük a történeteket. Láttam, hogy egy szót sem hitt abból, amit én mondtam neki, mégis örülni látszott, hogy ő fog képviselni. Ő és Joe tizenegy után néhány perccel távoztak, és én elhelyezkedtem, hogy eltöltssem első éjszakámat a rács mögött.

Addig voltam vizsgálati fogságban, amíg a rendőrség össze nem gyűjtötte és be nem terjesztette az összes bizonyítékot az ügyészségnek. A következő napon egy vizsgálóbíró vád alá helyezett a Leedsi Királyi Törvényszéken, és – sir Matthew ékesen szóló kérelme ellenére – nem adták meg az óvadék letétele melletti szabadlábra helyezés lehetőségét.

Negyven perccel később átszállítottak az Armley fegyházba.

Az órákból napok lettek, a napokból hetek, és a hetekből hónapok. Már-már belefáradtam, hogy mondjam bárkinek is, aki meg akart hallgatni, soha nem fogják megtalálni Jeremy holttestét, mert nincs holttest, amit megtaláljanak.

Amikor kilenc hónap elteltével az ügy végül is a Leedsi Királyi Törvényszékre került, a bűnügyi riporterek hada jelent meg ott, és a tárgyalás minden mozzanatát élvezettel követték. Egy multimilliomos, egy valószínűsíthető házasságtörés és egy hiányzó hulla túl sok volt ahhoz, hogy ellenálljanak az ügynek. A

bulvárlapok túltettek önmagukon, úgy írták le Jeremyt, mint lord Lucant, Leeds grófját, engem pedig mint szexuálisan túlfűtött teherautó-sofőrt. Az utóbbinak minden egyes betűje szórakoztatott volna, ha nem én lettem volna a vádlott.

Nyitó beszédében sir Matthew nagyszerű küzdelmet folytatott az érdekemben. Hulla nélkül hogyan lehetséges az ügyfelét gyilkossággal vádolni? És hogyan tudtam volna eltüntetni a holttestet, amikor az egész éjszakát a Queen's Hotel hálósobájában töltöttem? Mennyire bántam, hogy nem jelentkeztem be másodszor, hanem csak egyenesen felmentem Jeremy szobájába. Az nem segített, hogy a rendőrség az ágyon fekve talált, teljesen felöltözve.

Figyeltem az esküdtek arcát a vád képviselője nyitó beszédének végén. Zavartak voltak, és láthatóan kétségük volt a bűnösségemet illetően. A kétség egészen addig megmaradt, amíg Rosemary fel nem lépett a tanúk padjára. Nem bírtam elviselni a látását, és elfordítottam fejemet egy csinos szőke nő felé, aki a közönség karzatának első sorában ült a tárgyalás minden áldott napján.

A vád képviselője egy órán át kíméletesen végigvezette feleségemet azokon az eseményeken, amelyek az ominózus estén történtek, egészen addig a pontig, amikor én megütöttem Jeremyt. Addig a pillanatig egy szavával sem tudtam volna vitatkozni.

– És akkor mi történt, Mrs. Cooper? – ösztökélte őt a koronaügyész.

– A férjem lehajolt, és megtapintotta Mr. Alexander pulzusát – suttogta Rosemary. – Aztán elfehéredett, és annyit mondott: Meghalt. Megöltem őt.

– És mit tett ezután Mr. Cooper?

– Felemelte a holttestet, átvette a vállán, és az ajtó felé indult. Utána kiáltottam: Mit akarsz tenni, Richárd?

– És ő mit válaszolt?

– Azt mondta, el akarja tüntetni a holttestet, amíg sötét van, és hogy én tegyek meg mindent, hogy ne legyen semmi jele a házban Jeremy látogatásának. Mivel senki más nem volt az irodában, amikor ők onnan eljöttek, mindenki úgy gondolja majd, hogy Jeremy még akkor este visszament Londonba. Gondoskodjál róla, hogy sehol ne legyen egyetlen vérnyom sem, ezek voltak az utolsó szavai, amelyekre emlékszem, amikor Jeremy holttestét a vállán cipelve kifelé ment a szobából. Aztán elájultam.

Sir Matthew fürkészően rám nézett a vádlottak padján. Erőtlenül ráztam a fejem. Zordan rápillantott a vád képviselőjére, amint az elfoglalta a helyét.

– Óhajt kérdést feltenni a tanúnak, sir Matthew? -kérdezte a bíró.

Sir Matthew lassan felállt. – Természetesen, mylord – válaszolta.
– Kihúzta magát, helyreráncigálta a talárját, és átnézett ellenfelére.

– Mrs. Cooper, saját magát úgy írná le, mint Mr. Alexander barátját?

– Igen, de csak abban az értelemben, hogy kollégája volt a férjemnek – válaszolta Rosemary nyugodtan.

– Tehát önök nem találkoztak, amikor az ön férje üzleti ügyben távol volt Leedstől, sőt akkor sem, amikor külföldön járt?

– Csak társadalmi események alkalmával találkoztam vele, ahol a férjemmel voltam, vagy amikor beugrottam az irodába, hogy magamhoz vegyem a postáját.

– Biztos ön abban, hogy csak ezek voltak azok az alkalmak, amikor találkozott vele, Mrs. Cooper? Nem voltak egyéb alkalmak, amikor önök jelentős időt töltöttek kettesben Mr. Alexanderrel? Például 1989. szeptember 17-én éjszaka, mielőtt az ön férje váratlanul hazatért egy európai utazásról? Nem látogatta meg önt akkor Mr. Alexander néhány órára, mialatt ön egyedül volt a házban?

– Nem. Egy pillanatra benézett, hogy egy iratot hagyjon a férjem számára, de annyi ideje sem volt, hogy egy italra maradjon.

– De az ön férje azt mondja, hogy... – kezdte el a mondatot sir Matthew.

– Tudom, mit mond a férjem – vágott közbe Rosemary, mintha százszor begyakorolta volna a mondatot.

– Értem – bólintott sir Matthew. – Akkor térjünk a lényegre, rendben van, Mrs. Cooper? Volt önnek viszonya Mr. Alexanderrel az eltűnésének időpontjában?

– Lényeges ez, sir Matthew? – szakította félbe a bíró.

– Biztosan állítom, hogy igen, mylord. Ez vezet az ügy lényegéhez – válaszolt a védőm nyugodt, egyenletes hangon.

Mindenkinek a tekintete Rosemaryre szegeződött. Én magam azt kívántam, hogy az igazságot mondja.

Ő nem sokat habozott. – Nem volt – válaszolta –, bár nem ez volt az első alkalom, hogy a férjem ezzel vádolt engem igazságtalanul.

– Értem – mondta sir Matthew. Szünetet tartott. – Szereti ön a férjét, Mrs. Cooper?

– De kérem, sir Matthew! – A bíró képtelen volt leplezni ingerültségét. – Ismét meg kell kérdeznem, lényeges ez?

Sir Matthew kirobbant. – Lényeges? Létfontosságú, mylord, és nem szeretném, ha lordságod alig leplezett kísérleteket tenne, hogy közbelépjen e tanú érdekében.

A bíró zagyva méltatlankodásba kezdett, amikor Rosemary csendesen megszólalt. – Én mindig jó és hűséges feleség voltam, de semmilyen körülmények között nem tudok egy gyilkosságot elnézni.

Az esküdtek rám néztek. Legtöbbjüknek olyan volt a tekintete, mintha boldogok lennének, ha visszaállítanák a halálos ítéletet.

– Ha így áll a helyzet, meg kell kérdeznem, miért várt két és fél

órát azzal, hogy felvegye a kapcsolatot a rendőrséggel? – kérdezte sir Matthew. – Különösen így, ha – amint mondta – az a meggyőződése, hogy a férje gyilkosságot követett el, és azon volt, hogy eltüntesse a holttestet.

– Amint elmondtam, nem sokkal azután, hogy kiment a szobából, elájultam. Abban a pillanatban telefonáltam a rendőrségre, mielőtt magamhoz tértem.

– Milyen magától értetődő mindez – mondta sir Matthew. – Avagy az az igazság, hogy ezt az időt arra használta fel, hogy csapdát állítson a férjének, miközben hagyta a szeretőjét eltűnni? – Morajlás futott végig a tárgyalótermen.

– Sir Matthew – vágott közbe ismét a bíró. – Ön túl messzire megy.

– Nem, mylord, tisztelettel. Tulajdonképpen nem eléggé messzire. – Visszaperdült, és ismét szemtől szembe került a feleségemmel.

– Közlöm önnel, Mrs. Cooper, hogy Jeremy Alexander az ön szeretője volt, és még mindig az. És hogy ön tökéletesen tudatában van annak, hogy ő él, mégpedig jól, és amennyiben ön akarná, pontosan meg tudná mondani nekünk, hol van ő most.

A bíró hadarása és a tárgyalóterem morajlása ellenére Rosemary készen volt a válasszal.

– Bárcsak itt lenne – sóhajtott –, és itt állhatna a tárgyalóteremben, és megerősíthetné, hogy az igazat mondom. – Hangja lágy volt és szelíd.

– De ön már tudja az igazságot, Mrs. Cooper -figyelmeztette sir Matthew, és hangja fokozatosan emelkedett. – Az igazság az, hogy a férje egymagában hagyta el a házat. Aztán a Queen's Hotelbe hajtott, ahol az éjszaka hátralévő részét töltötte, miközben ön és a szeretője arra használták az időt, hogy Leeds városa számára nyomokat hagyjanak, hozzátehetem, olyan nyomokat^ amelyek azt a célt szolgálják, hogy gyanúba keverjék az ön férjét. De az egyetlen

dolog, amit nem tudtak otthagyni, egy holttest volt, mert amint ön jól tudja, Mr. Jeremy Alexander életben van, és önök ketten együtt agyalták ki ezt az egész csalárd történetet, csak azért, hogy a saját céljaikat elősegítsék. Nem ez az igazság, Mrs. Cooper?

– Nem, nem! – kiáltotta Rosemary, hangja rekedt volt, majd a végén könnyekbe tört ki.

– Ugyan, ugyan, Mrs. Cooper. Ezek színlelt könnyek, így van? – mondta nyugodtan sir Matthew. – De az esküdtszék majd igazságot tesz abban, hogy a bánata valódi-e.

Odanéztem az esküdtszék felé. Nemcsak hogy bevették Rosemary előadását, hanem meg is vetettek azért, hogy engedtem az én érzéketlen védő bérencemnek egy ilyen szelíd, sokat szenvedett asszonyt letámadni. Sir Matthew valamennyi keresztkérdésére Rosemary képesnek bizonyult azonnali választ produkálni, ami számomra Jeremy Alexander szakértő instruálását tette nyilvánvalóvá.

Amikor rajtam volt a sor, hogy a tanúk padjára üljek, és sir Matthew engem kezdett kérdezgetni, a saját sztorimat – az igazság ellenére – kevésbé éreztem meggyőzőnek, mint Rosemaryét.

A vád záróbeszéde halálosan unalmas volt, de inkább halálos. Sir Matthew-é kifinomult és drámai volt, de attól tartottam, kevésbé meggyőző.

Az Armley fegyházban töltött további éjszaka után visszakerültem a vádlottak padjára, hogy a bíró a bizonyítás eredményeit az esküdtek számára összefoglalja. Világos volt, hogy nincs kétsége a bűnösségemet illetően. Az általa kiválasztott bizonyítékok méltánytalanok voltak, és amikor a beszédét azzal fejezte be, hogy emlékeztette az esküdtszékét, a bizonyítékokról való véleménye végső soron nem nyom a latban, tulajdonképpen képmutatás volt a részéről a befolyásolás érdekében.

Az esküdteket az első, teljes napot igénybe vevő töprengésük után egy szállodában – a sors iróniájaként a Queen's-ben –

szállásolták el, és amikor végül a derűs, kövérkés, csokornyakkendő emberkének feltették a kérdést: – Esküdtek, a vádlottat’ az ellene felhozott vádakban bűnösnek vagy ártatlannak találják-e – nem voltam meglepődve, hogy mindenki számára jól hallhatóan azt válaszolta: – Bűnösnek, mylord.

Valójában mehökkentett, hogy az esküdtszék nem jutott egyhangú döntésre. Sokszor kíváncsi lettem volna, melyik két esküdt volt kellően meggyőződve az ártatlanságonról. Szerettem volna megköszönni nekik.

A bíró rám nézett. – Richárd Wilfred Cooper, önt bűnösnek találták Jeremy Anatole Alexander meggyilkolásában...

– Én nem öltem meg őt, mylord – szakítottam félbe nyugodt hangon. – Voltaképpen ő nem is halt meg. Csak reménykedni tudok benne uram, hogy ön elég hosszú ideig él ahhoz, hogy rájöjjön az igazságra. – Sir Matthew aggódva felnézett, amikor moraj hullámszó végig a tárgyalótermen.

A bíró csöndre intett, hangja még élesebb lett, amint kijelentette: – Életfogytiglani börtön a büntetése. Ez az az ítélet, amelyet a törvény előír. Vezessék el!

Két fegyőr lépett elő, erősen megragadtak a karomnál fogva, és levezettek a vádlottak padjának hátsó részén lévő lépcsőn keresztül a cellába, ahová a tizennyolc napig tartó bírósági tárgyalás alatt minden nap visszakerültem.

– Sajnálom, öreg pajtás – mondta a rendőr, aki a gondozásommal volt megbízva, amióta az ügy elkezdődött. – Az a szajha felesége volt, aki maga ellen billentette a mérleget. – Becsapta az ajtót, és elfordította a kulcsot a zárban, mielőtt alkalmam lett volna megmondani neki, hogy mélységesen egyetértünk. Néhány pillanattal később az ajtót ismét kinyitották, és sir Matthew lépett be rajta.

Egy darabig nézett engem, mielőtt egy szót is szólt volna.

– Rettenetesen nagy igazságtalanság történt önnel, Mr. Cooper –

mondta végül –, és azonnal be is nyújtunk egy fellebezést az ítélet ellen. Legyen biztos benne, nem fogok addig nyugodni, amíg meg nem találjuk Jeremy Alexandert, és az igazságszolgáltatás elé nem juttatjuk.

Most első alkalommal vettem csak észre, hogy sir Matthew tudta, ártatlan vagyok.

Egy cellába raktak egy piti bűnözővel, akit Ujjas Jenkinsnek hívtak. Elhinné-e valaki, hogy amikor a huszonegyedik századhoz közeledünk, még létezik olyan ember, akit Ujjasnak hívnak? De akárhogy is van, a névre rászolgált. A cellába lépésem után pár pillanattal már Ujjason volt az óráim. Azonnal visszaadta, mihelyt észrevettem az óráim eltűnését. – Bocsánat – mondta. – Vegye rossz szokásnak.

A börtön sokkal rosszabb is lehetett volna, ha nem köztudomású a bent lévő társaim előtt, hogy milliomos vagyok, és én örültem, hogy bizonyos kiváltságokért egy kis különdíjat tudtam fizetni. Minden reggel a priccsemre hozták a Financial Times, ami lehetőséget adott arra, hogy figyelemmel kísérjem, mi történik a Cityben. Csaknem rosszul lettem, amikor is a Cooper-cégért felajánlott vételárról olvastam. Rosszul lettem, de nem a részvényenként 12,50 fontos vételi ajánlat miatt – ettől inkább jobban lettem –, hanem mert fájó módon nyilvánvalóvá vált, hogy Jeremy és Rosemary miben törte a fejét. Jeremy részvényei most néhány millió fontot érhetnek, olyan pénzt, amelyhez egyébként soha nem tudott volna hozzájutni.

Minden nap órákig feküdtem a priccsemen, és tanulmányoztam a Financial Times minden szavát. Akárhon is került említésre a Cooper cég, annyiszor átolvastam azt a részt, hogy a végén már fejből tudtam. A vállalatot végül is eladták, de csak azután, hogy a részvények értéke elérte a 13,43 fontot. A továbbiakban is nagy érdeklődéssel kísértem a tevékenységüket, s egyre jobban aggódtam az új menedzsment minősége miatt, amikor elkezdtek kirúgni a legtapasztaltabb szakembereimet, köztük Joe

Ramsbottomot. Egy héttel később utasítást adtam a tőzsdeügynökeimnek, hogy adják el a részvényeimet, ha alkalom kínálkozik.

A börtönben töltött negyedik hónap elején írópapírt kértem. Úgy határoztam, eljött az ideje, hogy mindenről feljegyzést készítsek, ami azóta az éjszaka óta történt velem, amikor váratlanul érkeztem haza. A fegyőrtiszt minden áldott nap hozott nekem üres ívpapírokat, és kézírással leírtam ezt a krónikát, amelyet ön most olvas. Ráadás volt, hogy ez hozzásegített következő lépésem megtervezéséhez.

Kérésemre Ujjas próbaszavazást tartott a foglyok között, hogy kit tartanak a legjobb nyomozónak, akivel valaha is dolguk volt. Három nappal később elmondta az eredményt: Donald Hackett főfelügyelő -akit úgy ismernek, hogy a Don – végzett az első helyen a listák több mint felénél. Sokkal megbízhatóbb ez, mint egy Gallup-felmérés, mondtam Ujjasnak.

– Mi az, amivel Hackett megelőzi a többieket? -kérdeztem őt.

– Becsületes, tisztességes, nem megvesztegethető. És ha tudja, hogy valaki gonosztevő, nem nyugszik addig, ameddig rács mögé nem dugja.

Információim szerint Hackett Bradfordból való. Az a hír terjedt el az öreg szélhámosok között, hogy visszautasította Nyugat-Yorkshire főkapitány-helyettesi posztját. Mint egy ügyvéd, aki nem akar bíró lenni, inkább a sűrűjében akart maradni.

– A bűnözők letartóztatása az, amiben ő nagy élvezetet lel – mondtá Ujjas némi átérzéssel.

– Olyan embernek tűnik, amelyet keresek – véltem. – Mennyi idős?

Ujjas gondolkodott egy darabig. – Már elmúlhatott ötven – válaszolta. – Egyébként ő dugott javítóintézetbe, mert elemeltem egy szerszámkészletet, és ez – ismét szünetet tartott – több mint húsz évvel ezelőtt volt.

Amikor sir Matthew a következő hétfőn jött meglátogatni engem, elmondtam neki, mit forgatok a fejemben, és megkérdeztem a Donról a véleményét. A szakember szemszögéből is akartam tudni.

– Pokoli egy tanú, ha keresztkérdésekre kerül a sor, ez az egyetlen, amit mondani tudok – válaszolt az ügyvéd.

–Miért?

– Nem esik túlzásokba, nem beszél mellé, és soha nem hallottam őt hazudni, ami szörnyen megnehezíti, hogy az ember csapdát állítson neki. Nem, aligha tudnék a főfelügyelőnél jobbat találni. Bár azt kell mondanom, kétlem, hogy beleegyeznek, amibe be akarja vonni, akármit is ajánl fel érte.

– De én nem...

– Tudom, Mr. Cooper – mondta sir Matthew, aki még mindig képtelen volt a keresztnévemen szólítani. – De Hackett még előtte meg fog győződni, mielőtt egyáltalán igent mond arra, hogy eljőjön önhöz.

– De hogyan tudom meggyőzni az ártatlanságomról, miközben börtönbe vagyok zárva?

– Majd megpróbálom befolyásolni őt az ön érdekében – mondta Sir Matthew némi gondolkodás után. Aztán hozzátette. – Ha jól meggondolom, tartozik is nekem egy szívességgel.

Miután sir Matthew aznap este elment, még kértem papírt, és hozzákezdtam Hackett főfelügyelő számára összeállítani egy gondosan fogalmazott levelet, amelynek néhány változata összegyűrött állapotban végezte a cellám padlóján. Végző erőfeszitésem eredménye így hangzott:

A válaszlevél borítékjára szíveskedjék ráírni:

Szám: A47283 Név: Cooper, R. W.

MINDEN BEJÖVŐ LEVÉLEN SZEREPELNIE KELL A FELADÓ NEVÉNEK ÉS CÍMÉNEK, NÉVTELEN KÜLDEMÉNYT NEM

FOGADUNK EL. A SZÁM HIÁNYA KÉSLELTETI A KÜLDEMÉNY
KÉZBESÍTÉSÉT

ÓFELSÉGE ARMLEY FEGYHÁZA LEEDS LS122TJ

Kedves Főfelügyelő Úr !

Mint azt láthatja, én is fogságban vagyok Ófelsége kívánságának megfelelően. Mindennek ellenére, megkérdezem, Lenne-e olyan szíves ízível meglátogatni engem, mivel van egy privát ügyem, amit szeretnék megbeszélni önnel, és ez az ügy befolyásolhatja mindkettőnk jövőjét. Bízósíthatom önt és bízom benne, hogy hatni tudok vele kapcsolatban az ön igazságérzetére. Ehhez a dologhoz hozzájárult az ügyvédem, akitől időről-időre értesültem az ön számai képességeiről Természetesen boldogan megtérítem bármilyen költségét, amely ezzel az alkalmatlansággal kapcsolatban felmerül, megtéríthessem. Előre is megköszönöm, ha hallat magáról.

Szívélyes üdvözlettel

Újból elolvastam a levelet, kijavítottam a hibákat, és alája firkantottam a nevemet.

Kérésemre sir Matthew kézbesítette Hackettnek. Mondtam neki, hogy ő az első kézbesítő a királyi posta történetében, akinek ezer font a fizetése egy napra.

Sir Matthew a következő hétfőn beszámolt róla, hogy személyesen adta át a levelet a főfelügyelőnek. Miután Hackett másodszor is átolvasta a levelet, egyedüli hozzászólása az volt, hogy beszélnie kell a főnökeivel. Megígérte, hogy a döntését egy héten belül tudatja Sir Matthew-val.

Elítélésem pillanatától kezdve sir Matthew a fellebbezésemet készítette elő, és bár egyetlen alkalommal sem keltette fel reményeim, képtelen volt elrejtani örömét afelett, amit kiderített

a hagyatéki hivatalban tett látogatása alkalmával.

Úgy alakult, hogy Jeremy a végrendeletében mindent Rosemaryre hagyott. Ez három millió fontnál is nagyobb értékű Cooper-részvényt foglalt magában. De – magyarázta. sir Matthew – a törvény hét évig nem engedi neki, hogy Rosemary rendelkezze vele. – Egy angol esküdszék őnt bűnösnek nyilvánította – jelentette ki Sir Matthew –, de a kemény szívű adóhatóságokat nem olyan könnyű meggyőzni. Ők nem fogják átadni Jeremy vagyonát, amíg a holttestet nem látják, vagy amíg hét év el nem telik.

– Arra gondolnak, hogy Rosemary ölhetette meg őt a pénzéért, aztán eltüntette...

– Nem, nem, – mondta sir Matthew, csaknem nevetve az elgondolásomon. – Egyszerűen azért van így, hogy feljogosítják magukat a hét évi várakozásra, mert rá akarnak ülni Alexander vagyonára, és nem akarnak kockáztatni, ha esetleg még életben van. De mindenesetre, ha az ön felesége lenne a gyilkos, nem lett volna készen a válasszal mindenegyres kérdésemre, amikor a tanúk padján ült, ebben biztos vagyok.

Elmosolyodtam. Most először az életben örültem annak, hogy az adóhatóságok beleütötték az orrukat az ügyeimbe.

Sir Matthew megígérte, hogy rögtön szól, ha valami új fordulat lenne. – Jó éjszakát, Richárd – mondta, amikor kiment a beszélőből.

Íme, egy újabb első alkalom.

Úgy tűnt, mindenki más a börtönben előbb tudta meg, hogy Hackett főfelügyelő meglátogat engem, mint jómagam.

Dave Adams, egy öreg börtöntöltelék a szomszéd cellából volt az, aki elmondta, miből gondolták a társai, hogy Hackett beleegyezik a meglátogatásomba. – Egy jó zsaru sose' nem örül annak, ha valaki olyan dologér' ül le büntetést, amit el se' követett. Maurice szerint Hackett a múlt kedden telefonált a börtöndirinek, bizalmas beszélgetése volt vele – tette hozzá titokzatosan Dave.

Érdekelt volna, hogyan sikerült neki értesülnie a börtönigazgató bizalmas beszélgetéséről, méghozzá mindkét oldalról, de úgy döntöttem, hogy ez nem a megfelelő alkalom a lényegtelen kérdésekkel való foglalatосkodásra.

– Itt még a legdörzsöltebbek is azt gondolják, hogy maga ártatlan – folytatta Dave. – Alig várják azt a napot, hogy Mr. Jeremy Alexander vegye át a maga celláját. Biztos lehet benne, hogy a hosszúra elítéltek meleg fogadtatásban fogják őt részesíteni.

A következő reggel egy levél érkezett Bradfordból. Kedves Cooper” – kezdte a főfelügyelő, s azzal folytatta, hogy a jövő vasárnap délután négy órakor szándékában áll engem meglátogatni a börtönben. Világosan jelezte, hogy egy fél óránál tovább nem akar maradni, és ragaszkodott hozzá, hogy egy tanú végig jelen legyen.

Mióta börtönbe kerültem, most először kezdtem el számolni az órákat. Az óráknak nincs jelentőségük, ha az ember idejét életfogytiglanra foglalják le.

Amikor azon a vasárnap délutánon kivezettek a cellámból, és a beszélőbe vittek, kaptam néhány üzenetet a rabtársaimtól, amelyeket át kellett adnom a főfelügyelőnek.

– Adja át legjobb kívánságaimat a Donnak – kérte Ujjas. – Mondja meg neki, mennyire sajnálom, hogy ezúttal nem tudok összefutni vele.

– Ha végzett magával, kérdezze meg tőle, lenne-e szíves bekukkantani a cellámba egy csésze teára és egy kis beszélgetésre a régi időkről.

– Rúgja tőkön a vén zshiványt, és mondja meg neki, hogy boldog leszek, ha már a hosszabbítást töltöm.

Az egyik rab még egy olyan kérdést is felvetett, amire én már tudtam a választ: – Kérdezze meg tőle, mikor megy nyugdíjba, mert azelőtt nem fogok innen kimenni.

Amikor beléptem a beszélőbe, és megláttam a főfelügyelőt, azt

gondoltam, itt valami tévedésnek kell lennie. Soha nem kérdeztem Ujjastól, hogyan néz ki a Don, és az elmúlt napok alatt gondolatban felépítettem magamban valamiféle szuperember képét. De a férfi, aki előttem állt, néhány hüvelykkel alacsonyabb volt, mint én, pedig én is csak öt láb és tíz hüvelyk magasra nőttem. Olyan sovány volt, mint a közmondásos piszkavas, és egy kvarckristályból készült, szarukeretes szemüveget viselt, ami olyan benyomást kölcsönzött neki, mintha félig vak lenne. Már csak egy szurtos esőköpeny hiányzott róla, és egy végrehajtóval lehetett volna összetéveszteni.

Sir Matthew előrelépett, hogy bemutasson bennünket egymásnak. Erősen megráztam a rendőr kezét. -Köszönöm, hogy eljött, főfelügyelő úr – kezdtem. -Foglaljon helyet – tettem hozzá, mintha a lakásomra ugrott volna be egy pohár sherryre.

– Sir Matthew nagyon rábeszélt – mondta Hackett mély, rekedtes yorkshire-i hanglejtéssel, ami nem egészen illett az alkatához. – Kérem, térjen a tárgyra, Cooper, mit gondol, mit tehetek önért – utasított rögtön, mihelyt elfoglalta a szemközti széket. Halvány cinizmust vettem észre a hangjában.

Kinyitott egy jegyzetömböt, és letette az asztalra, amikor azon voltam, hogy elkezdjem a sztorimat. Kizárólag saját használatomra – magyarázta –, hogy bármikor emlékeztessen a jövőben a lényeges részletekre. – Húsz perccel később befejeztem Richárd Cooper életének rövidített változatát. Már jó néhányszor végigmentem a sztorin a cellámban az elmúlt héten, hogy biztosan ne tartson túl soká. Elegendő időt akartam hagyni Hackettnek, hogy kérdéseket tegyen fel.

– Amennyiben hinnék az ön sztorijának – mondta –, ön mégis mit gondol, mi lenne az, amit tehetnék az ügyben?

– Önnek öt hónapon belül el kell hagynia a testületet – mondtam.

– Kíváncsi lennék, milyen tervei vannak, amikor nyugdíjba

vonul.

Habozott. Ez nyilvánvalóan meglepetésként érte.

– Felajánlottak egy munkát a 4-es csoportnál területi felelősként Nyugat-Yorkshire-ben.

– És mennyit fognak fizetni önnek? – kérdeztem kendőzetlenül.

– Nem lenne teljes a munkaidő – mondta. – Heti három nappal kezdeném. – Ismét habozott. – Húszezer egy évben, három évre garantálva.

– Fizetek önnek százezret egy évre, de hetente hét napot kellene dolgoznia. Feltételezem, szüksége lenne egy titkárnőre és egy segédmunkaerőre. Az a Williams felügyelő, aki éppen abban az időben megy el nyugállományba, mint ön, jól megfelelné a kívánalmaknak. Elegendő pénzt fogok biztosítani önnek a háttérszemélyzet kialakításához is, valamint egy iroda béreléséhez.

Egy villanásnyi elismerés futott át a főfelügyelő arcán. Néhány feljegyzést végzett a jegyzettömbjében.

– És mit vár tőlem cserébe ilyen hatalmas összegért? – kérdezte.

– Egyszerű a dolog. Azt szeretném, hogy megtalálja Jeremy Alexandert.

A főfelügyelő ezúttal nem habozott. – Istenemre -mondta –, ön valóban ártatlan. Sir Matthew és a börtönigazgató mindketten erről próbáltak engem meggyőzni.

– És ha hét éven belül megtalálja – tettem hozzá, nem véve figyelembe a megjegyzését –, további ötezer fontot fogok befizetni bármely bankfiókba a világon, amelyet ön megjelöl.

– A Midland bank Bradfordban megfelelő lesz nekem – válaszolta a felügyelő. – Csak a bűnözők találják szükségesnek, hogy külföldre vonuljanak vissza. Mindenesetre minden második szombat délután Bradfordban kell lennem, így figyelemmel kísérhetem, ha a Cityben netán süllyedő az irányzat. -Hackett felállt a helyéről, és egy darabig keményen nézett rám. – Egy utolsó

kérdés, Mr. Cooper. Miért éppen hét éven belül?

– Mert ezután a feleségem eladhatja Alexander részvényeit, és egy éjszaka leforgása alatt multimilliomossá válhat.

A főfelügyelő megértően bólintott. – Köszönöm, hogy arra kért, ismerkedjünk meg – mondta. – Már hosszú idő telt el azóta, hogy meglátogattam valakit a börtönben, különösen egy olyat, aki gyilkosságért van elítélve. Komolyan megfontolom az ön ajánlatát, Mr. Cooper, és a hét végén értesítem a döntésemről. – Ezek után a főfelügyelő szó nélkül eltávozott.

Három nappal később Hackett írt nekem, és elfogadta az ajánlatomat.

Nem kellett várnom öt hónapot, hogy elkezdjen dolgozni velem, mert két héten belül benyújtotta lemondását. Bár nem előbb, mint ahogy én hozzájárultam nyugdíjkiegészítésének folyósításához, és a két munkatársáéhoz, akiket ő akart, hogy otthagyják a testületet és csatlakozzanak hozzá. Most, hogy túladtam valamennyi Cooper-részvényemen, a kamatok a letéti számlámon négyszázezer font feletti összeget hoztak nekem évente, és mivel most lakbért sem kellett fizetnem, Hackett kívánsága csak rövid megfontolást igényelt.

Megoszthattam volna nagy vonalakban az olvasóval mindazt, ami a következő hónapokban történt velem, de ez alatt az idő alatt annyira elvoltam foglalta Hackett tájékoztatásával, hogy csupán három oldalt, írtam tele a vonalas, börtönbeli papíromból. De meg kell említenem azt is, hogy áttanulmányoztam néhány jogi könyvet, hogy biztosan megértsem annak a jogi kifejezésnek a jelentését, amely úgy szól, hogy *autrefois acquit*”.

A következő fontos időpont a naptáramban a fellebbezési meghallgatás volt.

Matthew – kérésének megfelelően már régóta nem hívom őt sir” Matthew-nak – derekasan megpróbálta nem mutatni, hogy egyre jobban és jobban bízik a kimenetelben, de én annyira megismertem

őt, hogy már nem tudta elrejtteni előlem igazi érzéseit. Mondta nekem, mennyire örül az esküdtszék felülvizsgált névjegyzékének. – Ez így tisztességes és igazságos -ismételte.

Ezen az estén nagy szomorúsággal mondta, hogy felesége, Victoria néhány hete meghalt rákban. -Hosszadalmas betegségéből megváltás volt ez a számára – jelentette ki.

Az első alkalom volt, hogy jelenlétében bűnösnek éreztem magam. Az elmúlt tizennyolc hónapon át csakis az én problémáimmal foglalkoztunk.

Biztosan azon kevés rab egyike vagyok az Armleyban, akiket valaha is meglátogatott a cellájában egy mérték utáni szabó. Matthew javasolta, hogy új öltönyt kellene csináltatnom, mielőtt a fellebbviteli bíróság elé kerülök, mert egy csomót fogytam, mióta börtönben vagyok. Amikor a szabó már méretet vett

és kezdte összecsavarni a mérőszalagját, ragaszkodtam hozzá, hogy Ujjas visszaadja neki az öngyújtóját, bár azt megengedtem, hogy a cigarettákat megtartsa. Tíz nappal később, hajnali öt órakor kivezettek a cellámból. Rabtársaim bádogbögréiket bezárt ajtóikhoz csapkodták a börtön személyzetnek szóló hagyományos jelzésként, hogy hisznek abban, hogy a tárgyalásra távozó rab ártatlan. Mint valami nagyszerű szimfónia, olyan lélekemelő volt.

Londonba vittek egy rendőrautóban, két fegyőr kíséretében. Az egész út alatt egyszer sem álltunk meg, és kilenc óra után néhány perccel érkeztünk a fővárosba. Emlékszem, hogy kinéztem az ablakon, és figyeltem az ingázókat, akik siettek az irodáikba, hogy elkezdjék napi munkájukat. Bármelyikük, aki rámpillantott, ahogyan a kocsi hátsó részében ültem új öltönyömben, és nem láthatta a bilincseimet, azt is gondolhatta, hogy legalábbis főfelügyelő vagyok. Sir Matthew az Old Bailey bejáratánál várt engem, mindkét hóna alá gyömöszölt papírkötegekkel. – Tetszik az öltönye – mondta, mielőtt felvezetett néhány lépcsőn abba a terembe, ahol majd a sorsom eldől.

Újból a vádlottak padján ültem egykedvűen, amikor sir Matthew felkelt a helyéről, hogy beszédet intézzon a három fellebbviteli bíróhoz.

Nyitó beszéde közel egy órát tartott, és úgy éreztem, nekem is szól, bár nem annyira ékesszólóan, és > bizonyára közel sem olyan meggyőzősi szándékkal. Nagy ívű előadásban mutatta be, hogyan hagyta Jeremy minden földi javát Rosemaryre, aki viszont eladta a leedsi családi házat. Az eladást követően hónapokon belül bekasszírozta az összes Cooper-részvényt, áterőszakolt egy gyors válópert, aztán eltűnt,

becslések szerint hét millió fonttal egyetemben. Nem tudtam megállni, hogy ne legyek kíváncsi, Jeremy vajon ebből mennyire tette rá máris a kezét.

Sir Matthew ismételten emlékeztetett rá, hogy a rendőrség képtelen felmutatni a holttestet, annak ellenére, hogy a fél Leedset feltúrták.

Minden egyes újabb tény után, amit Matthew a bíróság elé tárt, egyre reménykedőbbé váltam. De azután, hogy ezzel végzett, mégis további három napot kellett várnom, hogy megtudjam megfontolásaik végső eredményét.

A fellebbezést elutasították, az okokról nem nyilatkoztak.

Matthew pénteken felutazott az Armleyba, hogy elmondja nekem, mit gondol ő, miért utasították el minden magyarázat nélkül a fellebbezésemet. Úgy érezte, az esküdtbírák véleménye bizonyára megoszlik, és ahhoz, hogy úgy tűnjék, mintha nem lennének megosztottak, több idő kell nekik.

– Mennyi? – kérdeztem.

– Az az érzésem, hogy néhány hónapon belül szabadlábra fogják helyezni önt. Nyilvánvalóan befolyásolja őket a rendőrség mulasztása, hiszen képtelenek felmutatni a holttestet, nincs továbbá kellő hatással rájuk a tárgyalást vezető bíró számukra készített összegzése, viszont föltétlenül hatott rájuk az ön kitartása.

Megköszöntem Matthew-nak, aki – most először -mosollyal az arcán hagyta el a szobát.

Kérdezhetné az olvasó, mire ment Hackett főfelügyelő – azaz inkább Hackett exfőfelügyelő –, mialatt mindezek történtek.

Nos, nem lustálkodott. Williams felügyelő és Kenwright rendőr ugyanazon a napon hagyták el a testületet, amikor ő. Egy héten belül kis irodát nyitottak Bradfordban, és elkezdtek a nyomozó munkát. A Don minden vasárnap délután négy órakor jelentést tett nekem.

Egy hónap alatt vastag anyagot gyűjtöttek össze az ügyről, külön részletes dossziékat Rosemaryról, Jeremyről, a cégről és rólam. Órákat töltöttem azzal, hogy átolvastam az általuk összegyűjtött információkat, sőt néha segítettem is kitölteni a hézagokat. Hamar megértettem, hogy a Dont miért tisztelték annyira a rabtársaim. Minden nyomnak utánajártak, és bementek minden mellékutcába, még ha az zsákutcának tűnt is, mert egyszer csak széles úttá vált.

Október első vasárnapján, miután Hackett már negyedik hónapja dolgozott, azt mondta nekem, úgy gondolja, talán sikerült Rosemary tartózkodási helyét megtalálnia. A leírása szerinti nő Dél-Franciaországban egy kis birtokon él, aminek a neve Villa Fleur.

– Hogyan sikerült lenyomoznia? – kérdeztem.

– Egy levélből, amelyet az anyja dobott be a helyi levelesládába. A postás volt olyan szíves és megengedte, hogy egy pillantást vessek a borítékon lévő címre, mielőtt továbbküldte volna – tájékoztattott Hackett. – El sem tudom mondani, hány órát vett igénybe, amíg utánajártunk, hány levelet kellett átrostálni, és hány ajtón kopogtunk be az elmúlt négy hónap alatt, csak hogy erre az egy nyomra rájöjjünk. Mrs. Kershaw megrögzött levélíró, de ez volt az első alkalom, hogy a lányának írt. Egyébként – tette hozzá – az ön felesége újból a leánykori nevét használja. Most Miss Kershaw-nak hívják.

Bólintottam, nem akarva félbeszakítani őt.

– Williams szerdán Cannes-ba utazott, és a legközelebbi faluban húzta meg magát mint turista. Már azt is el tudta nekünk mondani, hogy Miss Kershaw háza vastag kőfallal van körülvéve, és több házőrző kutyája van, mint fája. Úgy tűnik, a helybeliek kevesebbet tudnak róla, mint mi. De végül is ez csak a kezdet.

Úgy éreztem, ez az első alkalom, hogy Jeremy Alexander feltehetően végre emberére talált, de további öt vasárnap és öt bizalmas beszélgetés kellett ahhoz, hogy egy halvány mosoly jelenjen meg végre Hackett szorosra zárt ajkán.

– Miss Kershaw hirdetést adott fel a helyi újságban – közölte velem. – Úgy tűnik, új komornyikot akar. Először arra gondoltam, hogy alaposan ki kellene kérdezni a régi komornyikot, mihelyt az eltávozik, de mivel nem akartam kockáztatni, hogy Miss Kershaw fülébe jusson, elhatároztam, hogy Williams felügyelő fog erre a munkára jelentkezni.

– De ő biztos pillanatokon belül észreveszi, hogy a felügyelő teljesen járatlan ebben a munkában.

– Nem feltétlenül – mondta Hackett szélesedő mosollyal. – Tudja, Williams nem fogja tudni otthagyni a jelenlegi állását Rutland grófnőnél, amíg nem szolgálja le a teljes hónapnyi felmondási időt, és eközben beíratjuk őt egy speciális hathetes tanfolyamra Ivor Spencer komornyikképzőjébe. Williams mindig is nagyon tanulékony volt.

– De mi lesz az ajánlásokkal?

– Akkorra, amikor Rosemary Kershaw meghallgatja őt, már egy olyan halom ajánlással fog rendelkezni, ami még egy hercegnőnek is imponálna.

– Mondtam önnek, hogy semmit ne csináljon alattomban.

– Ez az az eset, Mr. Cooper, amikor becsületes emberekkel van dolgom, nem olyanokkal, mint ez a szélhámos pár. Azon vagyok,

hogy ezt a kettőt rács mögé dugjam, ha a legutolsó lesz is az életemben.

Nem ez volt a megfelelő alkalom Hackett-tel tudatni, hogy ennek a történetnek utolsó fejezete -amint kiterveltem – nem az lesz, hogy Jeremy börtönben végzi.

Mihelyt Williams rákerült Rosemary komornyiki poszt várományosának meghallgatási listájára, egy kis szerepet játszottam abban, hogy a munkát a számára bebiztosítsam. A szerződésjavaslat ismételt átolvasása adta az ötletet.

– Mondja meg Williamsnek, hogy 15 000 frankot kérjen egy hónapra, és öt hét szabadságot -javasoltam Hackettnek, amikor ő és Matthew meglátogattak; a következő vasárnap.

– Miért? – kérdezte az exfőfelügyelő. – Az asszony csak 11 000-et kínált, és három hét szabadságot.

– Megengedheti magának, hogy a különbséget megfizesse, és ezekkel a referenciákkal – mondtam, amint lenéztem a dossziémba – gyanakvóvá válhat, ha Williams ennél kevesebbet kér.

Matthew mosolygott és bólogatott. Rosemary végül 13 000 frankot ígért egy hónapra, négy hetes évi szabadsággal, amit Williams negyvennyolc órai megfontolás után elfogadott. De még egy hónapig nem állt be hozzá, amely idő alatt azt tanulta, hogyan kell újságot vasalni, beállításokat elhelyezni mérőléc segítségével, és megmondani, mi a különbség a portóinak, a sherrynek és a likőrnek való pohár között.

Reméltem, hogy attól a pillanattól kezdve, amikor Williams felvette a munkát mint Rosemary komornyikja, azonnali eredmények várhatók. De amint Hackett vasárnapról vasárnapra rámutatott, ennek aligha volt realitása.

– Williamsnek idő kell ehhez – magyarázta a Don. – El kell nyernie a bizalmát, és elkerülni, hogy okot adjon akár a leghalványabb gyanúra. Valamikor öt évemet vette igénybe, hogy elkapjak egy kábítószercsempészt, aki csupán fél mérföldre lakott

tőlem ugyanazon az úton.

Emlékeztetni akartam őt, hogy én vagyok az, akit börtönbe dugtak, és hogy öt nap nekem több, mint ötször huszonnégy óra. De tudtam, milyen keményen dolgoznak az érdekemben, és megpróbáltam leplezni türelmetlenségemet.

Egy hónapon belül Williams ellátott bennünket a birtokon dolgozó teljes személyzet fényképével és életrajzával, és ezzel együtt valamennyi személy leírásával, aki Rosemaryt meglátogatta – még a helyi plébánosét is, aki azzal a reménnyel érkezett, hogy adományt tud gyűjteni a Szomáliában dolgozó francia segélyszolgálat céljaira.

A szakácsnő: Gábriellé Pascal – nem angol, kiváló konyhája van, Marseilles-ből származik, a család kijelentkezett onnan. A kertész: Jacques Reni – ostoba, és nem különösebben élénk képzelőtehetségű a rózsákkal kapcsolatban, helybéli és közismert. Rosemary személyes szobalánya: Charlotte Merieux - egy kicsit beszél angolul, ravasz, szexis, Párizsból jött, még kijelentkezés alatt áll. Az egész személyzetet Rosemary vette fel Franciaország déli részére való érkezése óta, és úgy tűnik, nincsenek kapcsolatban egymással vagy Rosemary korábbi életével.

– Á – mondta Hackett, amint Rosemary szobalányának képét tanulmányozta. Kérdőn felhúztam a szemöldököm. – Csak arra gondoltam, hogy Williams be van zárva Charlotte Merieux-vel nap mint nap -s ami még fontosabb, egyik éjszakáról a másikra -magyarázta. – Főfelügyelő lenne, ha nem bolondult volna meg olyan sokszor egy-egy szoknyától. Ennek ellenére ezúttal előnyünkre válhat a dolog.

Órákon át feküdtem a priccsemen a személyzet képeit tanulmányozva, de semmit nem mondtak számomra. Elolvastam és újra átolvastam a feljegyzéseket mindenkiről, aki meglátogatta a Villa Fleurt, de amint a hetek múltak, egyre inkább úgy tűnt, hogy Rosemary múltjából az anyján kívül senki más nem tudja, hol van

ő. Vagy, ha tudja is, kísérletet sem tesz arra, hogy érintkezésbe lépjen vele. Jeremy Alexandernek mindenesetre semmi jele sem volt.

Már attól kezdtem félni, hogy ő és Jeremy szakítottak, amikor Williams jelentette, hogy egy sötét hajú, jóképű férfi fényképe van a Rosemary ágya melletti asztalon. Az van ráírva: Mindig együtt leszünk – J”.

A fellebbezési meghallgatásomat követő hetekben folyamatosan kérdezték hagyatéki hivatalnokok, szociális munkások, sőt még a börtönpszichiáter is. Nehezemre esett, hogy állandóan az a meleg, őszinte mosoly legyen az arcomon, amelyre Matthew figyelmeztetett, hiszen ez annyira szükséges a bürokrácia kerekeinek a megolajozásához.

A fellebbezésem után körülbelül tizenegy héttel lehetett, hogy a cellaajtót hirtelen kitárták, és a vezetőiszt a folyosón közhírré tette: – Az igazgató látni akarja, Cooper. – Ujjas gyanakodva nézett. Valahányszor ezeket a szavakat meghallotta, az elkerülhetetlenül egy adag társtalansággal lett egyenlő.

Hallottam a szívem dobogását, amint a hosszú folyosón vezettek az igazgató irodájába. A fegyőrtiszt halkán kopogtatott az ajtón, mielőtt kinyitotta. Az igazgató felkelt íróasztala mögül, kinyújtotta a kezét, és azt mondta: – Örülök, hogy az első lehetek, aki közli önnel a jó hírt.

Az íróasztalának túloldalán lévő kényelmes székhez kísért, és rátért a szabadon bocsátásom körülményeire. Miközben ezt tette, engem kávéval kínáltak, mintha régi barátok lettünk volna.

Kopogtak az ajtón, és Matthew sétált be egy nyaláb papírt szorongatva, amelyeket alá kell írnom. Felkeltem, amint elém tette az íróasztalra, majd minden szó nélkül mackósán megölelt. Ez nem mindennapi dolog volt tőle.

Amikor az utolsó iratot is aláírtam, Matthew megkérdezte: – Mi lesz az első dolga, amint innen kiszabadul?

– Megyek és vásárolok egy fegyvert – mondtam neki gyakorlatiasan.

Matthew és az igazgató elnevezték magukat.

Három nappal később az Armley fegyház nagykapuja szélesre tárult előttem. Csak azzal a kis bőr kezításkával a kezemben sétáltam ki az épületből, amellyel érkeztem. Nem néztem vissza. Intettem egy taxinak, és mondtam, hogy vigyen az állomásra, mert egy pillanattal sem akartam tovább maradni Leedsben, mint amennyire szükséges volt. Vettem egy első osztályú jegyet, telefonáltam Hackettnek, és figyelmeztettem, hogy úton vagyok, majd beszálltam a legközelebbi vonatba Bradford felé. Végigélveztem a brit vasutak reggelijét, amit nem bádogtányéron tettek elém, és elolvastam a Financial Times egy példányát, amelyet a csinos kiszolgálólány nyújtott át nekem, és nem egy szánalmas kis bűnöző. Senki nem bámult rám – de miért is tették volna, amikor egy első osztályú kocsiban ültem, és az új öltönyömben voltam? Minden nőt megnéztem, aki elment mellettem, akárhogy is volt öltözve, de fogalmuk sem volt róla, hogy miért.

Amikor a vonat megérkezett Bradfordba, a Don és a titkárnője, Jenny Kenwright vártak a peronon. A főfelügyelő kibérelt számomra egy kis bútorozott lakást a város periferiáján, és miután kipakoltam – nem volt egy hosszan tartó munka –, elvittek ebédelni. Abban a pillanatban, amikor a csevegést abbahagytuk, és Jenny egy pohár bort töltött nekem, a Don egy olyan kérdést tett fel, amit nem vártam.

– Most, hogy kiszabadult, még mindig azt kívánja, hogy keressük Jeremy Alexandert?

– Igen – válaszoltam minden habozás nélkül. – Még inkább el vagyok rá szánva most, hogy megízlelhetem a szabadságot, amit ő az elmúlt három év során élvezhetett. Soha ne felejtsek, ő ellopta tőlem a szabadságomat, vele együtt a feleségemet, a válla-latomat és több mint a fele vagyonomat. Ó, igen, Donald, addig nem

nyugszom, amíg szemtől szembe nem kerülök Jeremy Alexanderrel.

– Akkor jó – mondta a Don. – Mert Williams úgy gondolja, Rosemary kezd bízni benne, sőt esetleg, egy idő múlva még bizalmas is lehet vele szemben. Úgy tűnik, nélkülözhetetlenné tette magát.

Bizonyos iróniát láttam abban a gondolatban, hogy Williams egyidejűleg két munkabért zsebel be, az; egyiket tőlem, a másikat pedig Rosemarytól. Kérdeztem, van-e valami újság Jeremy felől.

– Semmi említésre méltó – mondta Donald. – Az asszony valószínűleg soha nem telefonál a házból, és mi egészen biztosak vagyunk benne, hogy a férfi soha nem tesz kísérletet közvetlen kapcsolatba kerülni vele. De Williams azt mondta, hogy minden pénteken délben el kell vinnie az asszonyt a Majesticbe, a falu egyetlen szállodájába. Bemegy, és legalább negyven percig nem lehet újból látni. Nem meri követni őt, mert speciális utasításokat ad neki, amelyek miatt a kocsiban kell maradnia. És ő nem akarja amiatt elveszíteni ezt a munkahelyét, mert nem engedelmeskedik az utasításoknak.

Egyetértőleg bólintottam.

– De ez nem akadályozta meg Williamset abban, hogy az alkalmi italát a szabad estéjén a szállodában igya meg, és sikerült neki összeszedni néhány információtöredéket. Meg van győződve arról, hogy Rosemary azzal tölti az idejét, amikor a szállodában van, hogy távolsági telefonon beszél. Gyakran letéteti magát a bank előtt, mielőtt bemegy a Majesticbe, és egy kis csomag érmével jön ki. A bár csaposa mondta Williamsnek, hogy mindig a folyosón, a recepciós pulttal szemben lévő két telefonfülke közül az egyiket szokta használni. Soha nem a szálloda központján keresztül telefonál, hanem mindig közvetlenül tárcsázik.

– Akkor hogyan fogjuk kideríteni, hogy kit hív? -kérdeztem.

– Megvárjuk, míg Williams megtalálja az alkalmat, hogy néhány

olyan fortélyt alkalmazzon, amelyeket nem a komornyikiskolában tanult.

– És mennyi időt vesz ez igénybe?

– Nem lehet tudni. De Williamsnek néhány héten belül eltávozása kell, hogy legyen, tehát naprakész ismereteink lesznek majd.

Amikor Williams a hónap végén visszaérkezett^ Bradfordba, azonnal kérdésekkel ostromoltam, mielőtt le tudta volna tenni a bőröndjét. Tele volt érdekes információval Rosemaryról, és engem a legkisebb részlet is érdekelt.

Felszedett néhány kilót. Meg voltam elégedve. Magányosnak és lehangoltnak tűnt. Igen örültem. Nagy sebességgel költötte a pénzemet. Nem estem egészen extázisba ettől. De – inkább a tárgyra térve – Williams meg volt győződve róla, hogy ha Rosémáry egyáltalán érintkezésbe lép Jeremy Alexanderrel, akkor ezt olyankor teszi, amikor péntekenként elmegy a szállodába, s azt a közvetlen telefonhívást bonyolítja. De még nem sikerült kifürkésznie, kinek vagy hová telefonál.

Mire Williams két héttel később visszatért Dél-Franciaországba, többet tudtam meg a volt feleségemről, mint amennyit valaha is tudtam róla, amikor még házasok voltunk.

Amint az a valóságban oly gyakran lenni szokott, elmozdulás az ügyben akkor következett be, amikor azt a legkevésbé vártam. Egy hétfői napon délután fél három lehetett, amikor csörgött a telefon.

Donald vette fel a kagylót, és meglepődött, amikor Williams hangját hallotta a vonal másik végén. Átkapcsolt a kihangosítom, és azt mondta: – Mind a hárman hallgatunk, jobban tennéd, ha elmondanád, miért akkor telefonálsz, amikor nem vagy szabadnapos.

– Kirúgtak - ezek voltak Williams nyitó szavai. – A szobalánnyal enyelegtél, igaz? – volt Donald

első reakciója.

– Bár az lett volna, főnök, de attól tartok, sokkal ostobább dolog miatt. Miss Kershaw-t vittem be a városba ma reggel, amikor meg kellett állnom egy piros lámpánál. Miközben várakoztam, hogy a lámpa átváltson, egy férfi haladt át a kocsni előtt. Megállt és rám bámult. Én azonnal felismertem őt, és fohászkoztam, hogy a lámpa zöldre váltson, mielőtt még ő is felismer engem. De viisszasétált, ismét rám nézett és mosolygott. A fejemet ráztam feléje, de ő átlött a vezető oldalára, kopogtatott az ablakon, és azt mondta: – Hogy van, Williams felügyelő úr?

– Ki volt az? – kérdezte Donald.

– Neil Case. Emlékszik rá, főnök?

– Lehet őt valaha is elfelejteni? – mondta Donald. – Sejtettem volna.

– Természetesen úgy tettem, mintha nem ismertem volna fel, és Miss Kershaw sem szólt semmit. Azt hittem, sikerült megúsznom. De mihelyt visszaértünk a házba, azt mondta, menjek a dolgozószobájába, és minden magyarázatkérs nélkül elbocsátott. Megparancsolta, hogy egy órán belül pakoljak össze, és hagyjam el a házat, vagy telefonál a helyi rendőrségre.

– A fene egye meg. Vissza a megvesztegetéshez -mérgeződött Donald.

– Nem egészen – mondta Williams.

– Mire gondolsz? Ha már nem vagy a házban, nem lesz többé érintkezési pontunk. S ami a rosszabb, még egyszer nem játszhatjuk ki a komornyikkártyát, mert ő mostantól kezdve biztosan testőrré fogja bízni magát.

– Ezt mind tudom, főnök – mondta Williams –, de 6, gyanítva, hogy én rendőr vagyok, pánikba esett, egyenesen a hálószobájába ment, és telefonon hívott valakit. Mivel nem féltem már attól, hogy lelepleznek, felvettem a folyosón lévő lehallgatót, és

belehallgattam. Mindössze annyit hallottam, hogy egy női hang egy cambridge-i számot mond be, s aztán a vonal bontott. Föltehetően másvalakire számított Rosemary, és letette a kagylót, amikor az idegen hangot meghallotta.

– Mi volt az a szám? – kérdezte Donald.

– 6407, aztán valami, és 7.

– Hogy érted, hogy ‘aztán valami, és 7’, – kérdezte Donald, miközben lefirkálta a számokat.

– Nem volt nálam semmi, amivel le tudtam volna j írni, főnök, így csak a memóriámra hagyatkozhattam. – Örülhetett Williams, hogy nem látja a Don arckifejezését.

– Aztán mi történt? – kérdezte.

– Találtam egy tollat a fiókban, és leírtam a kezemre azokat a számokat, amelyekre emlékeztem. Pár pillanattal később ismét felemeltem a telefont, és hallottam, hogy egy másik nő van a vonalban, és azt mondja: – Az igazgató úr pillanatnyilag nincs itt, de várható, hogy egy órán belül visszajön. – Ezután gyorsan letettem, mert hallottam jönni valakit a folyosón. Charlotte volt, Rosemary szobalánya. Azt akarta tudni, miért dobtak ki. Nem tudtam meggyőző választ kitalálni, mire azzal vádolt, hogy biztos volt egy forduló az úrnővel. Meghagytam őt ebben a hiszemben, és úgy fejeződött be a dolog, hogy kaptam egy pofont. – Elnevettem magam, de a Don és Jenny nem reagáltak erre. Aztán Williams azt kérdezte: – Szóval, mit tegyek most, főnök? Menjek vissza Angliába?

– Nem – mondta Donald. – Maradj még ott egy kicsit. Jelentkezz be a Majestic szállóba, és éjjel-nappal figyeld őt. Értesíts, ha valami olyat tesz, ami szokatlan nála. Közben mi átmegyünk Cambridge-be. Mihelyt ott bejelentkezünk a szállodába, hívlak telefonon.

– Értettem, uram – mondta Williams, és letette a kagylót.

– Mikor indulunk? – kérdeztem Donaldot, amikor ő is letette a

telefont.

– Ma este – válaszolta. – De előbb még elintézek néhány telefont;

A Don tíz darab cambridge-i telefonszámot hívott fel, azokat a számjegyeket használta, amelyeket Williamsnek sikerült lefirkantania, és a hiányzó helyre betette a számjegyeket nullától tízig.

A 0223 640707 történetesen egy iskola volt. – Elnézést, téves – mondta Donald. A 717-es egy patika volt; a 727 egy garázs; a 737-es számon egy idős férfihang szólt bele. – Bocsánat, téves – ismételte meg Donald; a 747-es egy hírügynökség volt; a 757-es egy helyi rendőrnek a feleségéé volt (megpróbáltam nem nevetni, de Donald csak mordult egyet); a 767-esen egy női hang, ismételten egy Bocsánat, téves”; a 777-es a St. Catherine’s College volt; a 787-esen egy női hang szólalt meg üzenetrögzítőn; a 797-es egy fodrászé volt. – Dauert vagy csak vágást óhajt?

Donald ellenőrizte a listáját. – Lehet akár a 737, akár a 767, akár a 787. Eljött az ideje, hogy néhány összeköttetést igénybe vegyek.

Tárcsázott egy bradfordi számot, ott azt mondták neki, hogy Cambridgeshire új helyettes rendőrfőnökét az előző évben helyezték ide Nyugat-Yorkshire rendőrségéről.

–Leeke. Allan Leeke – mondta Donald anélkül, hogy szüksége lett volna súgásra. Felém fordult. –Őrmester volt, amikor én felügyelő lettem. – Megköszönte a segítséget a bradfordi ismerősének, aztán tárcsázta a tudakozót, hogy megtudja a cambridge-i rendőrpáncsnokság számát. Ismét tárcsázott egy 0223-ast.

– Cambridge-i rendőrség. Miben segíthetek? -kérdezte egy női hang.

– Tudná nekem kapcsolni, kérem, a helyettes rendőrfőnököt? – kérdezte Donald.

– Mit mondjak, ki keresi?

– Donald Hackett.

A következő hang a vonalban azt mondta, – Don, ez aztán a kellemes meglepetés. Vagy legalábbis remélem, hogy az, mert ismerve téged, ez nem egy magánügyben való hívás. Véletlenül nem munkát keresel? Hallottam, hogy otthagytad a testületet.

– Igen, így igaz. Visszavonultam, de nem munkát keresek, Allan. Nem hiszem, hogy a cambridge-i rendőrség meg tudná fizetni a jelenlegi fizetésemet.

– Akkor mit tehetek érted, Don?

– Le kellene nyomozni három telefonszámot a cambridge-i körzetben.

– Felhatalmazásod van? – kérdezte a helyettes rendőrfőnök.

– Nincs, de valószínűleg letartóztatáshoz fog vezetni a te területeden – mondta Donald.

– Ez, és az a tény, hogy te kéred, elegendő nekem.

Donald beolvasta a három számot, és Leeke kérte, hogy várjon egy pillanatig. Amíg vártunk, Donald azt mondta nekem. – Annyit kell csak tenniük, hogy néhány gombot lenyomnak az ellenőrző szobában, és a számok megjelennek előttük a képernyőn. Megváltoztak a dolgok, amióta én beléptem a testületbe. Azokban az időkben mi a lábainkra voltunk hagyatva.

A helyettes rendőrfőnök hangja visszatért a vonalba. – Tehát az első szám, a 640737 egy Danvers-Smith nevű repülő-alezredesé. Ő az egyedüli személy, aki a házban be van jelentve. – Egy címet mondott Great Shelfordban, ami Cambridge-től délre van. Jenny leírta ezeket a részleteket is.

– A 767-es egy Balcescu nevezetű professzoré és feleségéé, akik szintén Great Shelfordban laknak. A 787-es Júlia Renaud asszonyé, az operaénekesnőé. Ő Grantchesterben lakik, jól ismerjük. Aligha van otthon, mivel koncertkötelezettségei vannak szerte a világon. A

házát háromszor kirabolták az elmúlt évben, mindig akkor, amikor külföldön volt.

– Köszönöm – mondta Donald. – Sokat segítettél.

– Egyéb, amit mondani akarsz? – kérdezte a helyettes rendőrfőnök segítőkész hangon.

– Pillanatnyilag más nincs – válaszolt Donald. – De mihelyt befejeztem a nyomozást, megígérem, te leszel az első, akit informálni foglak.

– Rendes tőled – hangzott a válasz, majd a vonal elnémult.

– Tehát – mondta Donald, felénk fordítva figyelmét – néhány óra múlva Cambridge-be megyünk. így elegendő időnk lesz becsomagolni, Jennynek pedig arra, hogy foglaljon nekünk egy szállodát a városközpont közelében. Itt fogunk találkozni, mondjuk – ránézett az órájára – hat órakor. – Majd szó nélkül kiment a szobából. Az jutott eszembe, hogy az apám milyen jól kijött volna vele.

Jó két órával később Jenny folyamatosan hatvankilenc mérföldes sebességgel vitt bennünket az Al-esen.

– Most kezdődik a detektívmunka unalmas része, – közölte Donald. – Erőteljes kutatás, majd azt követő, órákat igénybe vevő ellenőrzés. Úgy gondolom, Júlia asszonyt biztonsággal figyelmen kívül hagyhatjuk. Jenny, maga elkezd dolgozni a repülőalezredesen. Ismerni akarom a pályafutását attól a naptól kezdve, amikor otthagyta az iskolát, egészen addig a napig, amikor nyugalomba vonult. Az első dolog, amivel holnap kezd, hogy felveszi a kapcsolatot a Királyi Légierő Cranwell College-évei, és megtudja a szolgálatával kapcsolatos feljegyzések részleteit. Én a professzorral fogok foglalkozni, s az egyetemi könyvtárban kezdek.

– És én mit csináljak? – kérdeztem.

– Ez idő szerint, Mr. Cooper, csak tartsa magát látóhatáron kívül. Lehetséges, hogy a repülő alezredes vagy a professzor elvezet

minket Alexanderhez, ezért nincs szükségünk arra, hogy ön valamelyik gyanús személy lábára taposson, és így elriassza őket.

Kelletlenül beleegyeztem.

Ezen az estén beköltöztem egy apartmanba a Garden House szállodában – a börtön egy kifinomultabb válfajába –, de a tollpárnák és a kényelmes matrac ellenére sem tudtam egészen elaludni. Másnap reggel korán keltem, és a nap legnagyobb részét azzal töltöttem, hogy vég nélküli aktuális műsorokat néztem a Sky News-csatornán, epizódokat különböző folytatásos ausztráliai tévéjátékokból, és a hét filmjét minden második órában. De gondolatban állandóan ide-oda kapcsoltam a királyi légierő és az egyetemi könyvtár között.

Amikor este Donald szobájában találkoztunk, ő és Jenny megerősítették, hogy kezdeti kutatásaik azt mutatják, mindkét ember enged következtetni valamire.

– Biztos voltam benne, hogy egyikük Jeremy lesz, – mondtam, nem tudva elrejtteni csalódásomat.

– Jó lenne, ha mindig a könnyebb dolog jönne be, Mr. Cooper – mondta Donald. – De ez nem jelenti azt, hogy az egyikük nem vezetne el minket Jeremy-hez. – Jennyhez fordult. – Először is nézzük át, mire jutott a repülő-alezredessel kapcsolatban.

– Danvers-Smith repülő alezredes, a hadi érdemkereszt tulajdonosa a Cranwell College-ben végzett 1938-ban. A második világháború alatt a kettes számú repülőszázadnál szolgált Binbrooknál, Lincoln-shire-ben, és néhány repülő küldetésben vett részt Németország és az elfoglalt Franciaország felett. Hősiességéért 1943-ban hadi érdemkereszt-kitüntetéssel jutalmazták. Légi szolgálatát 1958-ban fejezte be, és a Királyi Légierő instruktora lett Cottesmore-ban, Gloucestershire-ben. Utolsó tisztsége a Királyi Légierő parancsnokhelyettesége Lockingban, Sommersetben. 1977-ben nyugalomba vonult, ekkor a feleségével Great Shelfordba költözött, ahol korábban nevelkedett.

– Miért lakik most egyedül? – kérdezte Donald.

– A felesége három évvel ezelőtt meghalt. Két gyermeke van, Sam és Pamela, mindketten házasságban, de egyikük sem lakik a környéken. Alkalomszerűen látogatják meg őt.

Akartam kérdezni Jennytől, hogyan tudott ennyi információt szerezni a repülő-alezredesről ilyen rövid idő alatt, de nem szóltam semmit, mert érdekelt, a Don mit tudott meg Balcescu professzoráról.

Donald felemelt egy halom jegyzetet, amely a lábainál feküdt a padlón. – Tehát hadd mondjam el egy igen kiváló professzorral vonatkozó kutatómunkám eredményét – kezdte. – Balcescu professzor 1989-ben menekült Romániából, miután Ceauescu parancsot adott házi őrizetbe helyezéséről. Disszidens diákok egy csoportja kicsempészte őt az országból Bulgárián át, majd onnan Görögországba. A szökését az akkori újságok jól dokumentálták. Menedékért folyamodott Angliában, majd egy oktatói helyet kínáltak neki a Gonville and Caius College-ban, Cambridge-ben, és három évvel később a Kelet-Európai Tudományok Tanszékén. Tanácsadója volt a kormánynak a romániai ügyekkel kapcsolatban, és írt egy tudományos könyvet is ebben a témakörben. Az elmúlt évben a királynő születésnapján egy birodalmi kitüntetést kapott.

– Ismerheti-e feltehetően valamelyikük Rosemaryt? – kérdeztem. – Williams biztosan tévedett, amikor ezeket a számokat írta le.

– Williams nem téved, Mr. Cooper – mondta a Don. – Akkor nem alkalmaztam volna őt. Az ön felesége ezeknek a számoknak az egyikét tárcsázta, és mi éppen azon vagyunk, hogy kitaláljuk, melyiket. Ezúttal valóban szükségünk lesz az ön segítségére.

Bocsánatkérést mormoltam, de nem voltam meggyőzve.

Hackett kurtán bólintott, és visszafordult Jennyhez. – Mennyi idő kell ahhoz, hogy bejussunk a repülő alezredes otthonába?

.- Körülbelül tizenöt perc, uram. Egy kis házban lakik Great

Shelfordban, Cambridge-től délre.

– Helyes, akkor elkezdhetjük. Várom mindkettőjüket a hallban holnap reggel öt órakor.

Ezen az éjszakán görcsösen aludtam, meg voltam győződve arról, hogy vadlibavadászatra mentünk. De legalább megengedték, hogy másnap csatlakozzam hozzájuk ahelyett, hogy a szobámba lennék zárva, s további tévéjátékokat lennék kénytelen nézni.

Nem volt szükségem ébresztésre, már zuhanyoztam, amikor csengett a telefon. Öt után néhány perccel mindhárman kísétáltunk a szállodából, megpróbálva se jobbra, se balra nézni, mintha abban reménykedtünk volna, hogy a számla kifizetése nélkül hagyhatjuk el a szállodát. Csípős reggel volt, és dideregtem, amikor beszálltam a kocsi hátsó ülésére.

Jenny kihajtott velünk a városból, rá-a londoni útra. Úgy egy mérföld után balra kanyarodott egy bájos kis faluba, amelyben az út mindkét oldalán csinos, gondozott házak voltak. Balra elhagyunk magunk mögött egy kertészetet, és további fél mérföldet tettünk meg, amikor Jenny hirtelen megfordult a kocsival, és befarolt egy parkolóhelyre. Lepakcsolta a motort, és rámutatott egy kis házra, amelynek az ajtaja a Királyi Légierő kék színére volt festve. – Itt lakik, – mondta Jenny. – A negyvenhétben. – Donald ráirányított a házra egy apró kis látcsövet.

Néhány koránkelő már elhagyta otthonát, kocsijaikkal az első Londonba menő vonathoz tartottak. Az újságkihordó történetesen egy idős hölgy volt, aki jól megrakott kerékpárját lassan tolta keresztül a falun, szállítmányait helyükre pottyantva. A tejesember volt a következő, aki végigzakatolt elektromos teherkocsijával – letett a bejáratí lépcsőkhöz egy fél litert ide, két fél litert oda, a szokásos fél tucat tojást vagy karton narancsdzsúszst. A villanyokat kezdték felkapcsolni az egész faluban. – A repülő-alezredesnek egy félliteres piros tetejű tejet és egy Daily Telegraphot tett a bejáratí ajtajához – közölte velünk Donald.

Emberek kerültek elő a házakból a negyvenhetes számú ház mindkét oldalán, amikor világosság gyulladt fel a repülő alezredes házának felső szobáiban. Attól a pillanattól kezdve amikor ezt a világítást felkapcsolták, Donald mereven ült, szemét nem vette le a házról.

Unatkozni kezdtem, és egyszer csak elszundítottam ott hátul. Amikor felébredtem, abban reménykedtem, hogy legalább egy kis reggeliző szünetet tarthatunk, de ilyen e világi megfontolás nemigen látszott zavarni azt a két profit ott elől. Tovább folytatták az összpontosítást, legyen az bármilyen mozgás a negyvenhetes szám körül, és alig váltottak szót.

10.29-kor egy szikár, idős férfi tweedzakóban és szürke kashanadrágban tűnt elő a negyvenhetes szám alól, és peckesen masírozott végig az ösvényen. A mi távolságunkból csak egy hatalmas, bozontos, fehér bajuszt láttam. Úgy nézett ki, mintha egész teste e köré lett volna tervezve. Donald gyakorlotta rajta tartotta a látcsövét.

– Látta már őt valaha? – kérdezte, hátranyújtva nekem a látcsövet.

Ráirányítottam a lencsét a repülő-alezredesre, és gondosan tanulmányoztam őt. – Soha – mondtam, amint az alezredes megállt egy viharvert, régi Austin Allegro mellett. – Ki tudná a bajuszt elfelejteni?

– Biztos, hogy nem a múlt héten nőtt ki – mondta Donald, miközben Davers-Smiths kifelé igyekezett a kocsijával a főútra.

Jenny szitkozódott. – Azt hittem, ha a kocsiját használja, az a valószínű, hogy Cambridge felé fog tartani. – Gyakorlott módon csaknem helyben megfordult, és gyorsan a repülő alezredes után eredt. Néhány perc múlva már csak pár kocsival voltunk az alezredes mögött.

Danvers-Smiths nem afféle fickónak bizonyult, aki megrögzött sebességhatár-túllépő lenne. – Az ő ideje mint berepülő pilótának,

nyilván már rég leáldozott – mondta Donald, amint az Allegrót biztonságos távolságban követték a szomszéd faluig. Egy fél mérföld megtétele után az alezredes lekanyarodott egy benzinkúthoz.

– Maradjon rajta – mondta Donald. Jenny követte az Allegrót a benzinkút területére, majd leállt annál a benzintöltőnél, amelyik közvetlenül Danvers-Smiths mögött volt.

– Húzza le a fejét, Mr. Cooper – utasított a Don, miközben kinyitotta az ajtót. – Nem akarjuk, hogy meglássa magát.

– Mit akar csinálni? – kérdeztem az elülső ülések közt kikukucsálva.

– Egy régi beugrató trükköt – válaszolta Donald.

Kiszállt, körbesétált a kocsi hátsó részéhez, lecsavarta a tanksapkát éppen akkor, amikor a repülő alezredes beledugta a szivattyú csőrét az Allegro tartályába. Donald lassan elkezdte tele tankunkat csordultig tölteni, aztán hirtelen szembefordult az idős emberrel.

– Danvers-Smiths repülő alezredes úr? – kérdezte lefegyverző hangon.

A repülő alezredes azonnal felnézett, és meglepett kifejezés ült ki viharvert arcára.

– Baker vagyok, uram – mondta Donald. – Baker repülő hadnagy. Ön tanított rég a Királyi Légierőnél Lockingban. Vulcan gépeken, ha jól emlékszem.

– Remek emlékezőtehetsége van, Baker. Isten a megmondhatója – mondta Danvers-Smiths. – Örülök, hogy látom, öregfiú – miközben kihúzta a kocsijából a szivattyú csőrét, és a helyére akasztotta. – Mi van magával mostanság?

Jenny elfojtotta nevetését.

– A BA-uál (British Airways – brit légitársaság. A ford.) dolgozom, uram. Földi munkát kaptam a szemvizsgálat után.

Átkozott egy íróasztali munka, attól tartok, de ez volt az egyetlen ajánlat, amit kaptam.

– Sajnálatos, öregfiú – mondta a repülő alezredes, amint a pénztár felé tartottak, majd kikerültek a hallótávolságból.

Amikor néhány perccel később visszajöttek, úgy csevegtek már, mint régi haverok, és a repülő alezredes éppen Donald vállát karolta át.

Amikor visszaértek a kocsihoz, kezet ráztak, és hallottam, amint Donald azt mondja: – Viszontlátásra, uram – mielőtt Danvers-Smiths beszállt az Allegrójába. Az öreg pilóta lassan kihajtott kocsijával a benzinállomásról, és visszafelé vette az irányt, amerre lakott. Donald beszállt Jenny mellé, és behúzta az ajtót.

– Attól tartok, ő nem vezet el minket Alexanderhez – sóhajtott a Don. – Danvers-Smiths eredeti figura. Hiányolja a feleségét, nem látja eleget a gyerekeit, és egy kissé magányosnak érzi magát. Még meg is kérdezte, nem ugranék-e be egy kis ebédfélére.

– Miért nem fogadta el? – kérdeztem.

Donald egy darabig hallgatott. – Megtettem volna, de amikor megemlítettem, hogy Leedsből vagyok, azt mondta, csak egyszer volt ott életében, hogy egy nemzetközi krikettmérkőzést megnézzem. Nem, ez az ember soha nem hallott Rosemary Cooperről vagy Jeremy Alexanderről, a nyugdíjamat teszem rá. Tehát most a professzoron a sor. Menjünk inkább vissza Cambridge-be, Jenny. És hajtson lassan. Nem akarok összeakadni a repülő-alezredessel, mert akkor az lesz a vége, hogy be kell hozzá mennünk ebédre.

Jenny áthajtott az úton, aztán be a belső sávba, és irány vissza a városba. Egy pár mérföld után Donald azt mondta neki, hogy húzódjon le az út szélére a jelzést követően, amin Shelford Rugby Club állt.

– A professzor és a felesége emögött a sövény mögött lakik – mondta Donald, az út másik oldala felé mutatva. – Üljön vissza,

Mr. Cooper. Ez eltarthat egy darabig.

12.30-kor Jenny kiszállt, hogy egy kis halat meg chipset hozzon a faluból. Éhesen habzsoltam. Három órára már ismét halálosan unatkoztam, és csodálkozni kezdtem, hogy Donald meddig kószál még, mielőtt visszamehetünk a hotelbe. Emlékeztem, hogy a Boldog napokat 6.30-kor adják a tévé-ben.

– Egész éjjel itt fogunk ülni, ha szükséges – közölte Donald, mintha olvasott volna a gondolataimban. – Negyvenkilenc óra az alvás nélküli rekordom. A magáé mennyi, Jenny? – kérdezte, nem véve le a szemét a házról.

– Harmincegy, uram – válaszolta Jenny.

– Akkor itt a lehetőség, “hogyan javítsa – mondta Donald.

Egy perc múlva egy nő által vezetett fehér BMW dugta ki az orrát a házhoz vezető kocsifelhajtó végén, és megállt a járda szélén. A nő a kocsival állt egy pillanatig, kitekintett mindkét irányba, majd megfordult az úton, és jobbra lendült, Cambridge irányába. Amint elment mellettünk, egy pillantást vettem a szőke hajú, csinos arcú nőre.

– Én már láttam ezt a nőt – csúszott ki a számon.

– Kövesse őt, Jenny, – mondta Donald kurtán. – De tartsa a távolságot. – Szembefordult velem.

– Hol látta őt? – kérdezte, odanyújtva a látcsövet.

– Nem tudok visszaemlékezni – mondtam, megpróbálva a fókuszba behozni a szőke, göndör hajtincsek hátsó részét.

– Gondolkodjék, ember. Gondolkodjék! Itt a legjobb alkalom – biztatott Donald, miközben próbálta, hogy ne úgy beszéljen, mintha egy notórius bűnözőt vetne keresztkérdések alá.

Tudtam, hogy valahol már szembekerültem vele, bár bizonyosnak éreztem, hogy nem ismerkedtünk meg. Törnöm kellett a fejemet, mert legalább öt éve, hogy olyan nőt láttam, akit felismernék, hát még ezt a feltűnő jelenséget. De a memóriám

csődöt mondott.

– Csak gondolkodjék tovább – mondta a Don –, miközben megpróbálok kitalálni valami egyszerűbbet. És Jenny, ne menjen túl közel hozzá! Soha ne felejtse, hogy visszapillantó tükre van neki. Lehet, hogy Mr. Cooper nem emlékszik rá, de ő emlékezhet Mr. Cooperre.

Donald felvette a kocsitelefont, és bepötyögtetett tíz számot.

– Imádkozzunk, hogy ne jusson eszébe, hogy nyugdíjba mentem – motyogta.

– DVLA Swansea. Miben segíthetek?

– Crann őrmestert kérem.

– Kapcsolom.

– Dave Crann.

– Donald Haekett.

– Jó napot kívánok, főfelügyelő úr. Miben segíthetek?

– Fehér BMW – K273 SCE – mondta Donald, miközben az előtte lévő kocsit nézte.

– Tartsa a vonalat, uram, egy pillanat türelmet. Donald rászegelte szemét a BMW-re, miközben várt. Körülbelül harminc yardnyira volt előttünk, és zöld jelzőlámpa felé közeledett. Jenny beletaposott a gázba, nehogy kelepcébe kerüljünk, ha a jelzőlámpa váltana, és miközben áthajtott a sárga jelzésen, Crann őrmester ismét a vonalban volt.

– Azonosítottuk a kocsit, uram – közölte. – A nyilvántartott tulajdonos Susan Balcescu, Cambridge, Great Shelford, Fő út, Kendall-ház. Egy betétlapelvétele volt lakott területen való gyorshajtasért 1991-ben, harminc font pénzbírsággal. Egyéb nem ismeretes.

– Köszönöm, őrmester. Nagy segítség volt.

– Örömömre szolgál, uram.

– Miért akart volna Rosemary érintkezésbe lépni Balcescuékkel?
– tűnődött Donald, amint a telefon visszakattant a helyére. – És csak az egyikükkel van kontaktusban, vagy mindkettőjükkel? – Egyikünk sem kísérelte meg a kérdést megválaszolni.

– Azt hiszem, ideje, hogy magára hagyjuk őt -mondta egy pillanattal később. – Le kell ellenőrizni néhány egyéb nyomot, mielőtt megkockáztatnánk, hogy bármelyikükkel is szembekerüljünk. Menjünk vissza a szállodába, és gondoljuk át a következő lépésünket.

– Tudom, hogy ez csak véletlen egybeesés – kockáztattam meg –, de amikor ismertem Jeremyt, egy fehér BMW-je volt.

– FI 73 BZK – mondta Jenny. – Emlékszem rá a dossziéból.

Donald hirtelen visszafordult. – Tudja, vannak emberek, akik nem tudnak leszokni a dohányzásról, mások az ivásról. De vannak olyanok is, akik egy különleges kocsimárkáról nem tudnak leszokni – mondta. – Noha biztosan egy csomó ember jár BMW-vei – motyogta magában.

Mihelyt visszaértünk Donald szobájába, elkezdte átnézni a dossziét, amit Balcescu professzorról állított össze. Az a Times-beli riport – mondta –, amely a Romániából való meneküléséről szól, a legrészletesebb.

Balcescu professzor először akkor került előtérbe, amikor egyetemi hallgató volt Bukarestben, ahol a választott kormány megdöntéséért szállt síkra. A hatóságok megkönnyebbültek, amikor egy helyet ajánlottak fel neki Oxfordban, és bizonyosan abban reménykedtek, hogy utoljára látták őt. De három évvel később visszatért a bukaresti egyetemre, s politikai oktatói pozíciót vállalt. A következő évben egy diáklázadást vezetett Nicolae Ceauescu támogatására, és miután ő elnök lett, egy kabinetttagsággal, oktatásügyi miniszteri poszttal jutalmazták meg. De csakhamar elveszítette illúzióját a Ceauescu-rezsimmel kapcsolatban, és tizennyolc hónap múlva lemondott, és visszatért

az egyetemre egyszerű oktatónak. Három évvel később felajánlották neki a politikai és közgazdasági tanszéket. Balcescu professzor növekvő kiábrándulása a kormányból dühvé változott, és 1968-ban elkezdett egy pamfletsorozatot írni Ceausescunak és bábkormányának leleplezése céljából. A vezető réteg elleni különösen vitriolos támadás után néhány héttel elbocsátották egyetemi posztjáról, majd később házi őrizetbe helyezték. Oxfordi történészek egy csoportja tiltakozó levelet írt a The Timeshez, de néhány évig semmit nem lehetett hallani a nagy tudósról. Aztán, 1989 vége felé egyetemi hallgatók egy csoportja kicsempészte őt Romániából, végül Bulgárián és Görögországon keresztül Angliába érkezett. Cambridge nyerte meg az egyetemek harcát, hogy őt oktatói posztra kinevezzék, és 1990 szeptemberében a Gonyville and Caius munkatársa lett. 1991 novemberében, Sir Halford McKay nyugalomba vonulása után Balcescu átvette a Kelet-Európai Tudományok Tanszékének vezetését.

Donald felnézett. – Itt van róla egy kép, amikor Görögországban volt, de túl homályos ahhoz, hogy használható lenne a számunkra.

Tanulmányoztam fekete-fehér fényképét a szakállas, középkorú férfinak, akit egyetemisták vettek körül. Nem úgy nézett ki, mint Jeremy. Összeráncoltam a homlokomat. – Ismét egy vakvágány – mondtam.

– Nagyon annak kezd kinézni – bólintott Donald.

– Különösen azok után, amire tegnap jöttem rá. A titkárnő szerint Balcescu minden héten pénteken tart előadást tíz órától tizenegyig. De ez nem akadályozza meg őt abban, hogy délben átvegye Rosemary telefonhívását – szakította félbe Jenny.

– Ha megengedné, hogy befejezzem – mondta Hackett élesen. Jenny lehajtotta a fejét, és Donald folytatta. – Tizenkét órakor a teljes tanszéki értekezleten elnököl az irodájában, ahol a személyzet valamennyi tagja részt vesz. Biztos vagyok benne, Jenny, hogy egyetért velem abban, hogy adott körülmények között

nagyon nehéz lenne neki személyesen venni a hívást minden pénteken ebben az időben.

Donald hozzám fordult. – Sajnálom, hogy ezt kell mondanom, ismét ott vagyunk, ahonnan elindultunk, ha nem jut eszébe, hogy hol látta Mrs. Balcescut.

Megráztam a fejemet. – Lehet, hogy tévedtem -vallottam be.

Donald és Jenny a következő néhány órát azzal töltötték, hogy átnézték a dossziéikat, sőt a tíz telefonszámot másodszor is leellenőrizték.

– Emlékszik Rosemary második telefonhívására, uram? – kérdezte reményvesztettségében Jenny. – Az igazgató úr nincs itt pillanatnyilag.” Lehet, hogy ez az a nyom, amit mi keresünk?

– Lehetséges – mondta Donald. – Ha rájövünk, hogy kicsoda az igazgató, lehet, hogy egy lépéssel közelebb vagyunk Jeremy Alexanderhez.

Eszembe jutottak Jenny utolsó szavai, mielőtt visszamentem a szobámba. – Kíváncsi vagyok, főnök, hány igazgató van Angliában.

Másnap a reggelinél Donald áttekintett valamennyi információt, amit eddig összegyűjtöttek, de egyikük sem érezte, hogy valamivel is közelebb lennének a megoldáshoz.

– És mi van Mrs. Balcescuval? – mondtam. – Ő lehet az a személy, aki minden pénteken délben felveszi a hívásokat, mert ez az egyetlen időpont, amikor pontosan tudja, hogy hol van a férje.

– Egyetérték. De vajon ő egyszerűen csak Rosemary üzenetközvetítője, vagy Jeremynek a barátja? –tűnődött Donald.

– Talán le kellene majd hallgatnunk a telefonját, hogy kiderítsük – vélte Jenny.

Donald nem vette figyelembe a megjegyzést, és ránézett az órájára. – Ideje, hogy elinduljunk Balcescu előadására.

– Miért ezzel törődünk? – kérdeztem. – Bizonyos, hogy Mrs. Balcescura kellene koncentrálnunk.

– Valószínűleg igaza van – mondta Donald. – De nem engedhetjük meg magunknak, hogy egyetlen követ is felfordíthatatlanul hagyjunk, és mivel a következő előadása csak egy hét múlva lesz, most ezen is túleshetünk. Mindenesetre tizenegyre kint lehetünk, és ha úgy találjuk, hogy-Mrs. Balcescu telefonja tizenkettő és tizenkettő-harminc között foglalt...

Miután Donald kérte Jennyt, hogy vigye a kocsit a szálloda elé, besurrantam a szobámba, hogy magamhoz vegyek valamit, ami néhány hétig elrejtve a bőröndöm fenekén lapult. Pár perccel később csatlakoztam hozzájuk, majd Jenny kihajtott velünk a szálloda parkolójából, és jobbra kifordult a főútra. Donald gyanakodva nézett rám a visszapillantó tükörből, amint csöndben ültem a hátsó ülésen. Bűnösnek nézek ki talán? – csodálkoztam.

Jenny a Kelet-Európai Tudományok Tanszékétől néhány száz yardra talált egy parkolóórát, és lehúzódtott melléje. Kiszálltunk a kocsiból, majd követtük a járdán és a lépcsőn felfelé özönlő hallgatókat. Senki nem figyelt ránk. Amikor beléptünk az épületbe, Donald levette a nyakkendőjét, és belecsúsztatta zakója zsebébe. Sokkal inkább egy marxista forradalmárnak nézett ki így, mintsem olyannak, mint az előadásra tartók zöme.

Az előadótermet közérthető irányjelző táblákkal jelezték, és mi a földszinten lévő ajtón léptünk be, ami az egyetlen ki-és bemenő útnak bizonyult. Donald azonnal felsétált a lejtős auditóriumban a hátsó széksorhoz. Jenny és én követtük őt, és Donald azt tanácsolta nekem, hogy a mögé a hallgató mögé üljek, aki a külsejéből ítélve szombat délutánjait valószínűen csatárként tölti az egyetem rögbicsapatában.

Miközben vártuk, hogy Balcescu belépjen a terembe, körülnéztem. Az előadóterem hatalmas, félkör alakú volt, mint egy miniatűr görög amfiteátrum, és körülbelül háromszázra becsültem a befogadni képes hallgatói létszámot. Mire az elülső falon lévő óra 9.55-öt mutatott, már alig lehetett helyet találni. Nem kellett további bizonyíték a professzor hírnevére.

Enyhe kis izzadságot éreztem képződni a homlokomon, amint Balcescu belépésére vártunk. Mihelyt az óra tizedet ütött, az előadóterem ajtaja kinyílt. A látvány annyira csalódottá tett, hogy hangosan felnyögtem. Nem is lehetett volna Jeremytől jobban eltérő, mint amilyen volt. Odahajoltam Donaldhoz. – Más a haja színe, más a szeme színe, körülbelül harminc fonttal soványabb. – A Don nem mutatott erre semmiféle reakciót.

– Akkor Mrs. Balcescuval kellett, hogy a kapcsolatot tartsa – súgta Jenny.

– Egyetérték – mondta Donald halkan. – De itt ragadtunk a következő egy órára, mert tényleg nem kockáztathatjuk meg, hogy magunkra vonjuk a figyelmet azzal, hogy kisétálunk. Csak akkor rohanhatunk el, ha vége az előadásnak. Még mindig lesz időnk utánanézni, az asszony otthon van-e, hogy felvegye a tizenkét órai hívást. – Elhallgatott. – Le kellett volna nekem ellenőriznem előbb az épület alaprajzát. – Jenny enyhén elvörösödött, mert tudta, hogy a nekem inkább azt jelentette, hogy magának.

És akkor hirtelen eszembe jutott, hol láttam Mrs. Balcescut. Éppen mondani akartam Donaldnak, amikor a terem elcsöndesedett, és a professzor beszélni kezdett.

– Ez a hatodik előadás a nyolc közül – mondta –, amely a Kelet-Európában működő korai társadalmi és gazdasági irányzatokról szól.

Erős közép-európai kiejtéssel belekezdett egy referátumba, mely úgy hangzott, mint amit már sokszor előadott. A hallgatók jegyzeteltek, engem pedig egyre jobban ingerelt a professzor orrhangjának monotonosága. Türelmetlenül vártam, hogy beszélhessek végre Hackett-tel Mrs. Balcescuról, és hogy visszamenjünk Great Shelfordba, amilyen gyorsan csak lehet. Azon kaptam magam, hogy minden percben az órát nézem a falon. Éppen úgy, ahogyan iskoláskoromban, gondoltam. Megérintettem a zakóm zsebét. Itt van velem, bár ez alkalommal nem fog hasznos

célt szolgálni.

Az előadásnak körülbelül a fele táján a világítást levették, hogy a professzor diákkal tudja illusztrálni néhány tételét. Rápillantottam az első néhány grafikonra, amint feltűntek a vetítővászonon. Kelet-Európa országainak különböző jövedelmi csoportjait mutatták a fizetési mérleghez és az exportszámokhoz viszonyítva, de nem lettem vele okosabb, és nem csupán azért, mert az első öt előadást elmulasztottam.

Az asszisztensnek, aki a vetítő kezelésével volt megbízva, az egyik diát fejjel lefelé sikerült betennie, amely így az exporttáblázaton Németországot legalul, Romániát pedig legfelül mutatta – mindez egy nevetéshullámot váltott ki a teremben. A professzor mogorva képet vágott, előadását mind gyorsabb és gyorsabb léptekben folytatta, ami miatt az asszisztensnek nagy nehézsége támadt, hogy megtalálja a megfelelő diát, ami egybeesik a professzor megállapításaival.

Ismét elkezdtem unatkozni, és megkönnyebbültem, amikor tizenegy előtt öt perccel Balcescu az utolsó grafikont kérte. Az előzőt az üres vetítővászon váltotta fel. Mindenki az asszisztent figyelte, aki kétségbeesetten kutatott a dia után. A professzor izgatottá vált, amint az óra mutatója tizenegy felé közeledett, az asszisztens azonban nem találta a hiányzó diát. Még egyszer felkattintotta a diazárát, de semmi nem jelent meg a vetítővászonon, és a professzort egy éles fénysugár világította meg. Balcescu előrelépett, és türelmetlenül dobolni kezdett a fából készült előadói pulpituson. A jobb szeme fölött kis seb volt, ami az évek során biztosan elhalványodott, de az éles fényben világosan látni lehetett.

– Ő az! – súgtam Donaldnak, amikor az óra tizenegyet ütött. A lámpák kigyúltak, és a professzor egy szó nélkül, gyorsan elhagyta az előadótermet.

Átugrottam üléseem támláját, és rohanni kezdtem lefelé a középső folyosón, de előrejutásomat hallgatók akadályozták, akik

már özönlöttek ki a folyosóra. Előrenyomakodtam közöttük, amíg elértem a földszintet, és kiiramodtam az ajtón, amelyen keresztül a professzor oly gyorsan távozott. A folyosó végén láttam meg őt. Kinyitott egy ajtót, és eltűnt a szemem elől. Utána rohantam, jobbról-balról kerülgetve a beszélgető hallgatókat.

Amikor elértem az ajtót, ami becsukódott mögötte, ránéztem a kiírásra:

PROF. BALCESCU
az Európai Tudományok Igazgatója

Felrántottam az ajtót, és megláttam egy nőt, aki íróasztal mögött ült, és iratokat nézegetett. Egy másik csukott ajtó volt mögötte.

– Azonnal találkoznom kell Baicescu professzorral – kiáltottam, tudva jól, ha nem kapom el, mielőtt Hackett utolér engem, eljátszom talán az utolsó lehetőséget is.

A nő abbahagyta, amit éppen csinált, és rám nézett. – Az igazgató úr tengerentúli telefonhívást vár bármely pillanatban, és nem lehet zavarni ~ válaszolta. – Sajnálom, de...

Elrohantam mellette, feltéptem az ajtót, és berontottam a szobába, ahol szemtől szembe kerültem Jeremy Alexanderrel, először azóta, hogy a padlón fekve hagytam őt a társalgómban. Éppen élénken beszélt a telefonba, de felnézett, és azon nyomban felismert. Amikor előhúztam zsebemből a revolvért, leejtette a kagylót. Amint célba vettem, kifutott arcából a vér.

– Ott vagy még, Jeremy? – kérdezte egy izgatott női hang a vonal másik végén. Az idő múlása ellenére nem volt nehéz felismernem Rosemary éles hangját.

Jeremy éppen azt kiáltotta – Ne, Richárd, ne! Megmagyarázom! Higgy nekem, megmagyarázom! –, amikor Donald berontott. Hirtelen megállt a professzor íróasztalánál, de ügyet sem vetett

Jeremyre.

– Ne tegye, Richárd! – kérlelt. – Egész hátralévő életében bánná, hogy megtette. – Emlékszem, arra gondoltam, ez volt az első alkalom, hogy Richárdnak szólított.

– A változatosság kedvéért most nincs igaza, Donald – mondtam neki. – Én nem fogom sajnálni, hogy Jeremy Alexandert megöltem. Tudja, hogy őt már egyszer halottnak nyilvánították. Biztos vagyok benne, hogy ön tisztában van az ‘autrefois acquit’ jelentésével, és így tudja, hogy másodszor nem ítélnének el azért a bűnért, amelyben egyszer már bűnösnek nyilvánítottak és elítéltek. Még akkor sem, ha ezúttal meglesz a holttest.

A pisztolyt néhány hüvelykkel jobbra mozdítottam, és Jeremy szívére céloztam. Éppen rákulcsoltam az ujjam a ravaszra, amikor Jenny berohant a szobába. A lábamra vetette magát.

Jeremy és én tompa puffanással a földre zuhantunk.

Nos – amint ennek a krónikának az elején is rámutattam –, meg kellene magyaráznom, miért kerültem börtönbe, vagyis – pontosabban szólva – miért vagyok ismét börtönben.

Másodszor is bűnvádi eljárást indítottak ellenem, ezúttal gyilkossági kísérletért, azon tény ellenére, hogy csupán egy horzsolást ejtettem annak – az átkozottnak a vállán. Azóta is hibáztatom emiatt Jennyt.

S figyeljen csak a kedves Olvasó! Érdekes volt Matthew záróbeszédét meghallgatni, mert ő bizonyosan megértette az ‘autrefois acquit’ jelentését. Önmagát múlta felül, amikor Rosemaryről olyan leírást adott, mint egy számító, ördögi Jezabelről, és Jeremyről, mint egy rosszindulat és kapzsiság által motivált emberről, aki hajlamos volt cinikusan tetszelegni a nemzeti hős szerepében, miközben áldozata börtönben sínylődött, ahová a felesége hamis tanúvallomása juttatta. A feldühödött Matthew azt mondta az esküdtszéknek, hogy még négy év, és azok ketten további néhány milliót zsebelhetnének majd be. Ekkor az

esküdtek már jelentős rokonszenvvvel tekintettek rám.

– Hamis tanúságot ne tégy felebarátod ellen – ezek voltak sir Matthew záró szavai, és zengő hangja olyan volt, mint egy ótestamentumi prófétáé.

A bulvárlapoknak mindig szükségük van egy hősré és egy gazemberre. Ezúttal egy hőst és két gazembert kaptak. Úgy tűnt, hogy mindent elfelejtettek, amit az előző tárgyalás alatt a szexuálisan túlfűtött teherautósofőrrel kinyomtattak, és dőreség lenne azt állítani, hogy a Jeremy és Rosemary-féle család szennyes részleteinek szentelt oldalak sokasága nem befolyásolta az esküdteket.

Természetesen engem bűnösnek találtak, de csak azért, mert más választásuk nem volt. Az esküdtek számára szóló összegzésben a bíró csaknem elrendelte ezt nekik. De a vezetőjük kifejezte társainak abbéli reményét, hogy – adott körülmények között – a bíró enyhe ítélet meghozatalát is fontolóra veheti. Lampion bíró úr nyilván nem olvasta a bulvárlapokat, mert néhány percig prédikált nekem, aztán azt mondta, öt évre lecsukat.

Matthew abban a pillanatban talpon volt, és kegyelemért fellebbezett azon az alapon, hogy már letöltöttem egy hosszú büntetést. – Ez az ember a könnyek ablakán át látja csak a világot – mondta a bírónak. -Esdekelek önhöz, bíró úr, ne rácsozza be másodszor is ezt az ablakot. – A taps a karzatról olyan dörgő volt, hogy a bírónak utasítania kellett a törvényszéki szolgálakat, ürítsék ki a termet, mielőtt válaszolni tudott Sir Matthew kérelmére.

– Őlordságának nyilván egy kis gondolkodási időre van szüksége – magyarázta halkan Matthew, amint elhaladt mellettem a vádlottak padja előtt. A dolgozószobájában való hosszas megfontolás után Lampton bíró úr három év mellett döntött. Még azon a napon a Fordban lévő ún. nyitott börtönbe küldtek. Az elkövetkező néhány hét alatti sajtókommentárok után, és azt követően, amit sir Matthew írt a fellebbviteli bírósághoz, miszerint

ügyfelének példátlan a megpróbáltatása és példás a magaviselete”, végül is csupán kilenc hónapot kellett letöltenem.

Eközben Jeremyt az Addenbrookes kórházban letartóztatta Allén Leeke, Cambridgeshire helyettes rendőrfőnöke. Három nap eltelte után szigorú őrizet mellett vád alá helyezték az igazságszolgáltatás helytelen irányba terelése céljából bűnszövetkezetben való részvétel vádjával, és a tárgyalásig az Armley fegyházba szállították át. A jövő hónapban kerül a Leeds-i Királyi Törvényszék elé, s az olvasó biztos lehet abban, hogy ott fogok ülni a karzaton, és mindennap figyelemmel kísérem majd a bírósági eljárást. Egyébként Ujjas és a fiúk igen csinos fogadtatásban részesítették őt. Mesélték nekem, hogy többet veszített a testsúlyából, mint azalatt, amikor keresztbe-kasul rohanta Európát, hogy új személyazonosságát elrendezze.

Rosemaryt szintén letartóztatták, és hamistanúzás vádja alá helyezték. Nem adták meg neki az óvadék letétele melletti szabadlábra helyezés lehetőségét, és Donald tájékoztatott engem afelől, hogy a francia börtönök – különösen az a marseilles-i – kevésbé kényelmesek, mint az Armley. Ez egyike azon kevés hátránynak, amivel a Dél-Franciaországban való tartózkodás jár. Rosemary természetesen harcol a kiadatási parancsért. De Matthew biztosított engem, egyáltalán semmi esélye sincs arra, hogy sikerüljön most neki, amikor aláírtuk a maastrichti egyezményt. Tudtam, hogy kell valami jónak is származnia ebből.

Ami Mrs. Balcescut illeti, biztos vagyok benne, hogy önök kitalálták, hol láttam őt a múltban. Mesélik, hogy az Uralkodó-kontra-Alexander/Kershaw ügyben Mrs. Balcescu koronatanúként fog szerepelni. Jeremy – egy normálisan kalkuláló és eszes ember mércéjével mérve – így egy apró kis hibát mégis elkövetett. Annak érdekében ugyanis, hogy megóvja magát személyazonosságának kiderülésétől, minden földi javát a felesége nevére irattá. Így ennek a csinos, szőke nőnek az ölébe hullott az egész vagyon. És volt még egy olyan érzésem, hogy a tárgyaláson Rosemary nem lesz Jeremy

segítségére, mert Jeremy bizony elfelejtett neki beszámolni arról, hogy a heti telefonhívások között egy másik asszonnyal él.

Nehéz dolog sokkal többet kideríteni az igazi Balcescu professzorról, mert Ceaurescu bukása óta senki sem volt egészen biztos abban, hogy valójában mi is történt a kiváló akademikussal. Még a románok is úgy tudták, hogy Angliába menekült, és új életet kezdett.

Bradford városa mellőzötté vált Donald részéről, mert vásárolt egy kis házat a nyugati országrészben, hogy ott telepedjék le, s ezentúl Bath rögbi csapatának mérkőzéseit kísérje figyelemmel. Jenny -egy magánnyomozó ügynökséghez szegődött el Londonban, de máris panaszkodik a fizetése és a munkakörülményei miatt. Williams visszatért Bradfordba, s úgy döntött, hogy korkedvezménnyel nyugdíjba vonul. Ő volt az, aki rámutatott arra a keservesen nyilvánvaló tényre, hogy amikor Franciaországban tizenkét óra van, Angliában még csak tizenegy.

Egyébként elhatároztam, hogy ha mindenem túl vagyok, visszamegyek Leedsbe. Amint gyanítottam, a Cooper-céget likvidálták, mert az új menedzsmentcsapat nem bizonyult eléggé hatékornak, amikor érkezett a recesszióból való kilábalás ideje. A csődtömeggondnok egészen el volt ragadtatva a 250 000 fontos ajánlatomtól annak a vállalatrésznek a fejében, ami még megmaradt, mivel senki nem mutatott a legcsekélyebb érdeklődést sem iránta. Az a nyomorult Jeremy most csaknem semmit sem kap a részvényeiért. Ennek ellenére önnek, kedves Olvasó, meg kellene néznie a Financial Timesban az új tőkerészvényeket, és vásárolnia egy párat, mert ez az, amire az apám azt mondaná, hogy kockázatra érdemes”. Mellesleg Matthew azt mondja, hogy amit most megadtam, úgy hívják, hogy bizalmas információ”, így kérem, ne adja tovább, mert nem akarok harmadszor is visszakerülni a börtönbe.

LEHET VALAKI ENNYIRE SZÉP?

Az Aldwychon mentem munkába autóval, amikor először pillantottam meg őt. Felfelé lépdelt az Aldwych Színház lépcsőin. Ha egy pillanattal tovább bámultam volna, belehajtok az előttem lévő kocsi hátuljába. De még mielőtt megerősíthettem volna futó benyomásomat róla, eltűnt a színházba menők tömegében.

Hirtelen megláttam bal kéz felől egy parkolóhelyet, és a lehető legutolsó pillanatban minden indexelés nélkül odakanyarodtam, ami azt eredményezte, hogy a mögöttem lévő jármű felháborodott tülkölést hallatott. Kiugrottam a kocsimból, visszaszaladtam a színházhoz, és közben ráeszméltem arra, milyen valószínűtlen, hogy megtaláljam őt ebben a kavarodásban. De még ha meg is találnám, valószínűleg már összetalálkozott a barátjával vagy a férjével, aki lehet, hogy hat láb magas, és igen hasonlít Harrison Fordra.

Amikor beértem az előcsarnokba, végignéztem a csevegő tömegen. Lassan körbefordultam 360 fokot, de a nyomát sem láttam. Próbáljak egy jegyet venni? – töprengtem. De akárhol ülhet – zsöllyében, első emeleti erkélyen, még második emeleti erkélyen is. J Talán a széksorok közötti átjárókon kellene fel-le sétálnom, amíg meg nem látom őt. De kapcsoltam, hogy addig nem engednek be a színháznak egyik részébe sem, amíg jegyet nem mutatok fel.

És akkor megláttam őt. Sorba állt az előtt a pénztáráblak előtt, amelyikre az volt kiírva: Ma esti előadás”, és éppen ő következett. Még ketten váraкоztak mögötte a sorban, egy fiatal nő és egy középkorú férfi. Gyorsan beálltam a sorba, mialatt ő az ablakhoz ért. Előrehajoltam és próbáltam meghallani, mit mond, de csak a pénztáros válaszát hallottam:

– Nincs rá sok esély, asszonyom, mert néhány percen belül

felmegy a függöny! – De ha itt hagyja nálam, meglátom, tehetek-e valamit.

A nő megköszönte, és a zsöllyék irányába távozott. Benyomásom megerősítést nyert. Nem számít, honnan nézi az ember, a bokájától felfelé, vagy a fejétől lefelé – maga a tökély. Nem tudtam levenni a szemem róla, s észrevettem, hogy pontosan ugyanilyen hatással van néhány más férfira is az előcsarnokban. Akartam is mondani valamennyinek, ne izgassák magukat. Nem vették észre, hogy velem van? Vagyis inkább velem lesz, mire az est a végéhez ér.

Miután a nő eltűnt a láthatárról, megnyújtottam a nyakamat, hogy belássak a pénztárba. Az ő jegye az egyik oldalt volt letéve. Megkönnyebbülten sóhajtottam, amikor a kettővel előttem lévő fiatal nő odanyújtotta a hitelkártyáját, és felemelt négy jegyet az erkély első sorába.

Kezdtem fohászkodni, hogy az előttem lévő férfi nehogy szóló jegyet kérjen.

– Van egy jegy a ma esti előadásra – kérdezte reménykedve, amikor a háromperces csengő megszólalt. A fülkében lévő férfi mosolygott.

Én mogorván néztem. Kést szúrjak a hátába, ágyékon rúgjam, vagy egyszerűen üvöltsék oda valami sértőt?

– Hol szeretne inkább ülni, uram? Erkélyen vagy zsöllyében?

– Nehogy azt mondd, hogy zsöllyében – kívántam. -Mondd azt, hogy erkélyen... erkélyen...

– Zsöllyében – mondta ő.

– Van egy az átjáróban, a H sorban – mondta a férfi a fülkében, miközben az előtte lévő számítógép képernyőjét nézte. Csöndben ujjongtam magamban, amikor kiderült, hogy a színház előbb a megmaradt jegyeit próbálja eladni, mielőtt a közönség által visszahozottakkal foglalkozna. De akkor – gondoltam – hogyan lehetne a kérdést megoldani?

Mire az előttem álló férfi megvette a jegyet a H sor végére, én jól átgondoltam a szerepemet, és csak reménykedni tudtam, hogy nem lesz szükségem sűgásra.

– Hála Istennek. Azt hittem, nem fog sikerülni -kezdtém, mintha ki lennék fulladva. A férfi a pénztárfülkében felnézett rám, de nem látszott meghatódottnak a szavaimtól. – Ez a forgalom! Aztán meg nem tudtam parkolóhelyet találni. A barátnőm lehet, hogy le is mondott rólam. Nem adta be véletlenül a jegyemet, hogy adják el?

A pénztáros úgy nézett rám, mint aki nincs meggyőzve. A mondanivalóm nyilván nem hatotta meg különösképpen. – Le tudná őt írni, hogyan nézett ki? – kérdezte gyanakodva.

– Rövidre nyírt, sötét haja van, mogyoróbarna szeme, piros selyem ruhát visel azzal a...

– Á, igen. Emlékszem rá – mondta, én meg próbáltam nem mutatni a megkönnyebbülésemet, hogy olyan könnyen bedőlt első jelenetem végszavára. Amint elrohantam a zsöllyék irányába, felkaptam egy borítékot a fülke melletti kupacból.

Megnéztem a jegy árát: húsz font. Kivettem két darab tízfontos bankjegyet a pénztárcámból. – F-H. Előlről a hatodik sor, jobb oldalon.

Lassan végigsétáltam a székek közötti átjárón, amikor felfedeztem a nőt. Egy üres hely mellett ült a sor közepén. Amint igyekeztem befelé azoknak a lábai előtt, akik már ültek, odafordult és mosolygott, nyilván örömmel látta, hogy valaki megvette az ő fölösleges jegyét. Vizsgoztam a mosolyt, átnyújtottam neki a húsz fontot tartalmazó borítékot, és leültem mellé. – A férfi a pénztárfülkében kért rá, hogy adjam át önnek.

– Köszönöm. – Belecsúsztatta a borítékot az estélyi táskájába. Már éppen ki akartam próbálni rajta a második jelenetem első sorát, amikor a terem elsötétült, és a függöny felemelkedett a valódi előadás első felvonásához. Hirtelen észbe kaptam, hogy fogalmam sincs, milyen darabot fogok látni. Odapillantottam az

ölében fekvő műsorfüzetre, amelyen ez állt: Hívat a felügyelő. B. Priestleytől.

Emlékeztem rá, hogy a kritikák tele voltak dicsérettel a produkciót illetően, amikor a premierje volt a Nemzeti Színházban, és különösen kiemelték a játékáért Kenneth Cranhamet. Próbáltam arra összpontosítani, ami a színpadon folyt.

A címben szereplő felügyelő befelé bámult egy házba, amelyben egy Edward korabeli család készülődött ebédhez, hogy megünnepelje a leányuk eljegyzését. – Azt gondoltam, kapok egy új kocsit – mondta éppen az apa a jövőre vejének, amint pőfékelt egyet a szivarjából.

A kocsi szó említésére hirtelen eszembe jutott, hogy én kint hagytam az enyémet a színház előtt. Nem kettős sárga csíkon áll? Vagy még rosszabb helyen? A pokolba is. Betudhatják cserébe a mellettem ülő modellért. A hallgatóság nevetett, én is csatlakoztam hozzájuk, csak azért, hogy azt a benyomást keltsem, követem a cselekményt. De mi van az én eredeti terveimmel a mai estére vonatkozóan? Mostanra már biztos mindenki kíváncsi, miért nem kerültem elő. Észbe kaptam, hogy képtelen lennék a szünetben elhagyni a színházat, akár azért, hogy megnézzem a kocsimat, akár azért, hogy telefonáljak megmagyarázni, miért vagyok távol, mivel ez itt az egyetlen alkalom, hogy a saját tervemet megvalósítsam.

A darab a hallgatóságot lenyűgözte, de én már elkezdtem gyakorolni a szöveget a saját forgatókönyvemből, amelyet az első és a második felvonás közötti szünet alatt kell majd előadnom. Nagyon is jól tudtam, hogy tizenöt percre kell korlátoznom, és hogy nem adódik még egy éjszaka.

Mire az első felvonás végén a függöny lement, már bíztam a tervezett szövegemben. Megvártam, amíg elhal a taps, mielőtt odafordultam hozzá.

– Micsoda eredeti produkció – kezdtem. – Egészen modern felfogású. – Halványan emlékeztem, hogy a kritikák egyikében ez a

mondat szerepelt. – Szerencsés vagyok, hogy kaptam helyet még az utolsó pillanatban.

– Én szintúgy szerencsés vagyok – válaszolta a nő. Ezt bátorításnak éreztem. – Úgy értem, azért, hogy ilyen rövid idő alatt akadt valaki, aki szóló jegyet keresett.

Meghajtottam a fejem. – A nevem Michael Whitaker.

– Anna Townsend – mondta meleg mosollyal.

– Nem inna egy italt? – kérdeztem.

– Köszönöm – válaszolta –, kellemes volna. – Felálltam és átvezettem őt a sűrű gubancon, amely a büfé felé tartott, és időnként visszanéztem, hogy megbizonyosodjam róla, követ-e még. Valahogyan arra gondoltam, már nincs ott, de valahányszor megfordultam, hogy megnézzem, ugyanazzal a sugárzó mosollyal üdvözölt.

– Mit kér? – kérdeztem, mihelyt kijutottam a tömegből a bárhoz.

– Egy száraz martinit kérek.

– Maradjon itt, és egy pillanat múlva itt leszek – ígértem, és azon töprengtem, hány értékes percet fogok elvesztegetni, mialatt a büfénél várok. Kivettem egy ötfontos bankjegyet, és feltűnően feltartottam abban a reményben, hogy egy nagy borraivaló kilátása befolyásolhatja a büfé irányérzékét. Az meg is látta a pénzt, de mégis meg kellett várnom, hogy még négy vevőt kiszolgáljon, mielőtt biztosítani tudtam a száraz martinit és a whiskyt jéggel a magam számára. A büfé nem érdemelte ki a borraivalót, de nem volt vesztegetni való időm, hogy megvárjam a visszajárót.

Az italokat visszavittem az előcsarnok távolabbi sarkába, ahol Anna állt a műsorfüzetét tanulmányozva. A körvonalai kirajzolódtak egy ablakban, és abban a divatos, piros selyemruhában a fény kiemelte karcsú, elegáns alakját.

Átnyújtottam neki a száraz martinit abban a tudatban, hogy korlátozott időm már csaknem letelt.

– Köszönöm – mondta, miközben még egy lefegyverző mosolyt küldött felém.

– Hogyan tett szert fölösleges jegyre? – kérdeztem, miközben kortyoltam az italomból.

– A partneremet egy sürgős eset tartotta vissza az utolsó percben – magyarázta. – így van az, ha az ember orvos.

– Sajnálatos. Egészen kiváló produkcióból maradt ki – mondtam szájbarágósán, abban reménykedve, hogy kiszedem belőle, hímnemű vagy nőnemű-e a partnere.

– Igen – mondta Anna. – Megpróbáltam rá jegyet venni, amikor még a Nemzeti Színházban játszották, de mind elkelt valamennyi előadásra, amelyikre el tudtam volna menni. Úgyhogy amikor egy barátom felajánlott két jegyet az utolsó pillanatban, máris ugrottam. Egyébként néhány hét múlva leveszik a műsorról. – Kortyolt még egyet az italából. – És maga? – kérdezte, amikor felhangzott a háromperces csengő.

Erre nem volt szöveg a forgatókönyvemben. – Én?

– Igen, Michael – mondta halvány incselkedéssel a hangjában. – Hogy alakult úgy, hogy fölösleges jegyet keresett az utolsó pillanatban?

– Sharon Stone elfoglalt volt ma este, és az utolsó másodpercben Diana hercegnő azt mondta nekem, hogy szeretett volna ugyan eljönni, de most éppen megpróbál visszafogott lenni. – Anna nevetett. – Tulajdonképpen olvastam néhány kritikát, és benéztem, hogy véletlenségből nincs-e egy fölösleges jegy.

– És ugyanakkor talált egy fölösleges nőt is – mondta Anna, amikor a kétperces csöngetés elhangzott. Nem is mertem volna gondolni, hogy ilyen merész szöveg van a forgatókönyvében. Vagy egy kis gúny van azokban a mogyoróbarna szemekben?

– Valóban – feleltem könnyedén. – Tehát maga szintén orvos?

– Szintén, mint kicsoda? – kérdezte Anna.

– Mint a partnere – mondtam, nem lévén biztos benne, hogy még ugrat.

– Igen. En körzeti orvos vagyok Fulhamben. Hárman praktizálunk ott, de én voltam az egyetlen, aki el tudtam szabadulni ma este. És maga mit csinál, amikor nem Sharon Stone-nal cseverészik, vagy nem Diana hercegnőt kíséri a színházba?

– A vendéglátóiparban dolgozom.

– Ez biztos egyike annak a néhány munkaféleségnek, amely nehezebb órákat és feszítettebb munkakörülményeket jelent, mint az enyém – mondta Anna, amikor az egyperces csöngetés hallatszott.

Belenéztem azokba a mogyoróbarna szemekbe, és mondani akartam – Anna, feledkezzünk el a második felvonásról. Én elismerem, hogy a darab pompás, de azt szeretném, hogy az est hátralévő részét egyedül veled töltsen, és nem egy zsúfolt nézőtérre bepréselve nyolcszáz más emberrel együtt.

– Nem ért egyet?

Megpróbáltam visszaemlékezni, hogy mi volt, amit éppen mondott. – Úgy gondolom, hogy mi több panaszt kapunk az ügyfelektől, mint maguk – ez volt még a legjobb, amit sikerült válaszként kitalálnom.

– Kétlem – mondta Anna elég élesen. – Ha az ember foglalkozása nő létére orvos, és nem gyógyítja meg egy-két nap alatt a betegeit, azonnal azt akarják tudni, hogy rendelkezik-e szakképesítéssel.

Nevettem, és megittam az italomat, amikor egy hang a hangosbemondón keresztül azt zengte: – Kérjük a közönséget, szíveskedjenek elfoglalni helyeiket a második felvonáshoz. A függöny azonnal felmegy.

– Vissza kellene mennünk – javasolta Anna, üres poharát a legközelebbi ablakpárkányra helyezve.

– Én is úgy gondolom – bólintottam kelletlenül, és éppen azzal ellentétes irányba kísértem őt, amerre igazán szerettem volna.

– Köszönöm az italt – mosolygott rám, amikor visszaértünk a helyünkre.

– Csekély viszonzás – feleltem. Kérdőn pillantott rám. – Ezért a jó jegyért – magyaráztam.

Mosolygott, amint végimentünk a soron, csúnyán rálépve több lábujjra. Éppen meg akartam kockáztatni egy további megjegyzést, amikor a terem elsötétült.

A második felvonás alatt Anna felé fordultam, valahányszor nevetés volt, és egyszer-egyszer meleg fogadtatásra is találtam. De a diadal legfölségesebb pillanata a számomra a felvonás vége felé következett be, amikor a detektív megmutatta a halott nő fényképét a lányának. Az átható kiáltást hallatott, és a színpad fényei kialudtak.

Anna megragadta a kezemet, de gyorsan eleresztette és mentegetőzött.

– Semmi baj– súgtam. – Én is éppen csak visszatartottam magam attól, hogy ugyanezt tegyem. -Az elsötétített színházban nem tudom megmondani, hogyan reagált rá.

Egy pillanattal később a színpadon csengett a telefon. A közönségből mindenki tudta, hogy a detektívnek kell lennie a vonal másik végén, még akkor is, ha nem lehettek biztosak benne, mit mond. Ez az utolsó jelenet az egész házat elragadta.

Amikor végül a fények kialudtak, és a szereplők visszatértek a színpadra, megérdemelt, hosszan tartó ünneplésben volt részük, és néhányszor a függöny elé hívták őket.

Amikor a függöny végleg lement, Anna felém fordult, és azt mondta: – Micsoda kiváló előadás volt. Örülök, hogy nem szalasztottam el. És még jobban örülök, hogy nem egyedül kellett megnéznem.

– Én ugyancsak – válaszoltam, elhallgatva azt a tényt, hogy tulajdonképpen egyáltalán nem is terveztem az estét színházban tölteni.

Egymás mellett haladtunk kifelé a székek közötti átjárón, amint a közönség hömpölygött ki a színházból, mint egy lomha mozgású folyó. Az értékes pillanatok a szereplők érdemeinek, a rendezői felfogás erőteljességének, a kísérteties háttérkép eredetiségének és az Edward korabeli kosztümöknek megvitatására vesztegettem, mielőtt elértük a kettős ajtót, ami kivezetett a való világba.

– Isten vele, Michael – fordult felém Anna. – Köszönöm, hogy hozzájárult az est élvezetéhez. – Kezet fogott velem.

– Isten vele – mondtam én is, belenézve azokba a mogyorószínű szemekbe. Ő megfordult, és én azon töprengtem, hogy látom-e még valaha.

– Anna – szóltam utána. Visszapillantott rám.

– Ha nincs semmi különös dolga, nem vacsorázna velem...?

A szerző megjegyzése

A történetben ennél a pontnál az olvasó számára választás kínálkozik különböző befejezésekre.

Úgy is dönthet, hogy mind a négyet elolvassa, de úgy is, hogy csupán egyet választ ki, és úgy tekinti, mint a saját, különleges befejezését. Ha azt választja, hogy mind a négyet elolvassa, azt olyan sorrendbe tegye, ahogyan azok írva vannak.

1. FÉLIG SÜTVE;
2. LEÉGETVE;
3. AGYONSÜTVE;
4. Á POINT

FÉLIG SÜTVE

– Köszönöm, Michael, örülnék neki. Elmosolyodtam, nem tudtam leplezni örömömet. – Akkor jó. Tudok egy kis éttermet itt az utcában, azt hiszem, tetszeni fog magának.

– Izgalmasnak tűnik – mondta Anna, és belém karolt. Átkísértem őt a szétváló tömegben.

Amint egymás mellett bandukoltunk végig az Aldwychon, Anna folytatta a csevegést a darabról, és kedvező összehasonlítást tett egy olyan produkcióval, amit néhány évvel ezelőtt látott a Haymarketen.

Amikor elérkeztünk a Strandre, rámutattam egy nagy szürke kettős ajtóra az utca másik oldalán. – Ez az – mondtam. Kihasználtuk a piros lámpa előnyét, átvágtunk a pillanatnyilag álló forgalmon, és azután, hogy a járdára értünk, benyomtam a szürke ajtók egyikét Anna előtt. Mihelyt beléptünk, esni kezdett. Lekísértem egy lépcsősoron az alagsori étterembe, amelyben duruzsolás hallatszott az emberek beszélgetésétől, akik éppen most jöttek ki a színházakból, és a pincérek asztalról asztalra sűrögtek tányérokkal mindkét kezükben.

– Csodálnám, ha kapna itt asztalt – jegyezte meg Anna, miközben a leendő vendégek egy csoportját figyelte, akik a bárpult körül tömörültek, és türelmetlenül várták, hogy valaki elmenjen.

Odamentem a helyfoglalási asztalhoz. A főpincér, aki addig a vendégek rendelését vette fel, odarohant. – Jó estét, Mr. Whitaker – üdvözölt. – Hányan vannak?

– Csak ketten.

– Kérem, kövessenek, uram – hajolt meg Mario, s odavezetett a szokásos asztalomhoz a helyiség távolabbi sarkában.

– Még egy martinit? – kérdeztem, amint leültünk.

– Köszönöm, nem kérek – felelte. – Azt hiszem, egy pohár bort fogok a vacsorához kérni.

Egyetértésem jeléül bólintottam, miközben Mario odanyújtotta

nekünk az étlapot. Anna néhány pillanatig tanulmányozta az övét, mielőtt megkérdeztem tőle, talált-e valami kedvére valót.

– Igen – mondta egyenesen rám nézve. – Azt hiszem, a fettucini és egy pohár vörös bor mellett maradok.

– Jó ötlet. Csatlakozom magához. De biztos benne, hogy nem kér előételt?

– Nem, Michael, köszönöm. Elértem azt a kort, amikor már nem kérhetek bármit, amivel megkísértenek.

– Én is – ismertem be. – Háromszor egy héten fallabdáznom kell, hogy tartsam a formámat – mondtam, amikor Mario újból feltűnt.

– Két fettucini – kezdtem –, és egy üveg...

– Fél üveg, kérem – vágott közbe Anna. – Én csak egy pohárral iszom. Holnap reggel korán kell kezdenem, úgyhogy nem vihetem túlzásba.

Bólintottam, és Mario elsietett.

Átnéztem az asztal felett, bele Anna szemébe. – Én mindig csodáltam a női orvosokat – mondtam, s nyomban észrevettem, hogy ez egy kicsit gyöngére sikeredett.

– Úgy érti, arra kíváncsi, hogy olyanok vagyunk-e, mint más normális ember?

– Valami ilyesmire gondoltam, azt hiszem.

– Igen, eléggé normálisak vagyunk, kivéve azokon a napokon, amikor egy csomó férfit kell meztelenül látnunk. Biztosíthatom magát, Michael, hogy legtöbbjük túl kövér és ugyancsak visszataszító.

Hirtelen azt kívántam, lennék bár hét kilóval könnyebb. – De sok férfi van, aki elég bátor ahhoz, hogy női orvost részesítsen előnyben.

– Van egy egész kevés – mondta Anna –, a legtöbb betegem

ugyanis nő. De vannak eléggé intelligens, értelmes, előítéletektől mentes férfiak, akik el tudják fogadni, hogy egy női orvos éppen úgy meg tudja őket gyógyítani, mint egy férfi.

Mosolyogtam, miközben két mély tál fettucinit helyeztek elénk. Mario ezután megmutatta nekem a címkét a félliteres palackon, amit kiválasztott. Beleegyezésképpen bólintottam. Olyan évjáratot választott, hogy menjen Anna feltehető származásához.

– És magával mi a helyzet? – kérdezte Anna. – Mit jelent tulajdonképpen a vendéglátóiparban” lenni?

– Én a vezetésben vagyok – mondtam, mielőtt megkóstoltam a bort. Ismét bólintottam, és Mario öntött egy pohárral Annának, majd színültig töltötte az enyémet.

– Vagy legalábbis ez az, amit manapság csinálok. Pincérként kezdtem. – Közben Anna belekortyolt a borába.

– Milyen nagyszerű ez a bor – jegyezte meg. -Annyira jó, hogy a végén még lehet, hogy egy második pohárral is kérek.

– Örülök, hogy ízlik – válaszoltam. – Ez Barolo.

– Azt mondta, Michael, pincérként kezdte...

– Igen, aztán beköltöztem körülbelül öt évre a konyhába, végül pedig a vezetésben kötöttem ki. Milyen a fettucini?

– Finom. Csak úgy olvad a szájban. – Még egy kortyot ivott a borából. – Szóval, ha nem főz, és már nem pincér többé, akkor most mit csinál?

– Nos, ebben a pillanatban három éttermet üzemeltetek a West Enden, ami azt jelenti, hogy nem szűnök meg egyiktől a másikig rohangászni, attól függően, hogy az adott napon melyik kerül szembe éppen a legnagyobb nehézséggel.

– Ez úgy hangzik, mint amikor én ügyeletben vagyok. És ma melyikben van a legnagyobb nehézség?

. – A mai nap, hála az égnek, nem volt tipikus -mondtam neki indulattal telve.

– Annyira rossz volt? – érdeklődött Anna.

– Igen, attól tartok. Kiesett a munkából egy konyhafőnökünk, aki levágta az ujja hegyét, és legalább két hétig nem jön dolgozni. A második éttermünkben a főpincérem kidőlt a sorból arra hivatkozva, hogy influenzás, a harmadikból pedig éppen kirúgtam a csapost, mert csalt a könyvelésnél. A csaposok mindig csálnak a könyvelésnél, de ebben az esetben még

a vendégek is észrevették, miben sántikál. – Itt szünetet tartottam. – De én mégsem szeretnék más üzletágban lenni.

– Ilyen körülmények között meg vagyok lepve, hogy az estét házon kívül tudja tölteni.

– Én tulajdonképpen nem tettem volna, és nem is akartam, de...
– esetlenkedtem, miközben odahajoltam, hogy teletöltsen Anna poharát.

– De micsoda? – kérdezte ő.

– Akarja hallani az igazságot? – kérdeztem, amint a bor maradékát a poharamba töltöttem.

– A kezdetre való tekintettel szeretném – mondta ő.

Letettem az üres poharat az asztal szélére, és haboztam, de csak egy pillanatig. – Éppen az egyik éttermemhez igyekeztem ma este, amikor megláttam magát, amint bement a színházba. Olyan hosszan bámészkodtam maga után, hogy csaknem belehajtottam az előttem lévő kocsí hátuljába. Aztán bekanyarodtam az útról a legközelebbi parkolóhelyre, s a mögöttem lévő kocsí csaknem belém jött hátulról. Kiugrottam, egész úton a színházig szaladtam, és mindenütt magát kerestem, amikor hirtelen megláttam sorban állni a pénztárfülke előtt. A sor végéhez csatlakoztam, és megfigyeltem, hogy beadta a fölösleges jegyét. Mihelyt maga biztosan látótávolságon kívül volt, azt mondtam a pénztárosnak, maga nem számított rá, hogy én idejében ideérek, és talán beadta a jegyet, hogy eladják. Miután leírtam magát, hogy néz ki, amit nagyjából meg tudtam tenni, a legkisebb zokszó nélkül átnyújtotta

nekem a jegyet.

Anna letette a borospoharát, és hitetlenkedő pillantással rám meredt. – Örülök, hogy bevette a sztoriját – mondta. – De én is bevegyem?

– Igen, maga is. Mert aztán beletettem két darab tízfontos bankjegyet egy színházi borítékba, és elfoglaltam a maga melletti helyet. A többit már tudja. -Vártam, hogyan fog erre reagálni.

Egy darabig nem szólt. – Hízogató rám nézve -mondta végül, és megérintette a kezemet. – Nem is gondoltam, hogy a világban maradt még valami régi romantika. – Megszorította az ujjaimat, és belenézett a szemembe. – Szabad megkérdezni, mit tervezett az est hátralévő részére?

– Egyáltalán nem terveztem semmit – vallottam be. – Ami azért van, mert olyan üdítő volt ez az egész.

– Ez úgy hangzik, mintha az After Eight mentáról beszélne – nevetett Anna.

– Legalább három megoldásra tudok gondolni -mondtam, amikor Mario újból feltűnt, miközben kissé csalódottnak látszott a félig üres tányérok láttán.

– Minden rendben van, uram? – kérdezte aggódó hangon.

– Jobb nem is lehetne – mondta Anna, aki szünet nélkül engem nézett.

– Kér egy kávét? – kérdeztem.

– Igen. De talán másutt, ahol egy kissé kevesebben vannak.

Ez olyan meglepő volt számomra, hogy néhány pillanatig fel sem ocsúdtam. Kezdtém érezni, hogy elhagy az önuralmam. Anna felkelt a helyéről, és azt kérdezte: – Menjünk? – Bólintottam Mariónak, aki csak mosolygott.

Mihelyt kinn voltunk az utcán, belém karolt, amint az Aldwychon végig sétáltunk a színházon túlra.

– Csodálatos este volt – fordult felém, amint elértük azt a helyet, ahol a kocsimat hagytam. – Amíg meg nem jelent a színen, meglehetősen unalmas volt a nap, de maga mindent megváltoztatott.

– Már említettem, hogy nekem sem a legjobb napom volt ez a mai – ismertem be. – De estének ritkán örültem jobban, mint ennek. Hol szeretné, ha kávéznánk? Annabelnél? Vagy ne próbáljuk ki az új Dorchester Clubot?

– Ha nincs felesége, akkor magánál. Ha van...

– Nincs – mondtam egyszerűen.

– Akkor megállapodtunk – jelentette ki, amint kinyitottam neki a BMW ajtaját. Mihelyt bent volt biztonságban a kocsi, körbe mentem és elfoglaltam helyemet a volán mögött. Közben rádöbbsentem, hogy az oldalvilágítást bekapcsolva, a kulcsokat pedig gyújtásban hagytam.

Elfordítottam a kulcsot, és a motor azonnal berobbant. – Ez az én napom – mondtam magamban.

– Tessék? – fordult felém Anna.

– Szerencsénk volt, hogy elkerültük az esőt – feleltem, amikor néhány csöpp kikötött a szélvédőn. Bekapcsoltam az ablaktörlőt.

Útban hazafelé Anna beszélt nekem a gyerekkoráról Dél-Franciaországban, ahol az apja angolt tanított egy fiúiskolában. Beszámolójával, ami arról szólt, hogy egyetlen lány volt jó néhány tizenéves francia fiú között, többször megnevettetett. Egyre elbűvölőbbnek találtam a társaságát.

– És miért kellett visszajönnie Angliába? – kérdeztem.

– Az angol mamám miatt, aki elvált a francia papámtól, meg amiatt a lehetőség miatt, hogy a St. Thomas's-ban medicinát tanuljak.

– De nem hiányolja Dél-Franciaországot, különösen olyan éjszakákon, mint ez a mai? – kérdeztem, miközben egy

mennydörgés és villámlás reccsent felettünk.

– Ó, nem is tudom – mondta. Éppen szólni akartam, amikor hozzátette: – Mindenesetre most, hogy az angolok megtanulták, hogyan kell főzni, ez a hely is eléggé civilizálttá vált. – Mosolyogtam magamban azon tűnődve, vajon nem incselkedik-e ismét velem.

Nyomban rájöttem. – Egyébként – mondta – feltételezem, hogy az az étterem, amelyben vacsoráztunk, egyike a maga éttermeinek.

– Igen – vallottam be.

– Ez megmagyarázza, miért kapott olyan könnyen asztalt, amikor annyira tömve volt, és honnan tudta a pincér, hogy maga a Barolót szereti, amikor nem is kérdezte. És hogyan tudott eljönni anélkül, hogy kifizette volna a számlát.

Kezdtem azon tűnődni, vajon nem én voltam-e az, aki mindig mögötte jár egy lépéssel.

– Ez az az étterem volt, amelyikben hiányzik a pincér, vagy ahol a négy-és-fél-ujjú konyhafőnök van, vagy ahol a szélhámos csapos volt?

– Amelyikben a szélhámos csapos volt – válaszoltam nevetve. – De ma délután kidobtam, és félek, mert úgy tűnik, a helyettese nem tud megbirkózni az egészszel – magyaráztam, amint jobbra kanyarodtam a Millbankról, és parkolóhelyet kezdtem keresni.

– És én azt hittem, hogy csak engem néz – sóhajtott Anna –, amikor pedig egész idő alatt átnézett fölöttem, és azt figyelte, hogyan boldogul a csaposhelyettes.

– Nem egész idő alatt – tiltakoztam, amint a kocsit bemanővereztem az egyetlen szabadon hagyott helyre a garázsban, a lakásomnál. Kiszálltam és átmentem Anna oldalára, kinyitottam az ajtót és a házhoz vezettem.

Amint becsuktam az ajtót magunk mögött, Anna átkarolta a nyakamat, és a szemembe nézett. Én lehajoltam, és most először

megcsókoltam.

Amikor szétváltunk, az volt minden, amit mondott: – Ne törődj a kávéval, Michael.

– Kibújtam a zakómból, és felvezettem őt a hálósobámba, közben azon fohászkodva, hogy remélhetőleg a házvezetőnő nem hagyta ki ezt a napot. Amikor kinyitottam az ajtót, megkönnyebbülten láttam, hogy az ágy be van vetve, s a szoba rendben van.

– Egy pillanat múlva itt vagyok – intettem, és eltűntem a fürdőszobában. Miközben fogat mostam, azon tűnődtem, vajon nem álmodom-e. Beledobtam a fogkefét a pohárba, és visszamentem a hálósobába. Hol van? Szememmel követtem a ledobott ruha nyomát, amely mindenképpen az ágyhoz vezetett. Fejét a párnára támasztotta. Csak egy takaró borította a testét.

Gyorsan levettem a ruhámat, és lekapcsoltam a középső lámpát, úgyhogy csak egy maradt égve az ágy mellett. Becsúsztam hozzá a takaró alá. Néztem őt néhány pillanatig, mielőtt a karjaimba vettem. Lassan fedeztem fel testének minden részét, amikor újból elkezdett csókolni engem. Soha nem hittem volna, hogy valaki ennyire izgató lehet, és ugyanakkor ennyire gyöngéd. Amikor végül egymásé lettünk, tudtam, nem akarom, hogy ez az asszony valaha is elhagyjon engem.

Aztán elkezdtem beszélni arról, ami eszembe jutott. Megvallottam a reményeimet, az álmaimat, még a leggyötrőbb aggodalmaimat is, egy olyan szabadságérzettel, amelyet azelőtt sohasem tapasztaltam. Meg akartam osztani vele mindent.

Aztán ő odahajolt, és elkezdett ismét csókolni engem, a számon, a nyakamon, a mellkasomon, és ahogy lassan folytatta lefelé a testemen, azt gondoltam, felrobbanok. Az utolsó, amire emlékszem, hogy leoltottam a lámpát az ágyamnál, amikor az óra a hallban lévő asztalon egyet ütött.

Amikor másnap reggel felébredtem, a nap első sugarai már

besütöttek a függönyön keresztül, és az előző éjszaka csodás emléke azonnal újraéledt. Lustán megfordultam, hogy a karjaimba vegyem, de ő már nem volt ott.

– Anna – kiáltottam felülve. Nem jött válasz. Felkapcsoltam a lámpát az ágy mellett, és rápillantottam az órára. 7.29 volt. Éppen azon voltam, hogy kiugrom az ágyból, és a keresésére indulok amikor észrevettem egy kézzel írt cédulát az óra sarka alatt.

Felemeltem, lassan elolvastam és elmosolyodtam.

– Én is – mondtam, és visszafeküdtem a párnára azon gondolkozva, mit kellene tennem. Úgy döntöttem, hogy délelőtt küldök neki egy tucat rózsát, tizenegy fehérét és egy vöröset. Aztán küldetek neki egy vöröset óránként, minden órában, amíg ismét nem látom őt.

Miután lezuhanyoztam és felöltöztem, céltalanul barangoltam körbe a házban. Azon tűnődtem, milyen gyorsan tudom rábeszélni Annát, hogy ideköltözzék, és hogy milyen változtatásokat akar csinálni. A jó ég tudja, gondoltam, amint a konyhán keresztül sétáltam a céduláját szorongatva, ráfér erre egy asszonyi kéz.

Amint megettem a reggelimet, az újság elolvasása helyett megkerestem a számát a telefonkönyvben. Ott állt, ahogy mondta. Dr. Townsend, felsorolt egy rendelőbeli számot a Parsons Green Lane-en, ahol kilenc és hat között lehet elérni őt. Volt ott egy másik szám is, de az vastag, fekete nyomással, amelyet csak vészhelyzet esetén kéretik használni.

Bár úgy ítélt meg, hogy vészhelyzet van, az első számot tárcsáztam, és türelmetlenül várakoztam. Annyi volt csak, amit mondani akartam, hogy – Jó reggelt, drágám. Megtaláltam a céduládat, és csinálhatnánk úgy, hogy az elmúlt éjszaka az első legyen további sok között?

Egy idős női hang szólt bele a telefonba. – Dr. Townsend rendelője.

– Dr. Townsendet kérem – mondtam.
– Melyiket? – kérdezte. – Három Townsend rendel itt – Dr. Jonathan, Dr. Anna és Dr., Elizabeth.
– Dr. Annát kérem – feleltem.
– Ó, Mrs. Townsendet – mondta ő. – Sajnálom, de ebben a pillanatban nem tudom adni őt. Éppen a gyerekeket vitte az iskolába, és utána ki kell mennie a repülőtérre a férjéért, Dr. Jonathanért, aki ma reggel jön haza egy orvosi konferenciáról Minneapolisból. Egy-két órán belül nem várom őt vissza. Óhajt üzenetet hagyni neki?

Hosszú csönd volt, mielőtt az idős női hang megkérdezte: – Ott van még? – Válasz nélkül letettem a kagylót, és szomorúan néztem a kézzel írott cédulára a telefon mellett.

Drága Michael,
egész életemben emlékezni fogok erre az éjszakára.
Köszönöm.
Anna

LEÉGETVE

– Köszönöm, Michael, örülnék neki. Elmosolyodtam, nem tudtam leplezni örömömet.

– Szia, Anna. Azt hittem, hogy elkerültelek.

Megfordultam, és egy magas, szőke hajú férfit láttam, akit láthatólag nem befolyásolt az emberek folyamatos özönlése, amint próbáltak mindkét oldalt mellette elvonulni.

Anna olyan mosolyt küldött feléje, amelyet eddig még nem láttam tőle.

– Hello, drágám – mondta. – Ő Michael Whitaker. Szerencséd van. Ő vette meg a jegyedet, és ha most nem bukkansz fel, éppen azon voltam, hogy elfogadjam a kedves vacsorameghívását.

Michael, ő a férjem, Jonathan, akit a kórházban feltartottak. Mint láthatja, most szabadult csak el.

Erre nem jutott eszembe megfelelő válasz, Jonathan melegen kezet rázott velem. – Köszönöm, hogy szórakoztatta a feleségemet – mondta. – Nem vacsorázna velünk?

– Kedves öntől – válaszoltam –, de éppen eszembe jutott, hogy pont most valahol másutt szándékoztam lenni. Jobb lenne, ha sietnék.

– Kár – sajnálkozott Anna. – Már éppen örültem, hogy mindent megtudok a vendéglátó szakmáról. Talán egyszer megint találkozunk, ha a férjem ismét cserbenhagy. Viszontlátásra, Michael.

– Viszontlátásra, Anna.

Néztem, amint együtt beszálltak egy taxiba, és azt kívántam Jonathannek, hogy itt előttem holtan essék össze. Nem tette, visszamentem arra a helyre, ahol a kocsimat hagytam. – Szerencsés ember vagy, Jonathan Townsend – egyedül ezt az észrevételt tettem. De senki sem hallotta.

A következő szó, ami elhagyta az ajkamat, az volt: – A fene egye meg! – Néhányszor megismételtem, mivel aggasztóan nagy üres hely volt ott, ahol a kocsimat hagytam.

Sétáltam fel-le az utcában, hátha elfelejtettem, hol parkoltam le. Ismét káromkodtam egyet, majd elvonultam egy telefonfülke keresésére, miközben nem voltam benne biztos, hogy a kocsimat ellopták vagy elvontatták. Éppen a Kingsway sarkán volt egy nyilvános telefon. Felemeltem a kagylót, és bepötyögtem három kilencest.

– Melyik szolgálatot óhajtja? A tűzoltókat, a rendőrséget vagy a mentőket? – kérdezte egy hang.

– A rendőrséget – mondtam, és a hang azonnal átadott egy másiknak.

- Charing Cross rendőrörs. Milyen természetű a kérdése?
- Azt hiszem, ellopták a kocsimat.
- Uram, meg tudja mondani, a gyártmányát, a színét és a rendszámát?
- Egy piros Ford Fiesta, a rendszáma H107 SHV. Hosszú szünet következett, ami alatt más hangokat is hallottam beszélni a háttérben.
- Nem, uram, nem lopták el – közölte a velem foglalkozó rendőr, amikor visszatért a vonalba. – A gépjármű szabálytalanul parkolt egy kettős sárga vonalon. Elvitték a Vauxhall Bridge autótelepre.
- “– Most átvehetem? – érdeklődtem.
- Bizonyosan, uram. Hogyan jut oda?
- Hívok majd egy taxit.
- Akkor csak kérje a sofőrt, hogy a Vauxhall Bridge autótelepre vigye. Amikor odaér, kell valami személyazonossági igazolás, és egy csekk 105 fontról banki kártyával együtt, amennyiben nincs ekkora összeg készpénzben önnél.
- 105 font? – ismételtem hitetlenkedve.
- Így van, uram.
- Lecsaptam a telefont, miközben eleredt az eső. Rohantam vissza az Aldwych sarkára, hogy keressek egy taxit, de mire oda értem, valamennyit elorozta a csőcselék, amely még mindig a színház előtt lebzsel.
- Feltúrtem a galléromat, és átrohantam az úton, ide-oda kerülgetve a lassú forgalmat. Mihelyt a túloldalra értem, tovább szaladtam egészen addig, amíg találtam egy kiugró párkányt, amely elég széles volt ahhoz, hogy védelmet nyújtson a heves esőben.
- Reszkettem és tüsszentettem néhányszor, amikor egy üres taxi jött végül a megmentésemre.
- A Vauxhall Bridge autótelepre kérem – szóltam a sofőrnek,

amint beugrottam.

– Balszerencse, pajtás – mondta a taxis. – Maga a második ma este.

Összeráncoltam a homlokom.

Amint a kocsi lassan manőverezett az esőverte, színház utáni forgalomban, át a Waterloo Bridge-en, a sofőr elkezdett csevegni. Csak egy szótagú válaszokat sikerült adnom az időjárással, John Majorrel, az angliai krikettcsapattal és a külföldi turistákkal kapcsolatban tett megállapításaira. Mindegyik új témában egyre ragyogóbbak lettek az előrejelzései.

Amikor az autótelephez értünk, átnyújtottam neki egy tízfontos bankjegyet, és az esőben várakoztam, hogy visszaadjon. Aztán elsiettem a kis portásfülke irányába, ahol szembekerültem a második sorbanállással ma este. Ez lényegesen hosszabb volt, mint az első, és tudtam, hogy amikor végül az elejére érek és kifizetem a jegyemet, nem fognak semmi emlékezetes szórakoztatásban részesíteni. Amikor végre én kerültem sorra, egy tagbaszakadt rendőr rámutatott egy nyomtatványra, amely a pénztárablakra volt ráragasztva.

Betű szerint követtem az utasításait. Először elővettem a jogosítványomat, aztán kitöltöttem egy csekket 105 fontról, amit a fővárosi rendőrségnek kell befizetni. Átnyújtottam mindkettőt a kártyával együtt a rendőrnek, aki fölém tornyosult. Ennek az embernek a puszta tömege volt az egyetlen oka annak, hogy nem javasoltam neki, talán fontosabb dolgokra kellene az idejét fordítani, mint például kábítószer-kereskedőkre. Vagy éppen autótolvajokra.

– Az ön járműve a távolabbi sarokban van – közölte a rendőr a távolba mutatva, az egymás hegyénhátán következő autósorokra.

– Igenis – mondtam. Kiléptem a portásfülkéből, vissza az esőbe, kerülgetve a pocsolyákat a kocsisorok között. Nem álltam meg, amíg el nem értem az autótelep legtávolabbi sarkáig. További

néhány percet vett igénybe, hogy megtaláljam az én piros Ford Fiestámat. Hátrány, gondoltam, amikor az embernek a Britanniában legnépszerűbb kocsija van.

Kinyitottam a zárat, lehuppantam az elülső ülésre, és ismét tüsszentettem. Elfordítottam a slusszkulcsot, de a motor alig fordult át, és közben csak köhögött időnként. Aztán visszaemlékeztem, hogy bekapcsolva hagytam az oldallámpákat, amikor menetrenden kívül a színházba rohantam. Egy szitokközönből álló szöveget hallattam, amely csak részben fejezte ki igazi érzéseimet.

Láttam, amint egy alak jött futva az autótelepen át egy Rangé Roverhez, amely az előttem lévő sorban parkolt. Gyorsan letekertem az ablakomat, de elhajtott, mielőtt odakiáltottam volna neki a varázsszót: indítódrót. Kiszálltam, és kivettem az én indítódrótjaimat a csomagtartóból, a kocsi elejéhez sétáltam, felemeltem a motorháztetőt, és hozzárögzítettem az akkumulátorhoz. Ismét elkezdtem reszketni, amikor beültem, hogy tovább várjak.

Nem tudtam Annát elhessegetni a gondolataimból, de tudomásul vettem, hogy az egyetlen, amit sikerült felszednem ma este, az egy influenza.

A következő negyven esőáztatta percben három ember ment el mellettem, míg végül egy fiatal fekete férfi megkérdezte: – Hát mi a baj, ember? – Amikor elmondtam neki a problémámat, odamanőverezte öreg teherautóját a kocsim mellé, aztán felemelte az ő motorháztetőjét, és hozzáerősítette az indítódrótokat az ő akkumulátorához. Amikor bekapcsolta a gyújtását, az én motorom beindult.

– Köszönöm – kiáltottam meglehetősen szegényes módon, amikor a motor már néhány fordulatot tett.

– Szívesen, ember – válaszolta, és eltűnt az éjszakában.

Amikor kifelé hajtottam az autótelepről, bekapcsoltam a

rádiómat, hogy éppen a Big Bent halljam tizenkettőt ütni. Ez emlékeztetett arra, hogy ma éjszaka nem mentem be dolgozni. Az első dolog, amit tennem kell, hogyha meg akarom tartani a munkámat, hogy kitaláljak valami jó mentséget. Ismét tüsszentettem, és ekkor úgy döntöttem, hogy ez tényleg influenza. Bár most már valószínűleg felvették a legutolsó rendelkezéseket, Gerald még nem zárta be a konyhát.

Kikandikáltam az esőn át, hogy egy nyilvános telefont keressek a járdákon, és végül felfedeztem hármát egy sorban egy postahivatal előtt. Leállítottam a kocsit és kiugrottam, de felületes szemlélés után kiderült, hogy vandál módon mindet tönkretették. Visszaültem a kocsiba, és folytattam a keresést. Az esőben való néhány perces szaladgálás után végül találtam a Warwick Way sarkán egy magányos telefonfülkét, amely úgy nézett ki, hogy esetleg működőképes.

Tárcsáztam az éttermet, és vártam jó hosszú ideig, hogy valaki felvegye.

– Lagüna 50 – szólt bele olaszos akcentussal egy fiatal lányhang.

– Janice, te vagy az? Itt Miké.

– Igen, én vagyok, Miké – suttozta, miközben visszatért lambethi akcentusához. – Jobb lesz, ha figyelmeztetlek, hogy valahányszor a neved említésre –kerül ma este, Gerald felemelte a legközelebb lévő húsvágó bárdot.

– Miért? – kérdeztem. – Nick még ott van a konyhában, hogy bármikor segítsen.

– Nick már korábban levágta az egyik ujj hegyét ma este, és Geraldnek kellett a kórházba vinnie. Én maradtam szolgálatban. Ő nincs a legjobb kedvében.

– A pokolba is – mérgelődtem. – De megkaptam a...

– A kirúgást – mondta egy másik hang, amely ezúttal nem suttozott.

– Gerald, meg tudom magyarázni...

– Miért nem jöttél be ma este dolgozni?

Tüsszentettem, aztán befogtam az orromat. – Influenzázt kaptam. Ha bementem volna ma este, a vendégek felére átragasztottam volna.

– Igeen? – gúnyolódott Gerald. – Nos, feltételezem, az kevésbé lett volna rossz, mint átragasztani arra a lányra, aki melletted ült a színházban.

– Hogy érted ezt? – kérdeztem az orromat elengedve.

– Pontosan úgy, ahogy mondtam, Miké. Tudod, szerencsétlenségedre egy házaspár a törzsvendégeink közül két sorral mögöttem ült az Aldwychban. Élvezték az előadást, csaknem annyira, mint ahogyan te látszótlán élvezni, s az egyikük ráadásul hozzátette, hogy a lány, akivel voltál, teljesen lenyűgöző” volt.

– Biztosan összetévesztett valakivel – mondtam, és próbálkoztam, hogy a hangom ne legyen kétségbeesett.

– Lehet, hogy ő összetévesztett, Miké, de én nem. Ki vagy rúgva, és eszedbe se jusson, hogy bejőjj felvenni a fizetésedet, mert egy olyan főpincérnek nem jár, aki inkább valami nőcskéit visz a színházba, mintsem, hogy felvegye az éjszakai munkáját. – A vonal megszakadt.

Visszaakasztottam a kagylót, és morogni kezdtem magamban mindenféle ocsmányságot, miközben visszamentem a kocsimhoz. Csak néhány lépésre voltam tőle, amikor egy ifjú legény beugrott az elülső ülésre, bekapcsolta a gyújtást, és imbolyogva kizötyögött az út közepére. Olyan szörnyű hangot hallatott, mintha harmadik sebességfokozatban lett volna. Utána eredtem a meglógó kocsinak, de egyszer csak az ifjanc gyorsítani kezdett, és már tudtam, nincs rá remény, hogy elkapjam.

Végig szaladtam visszafelé a telefonfülkéhez, és még egyszer tárcsáztam a 999-et.

– A tűzoltókat, a rendőrséget vagy a mentőket óhajtja? – kérdeztek másodszor ma éjszaka.

– A rendőrséget – mondtam, és a hang azonnal átadott egy másiknak.

– Belgravia rendőrörs. Milyen természetű a kérdése?

– Éppen most lopták el a kocsimat! – kiáltottam.

– A gyártmányát, a színét és a rendszámát kérem, uram.

– Egy piros Ford Fiesta, a rendszáma H107 SHV. Türelmetlenül vártam.

– Nem lopták el, uram. Szabálytalanul parkolt egy kettős...

– Nem, nem így van! – kiáltottam még hangosabban. – 105 fontot fizettem ezért az átkozottért, hogy elhozzam a Vauxhall Bridge autótelepről nem egészen fél órával ezelőtt, és most láttam éppen, hogy egy fiatal sétakocsikázó elhajtott vele, amíg én egy telefonhívást bonyolítottam.

– Hol van ön, uram?

– Egy telefonfülkében a Vauxhall Bridge Road és a Warwick Way sarkán.

– És milyen irányba ment a kocsi, amikor utoljára látta? – kérdezte a hang.

– Északi irányba a Vauxhall Roadon.

– És mi az otthoni telefonszáma, uram? -081 290 4820.

– És a munkahelyi?

– Mint ahogy kocsim sincs, már munkahelyem sincs.

– Rendben, azonnal ráállok, uram. Abban a pillanatban érintkezésbe lépünk önnel, uram, mihamar van valami hír.

Letettem a telefont, és azon gondolkoztam, most mit tegyek. Nem maradt sok választásom. Leintettem egy taxit, és kértem, hogy vigyen a Victoriára. Megkönnyebbülve tapasztaltam, hogy ez a sofőr nem mutatott semmi vágyat arra, hogy véleményét közölje

bármiről is az állomásig tartó rövid út alatt. Amikor kitett engem, átnyújtottam neki az utolsó bankjegyemet, és türelmesen vártam, amíg az utolsó pennyig odaadja nékem a visszajárót. Morgott egy-két töltelékszót. A megmaradó néhány pénzermémért vettem egy jegyet Bromleyig, és a peronra mentem.

– Éppen jókor, pajtás – mondta a jegykezelő. – Az utolsó vonat néhány percen belül bent lesz. – De ennek ellenére további húsz percet kellett várnom a hideg, üres peronon, amíg az utolsó vonat begördült az állomásra. Addigra megtanultam minden hirdetést, ami a láthatáron volt, miközben folyamatosan és szabályos időközökben tüsszentettem.

Amikor a vonat megállt, és az ajtók szétnyíltak, az elejéhez közel lévő kocsiban foglaltam helyet. További tíz perc kellett, míg a motor zötyögni kezdett, és további negyven, amíg begördült Bromley állomásra.

Néhány perccel egy óra előtt belemerültem a kenti éjszakába, és elindultam kis teraszos házam irányába.

Huszonöt perc múlva támolycoltam fel a rövid ösvényen a bejárati ajtóhoz. Elkezdtem keresni a kulcsaimat, aztán eszembe jutott, hogy a kocsit gyújtásában hagytam. Még ahhoz sem volt energiám, hogy káromkodjam, és elkezdtem csúszni-mászni a sötétben a bejárati ajtó tartalékkulcsa után, ami egy bizonyos kő alá volt rejtve. De melyik alá? Végre megtaláltam, beledugtam a zárba, elfordítottam és kinyitottam az ajtót. Alig léptem be, amikor a telefon a hall asztalán csörögni kezdett. Felkaptam a kagylót.

– Mr. Whitaker?

– Az beszél.

– Itt a Belgravia rendőrörs. Megtaláltuk a kocsiját, uram, és...

– Hála Istennek – mondtam, mielőtt a rendőrnek alkalma lett volna befejezni a mondatot. – Hol van?

– Ebben a szent pillanatban, uram, egy autómentő tetején

valahol Chelsea-ben. Úgy tűnik, hogy a fickónak, aki elcsente, csak egy mérföldet vagy kettőt sikerült mennie vele, mielőtt hetvennel járdaszegélynek ütközött, és egyenesen nekiment a falnak. Sajnálattal kell közölnöm, uram, hogy a kocsija totálkáros lett.

– Totálkáros? – kérdeztem hitetlenül.

– Igen, uram. A garázsban, ahová bevontatták, megadtuk az ön számát, és reggel az lesz az első, hogy érintkezésbe lépnek önnel.

Nem gondoltam, hogy érdemes tennem valami megjegyzést.

– A jó hír az, hogy elkaptuk a fickót, aki ellopta -folytatta a rendőr. – A rossz hír pedig az, hogy csak tizenöt éves, jogosítványa nincs, és természetesen biztosítva sincs.

– Az nem probléma – mondtam. Nekem teljes biztosításom van.

– Csak az érdeklődés kedvéért, uram. Ön benne hagyta a kulcsait a gyújtásban?

– Igen, benne. Csak egy gyors telefonhívást kellett lebonyolítanom, és úgy gondoltam, hogy egy pár percre leszek távol a kocsitól.

– Akkor nem valószínű, hogy érvényesíteni tudja a biztosítását, uram.

– Nem lehet érvényesíteni a biztosítást? Miről beszél?

– Az alapbiztosítás manapság nem fizet, ha ön a kulcsokat a gyújtáson hagyja. Jobban tenné, ha utánanézne, uram. – Ezek voltak a rendőr utolsó szavai.

Letettem a kagylót, és kíváncsi voltam, még mi az a rossz, ami bekövetkezhet. Kibújtam a zakómból, és elindultam a lépcsőn, de hirtelen megálltam, amikor megláttam a feleségemet, aki a pihenőn várt.

– Maureen – kezdtem.

– Később majd elmondhatod, mitől lett a kocsid totálkáros – mondta –, de addig nem, amíg el nem meséled, hogy miért nem

mentél be ma este dolgozni, és ki az a klassz nőcske”, akivel Gerald szerint látni lehetett téged a színházban.

AGYONSÜTVE

– Nem, semmi különöset nem csinálok. Elmosolyodtam, nem tudtam örömet leplezni.

– Akkor jó. Tudok egy kis éttermet itt a másik utcában, amelyik, azt hiszem, tetszene.

– Jól hangzik – mondta Anna, amint utat tört a sűrű tömegen keresztül. Gyorsan követtem, hogy lépést tartsak vele.

– Merre van? – kérdezte Anna. A Strand felé mutattam. Fürge léptekkel elindult, és folytattuk a beszélgetést a “darabról.

Amikor a Strandre értünk, rámutattam egy nagy szürke kettős ajtóra az út másik oldalán. – Ez az -mondtam. Meg akartam fogni a kezét, amint elindult, de lelépett az orrom előtt a járdáról, kerülgetett az álló forgalomban, és megvárt engem a túloldalon.

Kinyitotta a szürke ajtókat, és én ismét követtem. Lementünk egy lépcsőn az alagsori étterembe, amelyben duruzsolás hallatszott az emberek beszélgetésétől, akik éppen most jöttek ki a színházakból, és a pincérek asztalról asztalra sűrögtek tányérokkal mindkét kezükben.

– Nem hiszem, hogy tud itt asztalt kapni, ha nem foglaltatott előre – jósolta Anna, miközben a leendő vendégek egy csoportját nézte, akik a bárpult körül tömörültek, és türelmetlenül várták, hogy valaki elmenjen.

– Ne aggódjék miatta – mondtam virtuskodva, és hosszú léptekkel odamentem a helyfoglalási asztalhoz. Királyi mozdulattal intettem a főpincérnek, aki éppen a vendégek rendelését vette fel. Csak remélni tudtam, hogy felismer.

Mosolyogva Annához fordultam, de ő nem látszott elragadtatottnak.

Miután a pincér felvette a rendelést, lassan odajött hozzám. – Miben segíthetek, uram? – kérdezte.

– Tudna egy asztalt két személyre, Victor?

– Victor nincs bent ma este, uram. Foglaltatott asztalt?

– Nem, nem foglaltattam, de...

A főpincér megnézte a helyfoglalásokat, aztán ránézett az órájára. – Legkésőbb 11.15 – 11.30 táján tudok önöknek biztosítani helyet – közölte nem túl reménykeltően.

– Hamarabb nem lehet? – kértem. – Nem hiszem, hogy tudunk addig várni.

Anna egyetértően bólintott.

– Attól tartok, uram, hogy nem – tárta szét karját a főpincér. – Addig teljes mértékben telt ház van.

– Ahogyan sejtettem – mondta Anna megfordulva, hogy távozzék.

Ismét sietnem kellett, hogy lépést tartsak vele. Amint kiértünk a járdára, azt mondtam: – Ismerek itt nem messze egy kis olasz éttermet, ahol mindig lehet asztalt kapni. Kockáztassuk meg?

– Nem látok sok választást – válaszolta Anna. -Ezúttal melyik irányban van?

– Arra az úton, jobbra – mutattam, amikor egy mennydörgés csattanása küszöbönálló felhőszakadást jelzett.

– A fene egye meg – mérgelődött Anna, miközben kezitáskáját a feje fölé emelte védekezésül.

– Sajnálom – mondtam fölfelé nézve a fekete felhőkre. – Az én hibám. Le kellett volna...

– Hagyja abba a mentegetőzést, Michael. Nem a maga hibája, hogy elkezdett esni az eső.

Vettem egy mély lélegzetet, és ismét próbálkoztam. – Jobban tennénk, ha szaladnánk – mondtam kétségbeesve. – Nem hiszem,

hogy kapunk taxit ebben az időben.

Ez végre kiváltotta Anna teljes beleegyezését. Elkezdtem szaladni az úton, Anna szorosan követett. Az eső egyre jobban és jobban esett, és bár nem kellett többet megtennünk hetven yardnál, mindketten bőrig áztunk, mire az étteremhez értünk.

Megkönnyebbülten sóhajtottam, amikor kinyitottam az ajtót, és láttam, hogy a helyiség félig üres, bár – gondolom – bosszankodnom kellett volna miatta. Megfordultam és reménykedve Annára néztem, de ő még mindig ráncolta a homlokát.

– Rendben van minden? – kérdeztem.

– Igen. Csak éppen az apámnak volt egy elmélete az olyan étteremről, amely félig üres az éjszakának ebben az időszakában.

Fürkészve néztem vendégemre, de úgy döntöttem, nem teszek megjegyzést a szemfestékére, amely kezdett lefelé csurogni, vagy a hajára, amely kétoldalt szétbomlott.

– Jobb lenne, ha végeznék egy kis javítási munkát. Pár perc múlva itt leszek – mondta, s útját a Signorinák” jelzésű ajtó felé vette.

Intettem Mariónak, aki éppen nem szolgált ki senkit. Odasietett hozzám.

– Volt egy telefonhívása korábban, Mr. Whitaker -jelentette Mario, miközben átkísért az éttermen a szokásos asztalomhoz. – Hogy ha bejönne, kérjem meg, sürgősen hívja fel Geraldot. Meglehetősen kétségbeesett volt a hangja.

– Biztos vagyok benne, hogy várhat a dolog. De ha ismét telefonál, tudassa velem azonnal. – Ebben a pillanatban Anna sétált oda hozzánk. A kikészítés helyre lett állítva, de a hajzat további figyelmet igényelt volna.

Felálltam, hogy üdvözljem.

– Nem kell ezt csinálnia – mondta helyet foglalva.

– Óhajt valami italt? -. kérdeztem, amikor mindketten elhelyezkedtünk.

– Köszönöm, nem kérek. Holnap reggel korán kezdek, ezért nem kellene túlzásba vinnem a dolgokat. Csak egy pohár bort iszom majd a vacsorához.

Egy másik pincér jelent meg mellette. – És mit óhajt ma este, asszonyom? – kérdezte udvariasan.

– Még nem volt időm megnézni az étlapot – válaszolta Anna, nem véve a fáradságot, hogy felnézzen rá.

– Ajánlhatom a fettucinit, asszonyom – javasolta a pincér, rámutatva egy ételre a főételek listájának a fele tájékán. – Ez a mai specialitásunk.

– Akkor, gondolom, én is ezt kérek – mondta Anna, visszaadva neki az étlapot.

Én bólintottam, jelezve, hogy én is, és kértem egy fél üveg házi vöröset. A pincér felmarkolta az étlapot, és eltávozott.

–Maga...?

–Én...?

– Magaé az elsőség – mondtam, mosolygást kísérelve meg.

– Maga mindig egy fél üveg házi vöröset rendel egy első találkozáskor? – kérdezte Anna.

– Azt hiszem, egész jónak fogja találni – mondtam meglehetősen sértődött hangon.

– Csak ugrattam, Michael. Ne vegye annyira zokon.

Jobban megnéztem asztaltársamat, és arra kezdtem gondolni, hogy rettentő tévedést követtem el. A mosdóban tett erőfeszítései ellenére nem egészen olyan lány volt, mint amilyennek először láttam, igaz, egy bizonyos távolságból –, amikor csaknem összetörtem a kocsimat miatta.

Ó, Istenem, a kocsit. Hirtelen eszembe jutott, hol hagytam, és

lopva egy pillantást vettem az órára.

– Máris untatom, Michael? – kérdezte Anna. -Vagy ez az asztal olyan, hogy csak egy meghatározott ideig lehet itt ülni?

– Igen. Úgy értem, nem. Bocsánatot kérek, csak valami eszembe jutott, hogy meg kellett volna néznem, mielőtt bejöttünk vacsorázni. Bocsánat – ismétetem meg.

Anna összeráncolta a homlokát, ami megakadályozott abban, hogy még egyszer bocsánatot kérjek.

– Túl késő van? – kérdezte.

– Késő, mihez?

– Ahhoz, amiről beszélt, hogy meg kellett volna néznie, mielőtt bejöttünk vacsorázni.

Kínéztem az ablakon, és nem voltam elégedett, amikor láttam, hogy elállt az eső. Most csak az volt az egyetlen reménységem, hogy a késő éjszakai forgalmi ellenőrök nem lesznek túl éberek.

– Nem, biztos vagyok benne, hogy minden rendben lesz – mondtam, s közben próbáltam oldottnak látszani.

– Szóval. Milyen dolog orvosnak lenni? – kérdeztem, hogy témát váltsak.

– Micháel, ez az én szabad estém. Inkább ne beszéljünk a munkáról, ha nem bánja.

A következő néhány pillanatban egyikünk sem szólalt meg. Én ismét próbálkoztam. – Sok férfi betege van a praxisában? – kérdeztem, amikor a pincér megjelent a fettucininkkel.

– Nem hiszek a fülemnek – zsörtölődött Anna, alig tudva leplezni a türelmetlenséget a hangjában. – Mikor fogják az olyan emberek, mint maga, elfogadni, hogy közülünk egy-kettő egy kicsit többre képes, mint azzal tölteni az életet, hogy tétlenül a hímnemre várjon.

A pincér egy kis bort töltött a poharamba.

– Igen. Természetesen. Teljes mértékben. Nem.

Nekem nem az volt a szándékom, hogy úgy hangozzék... – Belekortyoltam a borba, és bólintottam a pincérnek, aki töltött Anna poharába.

– Akkor mi volt a szándéka, hogyan hangozzék? – érdeklődött Anna, miközben határozott mozdulattal a beledöfte villáját a fettuciniba.

– Nos, hogy nem szokatlan-e egy férfinak, hogy női orvoshoz menjen? – mondtam, miközben rögtön észrevettem, hogy olyan szavakat mondtam, amelyek csak még ingoványosabb talajra sodortak.

– Jó ég, Michael! Nem. Felvilágosult korban élünk. Én valószínűleg több meztelen férfit láttam, mint amennyit maga, és nem valami vonzó látvány, biztosíthatom magát. – Nevettem, abban a reményben, hogy ez oldani fogja a feszültséget. – Mindenesetre, tudja – tette hozzá –, igen kevés férfi bízik meg annyira bennünk, hogy elfogadja a női orvosok létezését.

– Biztos vagyok benne, hogy így igaz – mondtam.

– Csak azt gondoltam...

– Nem gondolta, Michael. Ez a probléma sok olyan férfivel, mint maga. Lefogadom, maga soha nem is gondolt arra, hogy egy női orvossal konzultáljon.

– Nem, de... Igen, de...

– Nem, de, igen, de”. – Váltunk témát, mielőtt igazán dühös leszek – mondta Anna letéve a villáját.

– Maga mit dolgozik, Michael? Nem úgy néz ki, mint akinek olyan foglalkozása van, amelyben a nőkkel egyenrangúként bánnak.

– A vendéglátóiparban dolgozom – mondtam neki, és közben azt kívántam, bárcsak a fettucini egy kicsit könnyebb lenne.

– Á, igen, említette a szünetben – emlékezett Anna. – De mit

jelent tulajdonképpen a vendéglátóiparban lenni?

– Én a vezetésben vagyok. Vagy legalábbis ez az, amit manapság csinálok. Pincérként kezdtem, aztán beköltöztem körülbelül öt évre a konyhába, végül pedig...

– ...úgy találta, hogy abban sem nagyon jó, így elkezdett másokat irányítani.

– Valahogy így – mondtam, próbálva világossá tenni a dolgot.

De Anna szavai csak arra emlékeztettek, hogy az egyik éttermem konyhafőnök nélkül van ma éjszaka, és hogy ez volt az, amelyik felé tartottam, amikor hagytam magam elbolondulni Anna után.

– Ismét elvesztettem magát – mondta Anna, s a hangja kezdett ingerültté válni. – El akart nekem mindent mondani az étterem vezetésről.

– Igen, azt akartam, nem? Egyébként milyen a fettucinija?

– Nem rossz. Ha tekintetbe veszem.

– Mit vesz tekintetbe?

– Ha tekintetbe veszem, hogy ez a hely a második választása.

Ismét elhallgattam.

– Nem rossz – mondta, miközben vonakodva vett belőle még egy villára valót.

– Talán valami mást szeretne helyette? Én mindig...

– Nem, köszönöm, Michael. Egyébként is ez volt az egyetlen étel, amit a pincér bizalommal ajánlott.

Erre nem tudtam megfelelő választ adni, ezért csöndben maradtam.

– Rajta, Michael, még nem magyarázta el, valójában mit foglal magában az étteremvezetés – nógatott Anna.

– Nos, ebben a pillanatban három éttermet üzemeltetek a West Enden, ami azt jelenti, hogy nem szűnők meg egyiktől a másikig rohangászni, attól függően, hogy az adott napon melyik kerül

szembe éppen a legnagyobb nehézséggel.

– Ez úgy hangzik, mint amikor én ügyeletben vagyok – bólintott Anna. – És ma melyikben van a legnagyobb nehézség?

– A mai nap, hála az égnek, nem volt tipikus -mondtam neki indulattal telve.

– Annyira rossz volt?

– Igen, attól tartok. Kiesett a munkából egy konyhafőnökünk, aki levágta az ujja hegyét, és legalább két hétig nem jön dolgozni. A második éttermünkben a főpincérem kidőlt a sorból arra hivatkozva, hogy influenzás, a harmadikból pedig éppen kirúgtam a csapost, mert csalt a könyvelésnél. A csaposok mindig csálnak a könyvelésnél, de ebben az esetben még a vendégek is észrevették, miben sántikál. – Itt szünetet tartottam. – De én mégsem szeretnék más üzletágban lenni.

– Ilyen körülmények között meg vagyok lepve, hogy az estét házon kívül tudja tölteni.

– Én tulajdonképpen nem tettem volna, és nem is akartam, de...
– esetlenkedtem, miközben odahajoltam, hogy teletöltsen Anna poharát.

– De micsoda? – kérdezte ő.

– Akarja hallani az igazságot? – kérdeztem, amint a bor maradékát a poharamba töltöttem.

– A kezdetre való tekintettel szeretném – mondta ő. Letettem az üres poharat az asztal szélére, és haboztam, de csak egy pillanatig.

– Éppen az egyik éttermemhez autóztam ma este, amikor megláttam magát, amint bement a színházba. Olyan hosszan bámészkodtam maga után, hogy csaknem belehajtottam az előttem lévő kocsi hátuljába. Aztán bekanyarodtam az útról a legközelebbi parkolóhelyre, és a mögöttem lévő kocsi csaknem belém jött hátulról. Kiugrottam, egész úton a színházig szaladtam, és mindenütt magát kerestem, amikor hirtelen megláttam sorban

állni a pénztárfulke előtt. A sor végéhez csatlakoztam, és megfigyeltem, hogy beadta a felesleges jegyét. Mihelyt biztosan látótávolságon kívül volt, azt mondtam a pénztárosnak, maga nem számított rá, hogy én idejében ideérek, és talán beadta a jegyet, hogy adják el. Miután leírtam magát, hogy néz ki, amit nagyjából meg tudtam tenni, a legkisebb zokszó nélkül átnyújtotta nekem a jegyet.

– A számár – háborodott fel Anna, letéve a poharát, miközben úgy bámult rám, mintha éppen most engedtek volna ki a bolondokházából.

– Aztán beletettem két darab tízfontos bankjegyet egy színházi borítékba, és elfoglaltam a maga melletti helyet. A többit már tudja.

– Vártam némi izgalommal, hogyan fog Anna erre reagálni.

– Feltételezem, ezt hízélgőnek kellene tartanom -vélte Anna pillanatnyi gondolkodás után. – De nem tudom, hogy nevessek-e rajta vagy sírjak. Egy dolog biztos; az a nő, akinél már tíz éve lakom, igen szórakoztatónak fogja találni, különösen azt, ahogy maga kifizette a jegyet.

A pincér visszajött, hogy elvigye a félbemaradt tányérokat. – Rendben volt minden, uram? – kérdezte aggódva.

– Igen, hogyne – mondtam meggyőződés nélkül. Anna egy fintort vágott, de nem fűzött hozzá semmi megjegyzést.

– Óhajt egy kávét, asszonyom?

– Nem, azt hiszem, nem kockáztatom meg -mondta az órájára nézve. – Különben is el kellene mennem. Elizabeth nem tudja, hová mentem.

Anna felállt, és az ajtó felé sétált. Egy yarddal lemaradva követtem őt. Már csaknem kilépett a járdára, amikor megfordult, és azt kérdezte: – Nem gondolja, hogy rendezni kellene a számlát?

– Nem szükséges.

– Miért – kérdezte nevetve. – Magáé ez a hely?

– Nem. De az egyik a három étterem közül, amelyeket vezetek.

Anna elvörösödött. – Annyira sajnálom, Michael -mondta. – Ez tapintatlanság volt tőlem. – Egy pillanatig szünetet tartott, mielőtt hozzátette. – De biztosan egyetért velem, hogy az étel nem volt éppen kitűnő.

– Óhajtja, hogy hazavigyem kocsival? – kérdeztem, megkísérelve, hogy ne hangozzék túl lelkesnek.

Anna felnézett a fekete felhőkre. – Az hasznos lesz – válaszolta –, ha nem esik ki mérföldekkel az útjából. – Hol van a kocsija? – kérdezte, mielőtt alkalmam lett volna megkérdezni, hol lakik.

– Itt hagytam az utcában, odébb.

– Ó, igen, emlékszem – mondta Anna. – Amikor kiugrott belőle, mert nem tudta a szemét levenni rólam. Attól tartok, ezúttal nem a megfelelő lányt szedte fel.

Végre találtunk valamit, amiben egyet tudtunk érteni, de nem fűztem hozzá semmit, miközben a hely felé tartottunk, ahol a kocsimat hagytam. Anna arra korlátozta a társalgást, hogy vajon fog-e ismét esni, és hogy milyen jónak találta a bort. Megkönnyebbültem, amikor a Volvomat pontosan azon a helyen találtam, ahol hagytam.

Éppen kerestem a kulcsaimat, amikor felfedeztem egy címkét a szélvédőre ragasztva. Lenéztem az elülső, külső kerékre, és megláttam rajta a sárga kerékbilincset.

– Ez nem a maga éjszakája, igaz? – sajnálkozott Anna. – De ne aggódjék miattam, én elkapok egy taxit.

Felemelte a kezét, és egy taxi állt meg csikorogva. Visszafordult, szembe velem. – Köszönöm a vacsorát – mondta nem sok meggyőződéssel. – Talán fogunk még találkozni. – Mielőtt válaszolhattam volna, becsapta a taxi ajtaját.

Amint néztem, hogy elhajt a taxi, eleredt az eső. Még egy pillantást vetettem elmozdíthatatlan kocsimra, s úgy döntöttem,

hogy majd reggel foglalkozom a problémával.

Éppen a legközelebbi tetőt akartam futva megkeresni, amikor befordult a sarkon még egy taxi, sárga lámpája jelezte, hogy szabad. Kétségbeesve integettem neki, s az beállt az én lerögzített kocsim mögé. – Balszerencse, pajtás – mondta a taxis az elülső kerekemre pillantva. – Ma éjjel a harmadik, amivel találkoztam. – Szóval merre, főnök?

Megadtam neki a lakáscímemet, és beszálltam a kocsiba.

Amint a taxi lassan manőverezett az esőverte, színházutáni forgalomban, át a Waterloo Bridge-en, a sofőr elkezdett csevegni. Csak egy szótagú válaszokat sikerült adnom az időjárással, John Majorrel, az angliai krikettcsapattal és a külföldi turistákkal kapcsolatban tett megállapításaira. Mindegyik új témában egyre ragyogóbbak lettek az előrejelzései.

Csak akkor hagyta abba véleményeinek közlését, amikor megállt a házam előtt a Fentiman Roadon. Kifizettem, és szánalmasan elmosolyodtam arra a gondolatra, hogy ez az első alkalom hetek óta, hogy éjjel előtt sikerült hazaérnem. Lassan sétáltam a bejárat ajtóhoz vezető úton.

Elfordítottam a kulcsot a zárban, és csöndben kinyitottam az ajtót, hogy ne keltssem fel a feleségemet. Mihelyt benn voltam, hozzáfogtam a zakómból és a cipőmből való kibújás éjszakánként megismétlődő szertartásához, majd halkán felfelé indultam volna a lépcsőn.

Mielőtt a hálósobához értem, elkezdtem vetkőzni. Az évek óta tartó, hajnali egy vagy két órakor történő hazajöveletem után már képes voltam az összes ruhámat levenni, összehajtani és halomba rakni, majd bebújni a takaró alá Judy mellé anélkül, hogy felébreszteném őt. De amint visszahajtottam a takarót, ő annyit mondott álmosan: – Nem gondoltam, hogy ilyen korán hazajössz azok után a problémák után, amelyekkel ma éjjel szembekerültél. – Azt hittem, hogy álmában beszél. – Mekkora kárt okozott a tűz?

– A tűz? – kérdeztem ott állva meztelenül.

– A Davies Streeten. Gerald telefonált pár perccel azután, hogy elmentél, hogy tűz keletkezett a konyhában, és átterjedt az étteremre. Csak biztosan meg akarta tudni, hogy úton vagy-e. Minden helyfoglalást törölt a következő két hétre, de nem hiszi, hogy akár egy hónapon belül is ki tudnak újból nyitni. Mondtam neki, amikor hat után elmentél, hogy bármelyik percben nála kell lenned. Szóval milyen nagy a kár?

Én már fel is öltöztem, mire Judy felébredt annyira, hogy megkérdezze, miért nem mentem be az étterembe. Lerohantam a lépcsőn, ki az utcára, hogy még egy taxit keressek. Az eső ismét eleredt.

Egy taxi kanyarodott oda, és állt le előttem.

– Most hová, főnök?

Á POINT

– Köszönöm, Michael, örülnék neki. Elmosolyodtam, nem tudtam örömet leplezni.

– Szia, Csibe. Azt hittem, hogy elkerültelek.

Megfordultam, és egy magas, szőke hajú férfit láttam, akit láthatólag nem befolyásolt az emberek folyamatos özönlése, amint próbáltak mindkét oldalt mellette elvonulni.

Anna olyan mosolyt küldött feléje, amelyet eddig még nem láttam tőle.

– Hello, Jonathan – mondta. – Ő Michael Whitaker. Szerencséd van. Ő vette meg a jegyed, és ha most nem bukkansz fel, éppen azon voltam, hogy elfogadjam a kedves vacsorameghívását. Michael, ő a bátyám, Jonathan, akit a kórházban feltartottak. Mint láthatja, most szabadult csak el.

Erre nem jutott eszembe megfelelő válasz.

Jonathan melegen kezét rázott velem. – Köszönöm, hogy szórakoztatta a húgomat – mondta. – Nem vacsorázna velünk?

– Kedves öntől – válaszoltam –, de éppen eszembe jutott, hogy épp most valahol másutt szándékoztam lenni. Jobb volna, ha...

– Maga ne szándékozzon épp most akárhol másutt lenni – szakított félbe Anna, s felém is ugyanazt a mosolyt küldte. – Ne legyen olyan lagymatag. – Belém karolt. – Mindenesetre, mi mind a ketten szeretnénk, ha velünk jönne.

– Köszönöm – mondtam.

– Van itt az utcában egy étterem, amelyről azt mondták nekem, hogy jó – javasolta Jonathan, mire mindhárman elkezdtünk a Strand irányába sétálni.

– Pompás. Meghalok az éhségtől – közölte Anna.

– Szóval, beszéljete a darabról – kérte Jonathan, amint Anna a másik karját az övébe fűzte.

– Az utolsó betűig olyan, mint amilyennek a kritikák ígérték – állapította meg Arina.

– Pechje van, hogy elszalasztottá – mondtam.

– De nagyon örülök, hogy maga nem szalasztotta el – mosolygott rám Anna, amikor a Strand sarkára értünk.

– Azt hiszem, ez az a hely, amit keresek – mutatott Jonathan egy nagy szürke kettős ajtóra az utca távolabbi oldalán. Mi hárman az ideiglenesen álló forgalmon át vettük utunkat.

Mihelyt átértünk az út másik oldalára, Jonathan benyomta a szürke ajtók egyikét, hogy beengedjen bennünket. Amint beléptünk, esni kezdett az eső. Jonathan Annát és engem lekísért egy lépcsősoron az alagsori étterembe, amelyben duruzsolás hallatszott az emberek beszélgetésétől, akik éppen most jöttek ki a színházakból, és a pincérek asztaltól asztalig sűrögtek tányérokkal mindkét kezükben.

– Csodálnám, ha kapnál itt asztalt – jegyezte meg Anna,

miközben a leendő vendégek egy csoportját nézte, akik a bárpult körül tömörültek, és türelmetlenül várták, hogy valaki elmenjen. – Le kellett volna foglaltatnod – tette hozzá Anna, amikor bátyja integetni kezdett a főpincérnek, aki teljesen el volt foglalva a vendégek rendeléseinek felvételével.

Egy-két yarddal lemaradtam tőlük, és amikor Mario arra jött, ujjamat az ajkamra tettem, és bólintottam neki.

– Gondolom, nincs asztaluk három személyre, ugye? – kérdezte Jonathan.

– De természetesen van, uram. Kérem, kövessenek – hajolt meg Mario, miközben egy csöndes asztalhoz vezetett bennünket a helyiség sarkában.

– Ez tiszta szerencse volt – állapította meg Jonathan.

– Az biztos – értett vele egyet Anna. Jonathan indítványozta, hogy a távolabbi székre üljek, hogy a húga kettőnk közé ülhessen.

Mihelyt elhelyezkedtünk, Jonathan megkérdezte, mit szeretnék inni.

– Maga mit iszik? – kérdeztem Annához fordulva. – Még egy száraz martinit?

Jonathan meglepettnek látszott. – Nem ittál száraz martinit azóta, hogy...

Anna komor arccal nézett rá, és gyorsan azt mondta: – Csak egy pohár bort fogok a vacsorához kérni.

Mióta? – tűnődtem magamban, de csak annyit mondtam: – Én is ugyanazt kérem.

Mario újból megjelent, és átnyújtotta nekünk az étlapot. Jonathan és Anna csendesesen tanulmányozták az Övéiket egy darabig, mielőtt Jonathan megkérdezte: – Valami ötlet?

– Mind olyan csábítónak tűnik – mondta Anna. – De azt hiszem, a fettucininál és egy pohár vörös bornál maradok.

- Valami előételt? – kérdezte Jonathan.
- Nem kérek. Én leszek először holnap ügyeletben, ha emlékszel rá, hacsak természetesen önként nem veszed át a helyem.
- Nem, Csibe, azok után, amin ma este átmentem, inkább én is előétel nélkül kérem. – És maga, Michael? Ne zavartassa magát a családi problémáinktól.
- A fettucini és egy pohár vörös bor nekem is kiváló lesz.
- Három fettucini és egy üveg a legjobb Chianti-jukból – mondta Jonathan, amikor Mario visszatért.
- Anna odahajolt hozzám, és összeesküvésszerűen súgta: – Ez az egyetlen olasz bor, amelynek a nevét helyesen tudja kiejteni.
- Mi lett volna, ha halat választunk volna? – kérdeztem.
- Hallott már a Frascatiról, de soha nem egészen biztos benne, mit kell mondani, amikor valaki kacsát rendel.
- Miről sugdolóztok ti ketten? – érdeklődött Jonathan, miközben visszaadta az étlapját Mariónak.
- Kérdeztem a húgát a harmadik társukról a rendelőben.
- Nem rossz, Michael – nevetett Anna. – Politikusnak kellett volna lennie.
- A feleségem, Elizabeth a harmadik társ – közölte Jonathan, nem lévén tudatában annak, hogy Anna mit akart ezzel mondani. – Szegény drágám, ő van ma éjjel ügyeletben.
- Gondolja meg, két nő és egy férfi – mondta Anna, amikor a pincér megjelent Jonathan mellett.
- Igen. Volt, amikor négyen voltunk – tette hozzá Jonathan, minden magyarázat nélkül. Tanulmányozta a címkét az üvegen, mielőtt megfontoltan bólintott volna.
- Ne szédíts minket, Jonathan. Michael már tudja, hogy nem vagy egy italpincér – ugratta Anna, ami úgy hangzott, mintha próbált volna témát változtatni. A pincér kihúzta a parafadugót, és

töltött egy kis bort Jonathan poharába, hogy az megízlelje.

– Szóval maga, Michael, mit csinál? – kérdezte Jonathan, miután másodszor is bólintott a pincérnek a borra. – Nehogy azt mondja, hogy orvos, mert nem keresek még egy férfit, hogy társuljon a rendelőbe.

– Nem, ő a vendéglátóiparban dolgozik – mondta Anna, amikor a három mély tál fettucinit elének tették.

– Értem. Ti ketten nyilván eldiskuráltatok a szünetben a sorsotokról – vélte Jonathan. – De tulajdonképpen mit jelent a vendéglátóiparban” lenni?

– Én a vezetésben vagyok – magyaráztam. – Vagy legalábbis ez az, amit manapság csinálok. Pincérként kezdtem, aztán beköltöztem körülbelül öt évre a konyhába, végül pedig a vezetésben kötöttem ki.

– De tulajdonképpen mit csinál egy étteremvezető? – érdeklődött Anna.

– Nyilván a szünet nem volt elég hosszú ahhoz, hogy a mélyebb részletekbe belemerjünk – mondta Jonathan, amint a villáját beleszúrta a fettuciniba.

Nos, ebben a pillanatban három éttermet üzemeltetek a West Enden, ami azt jelenti, hogy nem szűnök meg egyiktől a másikig rohángászni, attól függően, hogy az adott napon melyik kerül szembe éppen a legnagyobb nehézséggel.

– Ez úgy hangzik, mint amikor én ügyeletben vagyok – állapította meg Anna. – És ma melyikben van a legnagyobb nehézség?

– A mai nap, hála az égnek, nem volt tipikus -mondtam neki indulattal telve.

– Annyira rossz volt? – kérdezte Jonathan.

– Igen, attól tartok. Kiesett a munkából egy konyhafőnökünk, aki levágta az ujja hegyét, és legalább két hétig nem jön dolgozni. A

második éttermünkben a főpincérem kidőlt a sorból, arra hivatkozva, hogy influenzás, a harmadikból pedig éppen kirúgtam a csapost, mert csalt a könyvelésnél. A csaposok mindig csálnak a könyvelésnél, de ebben az esetben még a vendégek is észrevették, miben sántikál. – Itt szünetet tartottam. – De én mégsem szeretnék más...

Egy éles csöngetés szakított félbe. Nem tudtam megmondani, honnan jött a hang, egészen addig, míg Jonathan elő nem vett a zakója zsebéből egy kis mobiltelefont.

– Elnézést miatta – mondta. – A munka velejárója. – Megnyomott egy gombot, és a telefont a füléhez tette. Pár másodpercig hallgatott, és egy ránc jelent meg az arcán. – Igen, feltehetően. Olyan gyorsan ott leszek, ahogy csak tudok. – Lekapcsolta a telefont, és visszatette a zsebébe.

– Bocsánat – ismételte. – Az egyik betegem éppen ezt a pillanatot választotta ki arra, hogy visszaessen. Attól tartok, itt kell, hogy hagyjalak benneteket. – Felállt és a hűgához fordult. – Hogyan jutsz haza, Csibe?

– Már nagylány vagyok – mondta Anna –, így fogok keresni egy olyan fekete tárgyat, aminek négy kereke van, és a tetején az olvasható, hogy T-A-X-I, és akkor intek neki.

– Ne aggódjék, Jonathan – szoltam közbe. – Hazaviszem kocsival.

– Ez kedves magától – mondta Jonathan – mert ha még addig töltöget neki, amíg elmennek, lehet, hogy nem lesz képes találni egy olyan fekete tárgyat, hogy intsen neki.

– Ez a legkevesebb, amit tehetek, miután úgy alakult, hogy hozzájutottam a maga jegyéhez, vacsorájához és hűgához.

– Tisztességes csere – mondta Jonathan, amikor Mario rohant oda.

– Minden rendben van, uram? – kérdezte.

– Nem, nincs. Ügyeletben vagyok, és mennem kell. – Átnyújtotta neki American Express kártyáját. – Legyen olyan kedves, tegye be a gépébe, alá fogom írni, és az összeget később kitöltheti. És kérem, adjon hozzá tizenöt százalékot.

– Köszönöm, uram, – hajolt meg Mario, és elrohant.

– Remélem, ismét találkozunk – mondta Jonathan. Felálltam, hogy kezet fogjak vele.

– Én is remélem – mondtam.

Jonathan eltávozott, a bár felé tartott, és aláírt egy darab papírt. Mario visszaadta neki American Express kártyáját.

Miközben Anna búcsút intett a bátyjának, én a bár felé tekintettem, és lassan megráztam a fejem. Mario eltépte a kis papírszeletet, és beledobta a papírkosárba.

– Ez Jonathannek is csodás nap volt – mondta Anna, arcát felém fordítva. – És mi van a maga problémáival? Meg vagyok lepve, hogy házon kívül tudja tölteni az estét.

– Én tulajdonképpen nem tettem volna, és nem is így akartam, de... – esetlenkedtem, miközben odahajoltam, hogy teletöltsen Anna poharát.

– De micsoda?

– Akarja hallani az igazságot? – kérdeztem, amint a bor maradékát a poharamba töltöttem.

– A kezdetre való tekintettel szeretném – mondta ő.

Letettem az üres poharat az asztal szélére, és haboztam, de csak egy pillanatig. – Éppen az egyik éttermemhez autóztam ma este, amikor megláttam magát, amint bement a színházba. Olyan hosszan bámészkodtam maga után, hogy csaknem belehajtottam az előttem lévő kocsi hátuljába. Aztán bekanyarodtam az útról a legközelebbi parkolóhelyre, és a mögöttem lévő kocsi csaknem belém jött hátulról. Kiugrottam, egész úton a színházig szaladtam, és mindenütt magát kerestem, amikor hirtelen megláttam sorba

állni a pénztárfülke előtt. A sor végéhez csatlakoztam, és megfigyeltem, hogy beadta a felesleges jegyét. Mihelyt maga biztosan látótávolságon kívül volt, azt mondtam a pénztárosnak, maga nem számított rá, hogy én idejében ideérek, és talán beadta a jegyet, hogy adják el. Miután leírtam magát, hogy néz ki, amit nagyjából meg tudtam tenni, a legkisebb zokszó nélkül átnyújtotta nekem a jegyet.

Anna letette a borospoharát, és hitetlenkedő pillantással rám meredt. – Örülök, hogy bevette a sztoriját – mondta. – De én is bevegyem?

– Igen, maga is. Mert aztán beletettem két darab tízfontos bankjegyet egy színházi borítékba, és elfoglaltam a maga melletti helyet. A többit már tudja. -Vártam, hogyan fog erre reagálni.

Egy darabig nem szólt. – Hízelt rám nézve - mondta végül, és megérintette a kezemet. – Nem is gondoltam, hogy a világban maradt még valami régi romantika. – Megszorította az ujjaimat, és belenézett a szemembe. – Szabad megkérdezni, mit tervezett az est hátralévő részére?

– Egyáltalán nem terveztem semmit – vallottam be. – Ami azért van, mert olyan üdítő volt ez az egész.

– Ez úgy hangzik, mintha az After Eight mentáról beszélne – mondta Anna nevetve.

– Legalább három megoldásra tudok gondolni -mondtam, amikor Mario újból feltűnt, miközben egy kissé csalódottnak látszott a félig üres tányérok láttán.

– Minden rendben van, uram? – kérdezte aggódó hangon.

– Jobb nem is lehetne – mondta Anna, aki szünet nélkül engem nézett.

– Óhajt egy kávét, asszonyom? – kérdezte Mario. , – Nem, köszönöm – tiltakozott Anna határozottan.

– Egy elcsatangolt kocsit kell megkeresnünk.

– Tudja az ég, hogy ott lesz-e még ennyi idő után, – mondtam, amint felálltam a helyemről.

Kézen fogtam Annát, a bejárat felé vezettem, vissza a lépcsőkön felfelé, ki az utcára. Aztán kezdtem visszamenni az úton, hogy megtaláljam a helyet, ahol a kocsimat hagytam. Amint baktattunk az Aldwychon és csevegtünk közben, úgy éreztem, mintha régi barátok lennénk.

– Ne vigyen engem haza, Michael – mondta Anna. – Valószínűleg mérföldekkel esik ki az útjából, és bárhogyan is van, az eső elállt, szóval hívok egy taxit.

– Szeretném magát hazavinni – erősködtem. – így egy kissé tovább élvezem a társaságát. – Anna elmosolyodott, amikor egy aggasztóan nagy üres helyhez értünk, ahol a kocsit hagytam.

– A fene egye meg – mondtam. Gyorsan végigpásztáztam az utcát oda és vissza, s amikor visszatértem, Anna nevetve állt ott.

– Ez is egyike a terveinek, amelyeket azért dolgozott ki, hogy tovább legyen a társaságomban? – incselkedett. Kinyitotta a táskáját, és kivett belőle egy mobiltelefont, tárcsázta a 999-et, és átnyújtotta nekem.

– Melyik szolgálatot óhajtja? A tűzoltókat, a rendőrséget vagy a mentőket? – kérdezte egy hang.

– A rendőrséget – mondtam, és a hang azonnal átadott egy másiknak.

– Charing Cross rendőrörs. Milyen természetű a kérdése?

– Azt hiszem, ellopták a kocsimat.

– Uram, meg tudja mondani kérem, a gyártmányát, a színét és a rendszámát?

– Egy kék Rover 600-as, a rendszáma K857 SHV. Hosszú szünet következett, ami alatt más hangokat is hallottam beszélni a háttérben.

– Nem, uram, nem lopták el – közölte a velem foglalkozó rendőr,

amikor visszatért a vonalba. – A gépjármű szabálytalanul parkolt egy kettős sárga vonalon. Elvitték a Vauxhall Bridge autótelepre.

– Most átvehetem? – kérdeztem.

– Bizonyosan, uram. Hogyan jut oda?

– Hívok majd egy taxit.

– Akkor csak kérje a sofőrt, hogy a Vauxhall Bridge autótelephez vigye. Amikor odaér, kell valami személy azonossági igazolás, és egy csekk 105 fontról banki kártyával együtt, amennyiben nincs ennyi készpénz önnél.

– 105 font? – kérdeztem nyugodtan.

– Így van, uram.

Anna először ráncolta ma este a homlokát.

– Minden pennyt megér.

– Tessék, uram?

– Semmi, biztos úr. Jó éjszakát! Visszaadtam a telefont Annának, és azt mondtam:

– Az lesz a következő, hogy kérések magának egy taxit.

– Biztos, hogy nem keres, Michael, mert magával maradok. Különben is, megígérte a bátyámnak, hogy hazavisz engem.

Megfogtam a kezét, és leintettem egy taxit, amely átkanyarodott az úton, és megállt mögöttünk.

– A Vauxhall Bridge autótelepre kérem.

– Balszerencse, pajtás – jegyezte meg a taxis. -Maga a negyedik kuncsaftom ma este.

Szélesen rámosolyogtam.

– Úgy gondolom, a többi három szintén magát üldözte a színházban, de szerencsére mögöttem voltak a sorban – mondtam Annának, amint beültem mellé a hátsó ülésre.

Amint a taxi lassan manőverezett az esőverte, színház utáni

forgalomban, át a Waterloo Bridge-en, Anna azt mondta: – Nem gondolja, hogy meg kellett volna adni nekem a választási lehetőséget négyük közül? Elvégre lehet, hogy az egyiknek Rolls-Royce-a van.

– Az nem lehet.

– És miért nem, könyörgök – kérdezte Anna.

– Mert ekkora helyen egy Rolls-Royce nem tudott volna parkírozni.

– De ha sofőrje lett volna, az megoldotta volna minden problémámat.

– Ebben az esetben egyszerűen átgázolnék rajta. A taxi ment egy darabig, míg bármelyikünk is megszólalt ismét.

– Lehet egy személyes kérdésem? – kérdezte végül Anna.

– Ha az, amire gondolok, akkor éppen én is ezt akartam kérdezni.

– Akkor maga az első.

– Nem, nem vagyok nő – mondtam. – Egyszer majdnem az lettem, de megmenekültem. – Anna nevetett. – És maga?

– Én férjnél voltam – mondta csendesen. – Ő volt a negyedik orvos a rendelőben. Három évvel ezelőtt meghalt. Kilenc hónapig ápoltam, de végül hiába.

– Nagyon sajnálom – mondtam kicsit szégyenkezve. – Ez tapintatlanság volt tőlem. Nem kellett volna felhoznom a témát.

– Én hoztam fel, Michael, nem maga. Én vagyok, akinek mentegetőznöm kellene.

Néhány percig egyikünk sem szólalt meg, aztán Anna azt mondta: – Az elmúlt három évben, Andrew halála óta beletemetkeztem a munkába, s úgy tűnik, azzal töltöm az időmet, hogy Jonathannak és Eliza-bethnek az agyára megyek. Nem is lehetnének megértőbbek velem, mint amilyenek, de most már szívből elégük van belőlem. Nem lennék meglepve, ha Jonathan

rendezte volna meg ma estére, hogy sürgős esethez hívják, hogy a változatosság kedvéért valaki más vigyen el engem a színházba. Ez önbizalmat adhat ahhoz, hogy máskor is kimozduljak. Az ég a tudója, mennyien hívtak – tette hozzá, amint behajtottunk az autótelepre.

Odanyújtottam a taxisnak egy tízfontos bankjegyet, és igyekeztünk az esőben a kis portásfülke felé.

Odamentem a pénztárlakhoz, és elolvastam a kiragasztott nyomtatványt. Elővettem a tárcámat, kihúztam belőle a jogosítványomat, és számolni kezdtem.

Csak nyolcvan fontom volt készpénzben, és soha nem viszem magammal a csekkfüzetemet.

Anna elmosolyodott, elővette a táskájából a borítékot, amelyet az est folyamán korábban én adtam neki. Feltépte és kihúzta belőle a két tízfontos bankjegyet, hozzátett a sajátjából egy ötfontost, és átnyújtotta nekem.

– Köszönöm – mondtam ismét zavarba jőve.

– Minden pennyt megér – válaszolta Anna széles mosollyal.

A rendőr megszámlolta lassan a bankjegyeket, betette egy bádogdobozba, és adott róla egy elismervényt.

– Ott van, az elülső sorban – mondta kifelé mutatva az ablakon.

– És ha mondhatok valamit, uram, talán nem volt eléggé bölcs dolog öntől, hogy a kulcsait a gyújtáson hagyta. Ha a járművet ellopták volna, a biztosítója nem fogadja el a kárigényét. – Ezzel átadta nekem a kulcsokat.

– Az én hibám volt, biztos úr – mondta Anna. -Vissza kellett volna őt küldenem érte, de nem tudtam, hogy mire készül. Biztosítom, nem fog még egyszer ilyet tenni.

A rendőr rám nézett. Én vállat vontam, és kikísértem Annát a fülkéből, át a kocsimhoz. Kinyitottam az ajtót, hogy beüljön, majd körülszaladtam a vezetői üléshez, miközben ő odahajolt és

kinyitotta nekem az ajtót. Elfoglaltam a helyem a volánnál, és szembefordultam vele. – Sajnálom – mondtam. – Az eső tönkretette a ruháját. – Egy esőcsepp Anna orrára hullt. – De, tudja, maga éppen olyan szép vizesen, mint szárazon.

– Köszönöm, Michael – mosolygott. – De ha nincs ellenvetése, mindent összevéve szeretnék inkább száraz lenni.

Elnevettem magam. – Tehát hová vigyem magát? – kérdeztem, mert hirtelen tudatára ébredtem, nem tudom, hol lakik.

– Fulhambe, kérem. Parsons Green Lane 49. Nincs túl messze.

Bedugtam a kulcsot a gyújtásba, s nem törődtem azzal, milyen messze van. Elfordítottam a kulcsot és vettem egy mély lélegzetet. A motor köpködött, de nem indult. Aztán észrevettem, hogy az oldalsó világítást bekapcsolva hagytam.

– Ne csináld ezt velem – könyörögtem, amikor Anna ismét nevetni kezdett. A kulcsot másodszor is elfordítottam, és ekkor a motor elkapta. Megkönnyebbült sóhaj szakadt ki belőlem.

– Ez meredek volt – állapította meg Anna. – Ha nem indult volna be, az lehetett volna a vége, hogy 1 egymás mellett töltjük az éjszakát. Vagy ez mind része volt a gálád terveinek?

– Ilyen távolra nem volt semmilyen terv – vallottam be, amint kihajtottam az autótelepről. Szünetet tartottam, mielőtt hozzátettem: – Feltételezem azonban, hogy a dolgok másként alakultak.

– Arra gondol, hogy ha én nem lettem volna az a fajta lány, akit keres?

– Valami ilyesmire.

– Kíváncsi vagyok, az a másik három férfi mit gondolt volna rólam – mondta Anna elmélázva.

– Kit érdekel? Nem lesz alkalmuk rá, hogy gondoljanak bármit is.

– Úgy hangzik, mint aki nagyon biztos magában, Mr. Whitaker.

– Ha tudná pedig – mondtam. – De szeretnék magával ismét találkozni, Anna. Ha hajlandó megkockáztatni.

Egy örökkévalóságnak tűnt, míg válaszolt rá. – Igen, szeretném – mondta végül. – De csak olyan feltétellel, ha idejön értem, hogy biztos legyek benne, szabályosan parkol-e, és hogy emlékeztessen, kapcsolja le a lámpáit.

– Elfogadom a feltételeit – mondtam neki. – És még hozzá sem teszem a saját feltételeimet, amennyiben holnap este megkezdhetjük az egyezkedést.

Anna ismét nem válaszolt azonnal. – Nem tudom biztosan, mi a programom holnap estére.

– Én sem – mondtam. – De törlöm, bármi is az.

– Akkor én is – nevetett Anna, amint behajtottam a Parsons Green Lane-re, s kezdtem keresni a negyvenkilences számot.

– Körülbelül száz yardra van innen, balra – mutatta.

Beálltam és leparkoltam a bejárati ajtaja előtt.

– Ezúttal ne csináljon gondot a színházból – mondta Anna. – Jöjjön úgy nyolc körül, és főzök valami vacsorát. – Odahajolt és arcon csókolt, mielőtt visszafordultam volna, hogy kinyissam az ajtót. Kiugrottam, és gyorsan átmentem a kocsi másik oldalára, amint kilépett a járdára.

– Tehát találkozunk holnap este nyolc körül – ismételte meg.

– Nagyon várom. – Haboztam egy pillanatig, aztán átöleltem. – Jó éjt, Anna.

– Jó éjt, Michael, – mondta, amikor elengedtem. – És köszönöm, hogy megvette a jegyemet, nem is beszélve a vacsoráról. Örülök, hogy a másik három leendő udvarlóm csak az autótelepet csinálta végig.

Mosolyogtam, amint bedugta a kulcsot a bejárati ajtó zárjába.

Visszafordult. – Egyébként, Michael, ez az az étterem volt,

amelyikben hiányzik a pincér, vagy ahol a négy-és-fél-ujjú konyhafőnök van, vagy ahol a szélhámos csapos volt?

– Amelyikben a szélhámos csapos volt – válaszoltam mosolyogva.

Bezárult mögötte az ajtót, amikor a közeli templom órája egyet ütött.